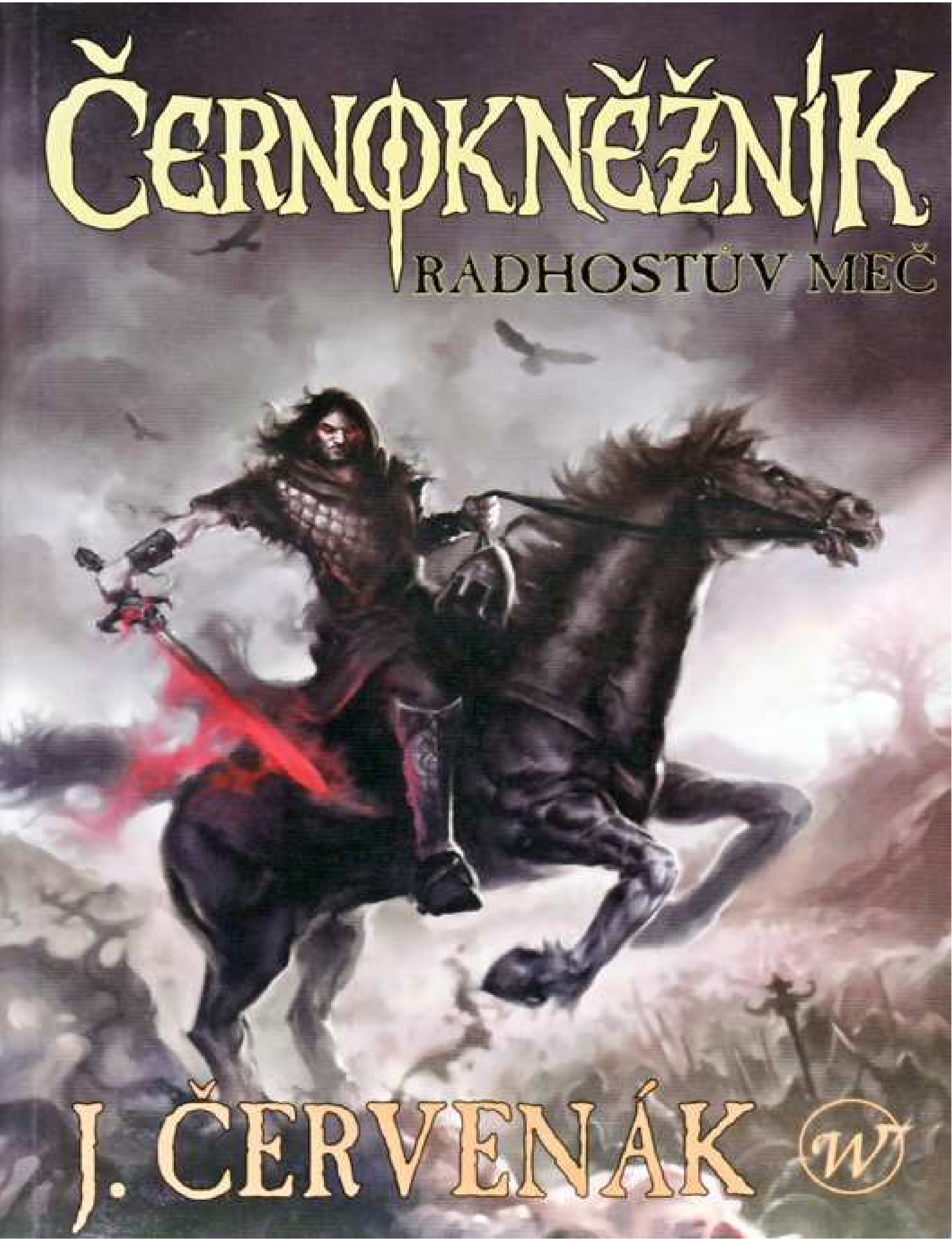
ČERNOKNĚŽNÍK

RADHOSTŮV MEČ

J. ČERVENÁK

Rogan se z vůle Černoboha vrátil z Lesa věčnosti, knížectví mrtvých, aby ve světě smrtelníků válčil s běsy a temnými mocnostmi. Nejdříve však jako potomek černokněžnického rodu musí vyrvat posvátný Krvavý oheň z pařátů ďábelských Bělbohových uctívačů. K tomu bude potřebovat své dědictví, meč válečného boha Radhosta. Pátrání po prastaré zbrani jej zavede daleko na západ, kde kmen Čechů ohrožují bojechtiví Lučané vedení démonickým knížetem Vlastislavem. Černokněžník a jeho druhové, věštkyně Mirena a vůdce záhrobní vlčí smečky Goryvlad, musí čelit nejen svým vlastním nepřátelům, ale navíc se připletou i do války, která otřese trůnem přemyslovských knížat…

Juraj Červenák vám přináší pokračování temné slovanské fantasy, jejíž první díl s podtitulem Vládce vlků získal nominaci na Cenu Akademie sci-fi, fantasy a hororu. V druhé části trilogie se na pozadí historických i legendárních událostí odvíjí epický příběh plný krutých bojů, kouzel a zrady, jež změní osudy všech.

Juraj Červenák (1974) za rok od vydání prvního dílu Černokněžníka nezahálel. Pod pseudonymem Thorleif Larssen publikoval román Conan a dvanáct bran pekla, do antologie Čas psanců přispěl fantasy novelou inspirovanou ruskými bylinami Černé srdce a napsal doslova tucty a tucty filmových recenzí a článků pro časopisy Pevnost, DVDMAG, Blokbaster a Fantázia. Na loňském festivalu Istropolis se stal držitelem ceny Istron za nejlepší povídku roku (fantasy Z posvátné vody zrozená rovněž náleží k cyklu o Černém Roganovi) a zvítězil v povídkové soutěži [illegible] hodnocené čtenáři magazínu Fantázia (povídka [illegible] jeřez je drsnou fantasy z dob protitureckých bojů na Slovensku v 17. století). Kromě toho se stal vedoucím kina ve své rodné Banské Štiavnici a pilně pracuje na třetím dílu Černokněžníka s podtitulem Krvavý oheň.

9 788086 390819

ČERNOKNĚŽNÍK II.
RADHOSTŮV MEČ

JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKŇAŽNÍK:
RADHOSTOV MEČ

Copyright© 2004 by Juraj Červenák
Czech translation © 2004 by Robert Pilch
Cover illustration © 2004 by Michal Ivan
Czech Edition © 2004 by Václav Soukup - Wales
All Rights Reserved

ISBN 80-86390-81-0

V nesmírné úctě a pokoře se skláním před mistry Jiráskem a Trnkou, jejichž díla mi byla inspiraci při psaní tohoto románu. Moc jsem se snažil, abych jejich odkaz nezneuctil.

Věnuji Rastu Weberovi, jehož cenné rady mi pomohly knihu vylepšit, Hymymu Sedílkovi za podporu a neúnavnou propagaci v rodném regionu, »Šimonu« Schusterovi za inspirující lásku ke starým Slovanům, Dušanovi a Alence za jejich jistě upřímný úmysl jednou si mé knížky přečíst, Zolimu za přátelství a Andrejovi za povzbuzení a příjemnou společnost u dobře napěněného ležáku. Díky!

Kapitola první
Oběť pro pána slunovratu

Krátce před soumrakem se dvanáct jezdců zastavilo na temeni řídce zalesněného kopce. Byl svátek zimního slunovratu. Tři dny před Kračunem se prudce oteplilo a přišlo tání. Sníh, kterým Morena celý uplynulý měsíc vytrvale zasypávala kraje západně od Vltavy a Labe až k Oharce, Bílině a Mži, se rychle rozpouštěl. Koryta potoků a řek se naplnila obrovským množstvím kalné, běsnící, podrážděně hučící vody. Z cest zmizely závěje, ale nahradilo je zrádné, řídké bahno. I koně toho tuctu měli nohy a břicha pokryty vrstvou bláta; jak tam stáli, pomalu zasychalo a měnilo se v praskající krunýř.
Muži v sedlech byli jednoduše sběř. Dalo se tu spatřit cokoli: od sedmnáctiletého holobrádka po prošedivělého padesátníka, od hrdě se nesoucího muže v bohatýrské šupinové zbroji až po vešmi prolezlého oškubance ve zbroji z vařené kůže a plášti z vypelichané vlčí kožešiny. Každý z nich však byl po zuby ozbrojen a žádnému z nich nekoukalo z očí nic dobrého. Mnoho takových se teď potulovalo kraji na západ a na půlnoc od Prahy a Vyšehradu, sídelních hradišť kmenového svazu Čechů. Většina z nich ještě donedávna bojovala a kořistila v žoldu franckého krále Karla během tažení proti Avarům.

Teď, když se válečné ohně na jihu změnily v pouhý dým, čenichali ve válkou oslabených zemích na severu. Dlouhá léta krvavých zkušeností v nich potlačila většinu lidskosti a naopak nechala vyplavat na povrch zvířecí pudy v té nejhorší podobě.
A ještě něco kromě neúprosných krutých pohledů mělo těch dvanáct společného: na každé hrudi se leskl stříbrný amulet v podobě běžícího vlka, jemuž seděl na zádech sokol s roztaženými křídly. Jezdci měli jednoho pána a stříbro dokazovalo, že to není pán ledajaký. Družině velel šlachovitý čtyřicátník s masivní sekerou zavěšenou na sedle u pravé nohy. Když si stáhl z hlavy kapuci, našitou ke kabátci z kůže a železných šupin, objevila se pleš lemovaná věncem dlouhých, řídkých, mastnotou slepených vlasů.
"Nádhera," zablesklo se mu v očích při pohledu do údolí, kterým se už kradly večerní stíny. "Další prašivý litoměřický brloh. O nocleh máme postaráno."
Zalesněné svahy se sbíhaly k hučící Oharce na dně údolí. Na jejím břehu bylo roztroušeno několik velmi prostých obydlí. Vesnička neměla kromě valu z prostě navršených kamenů žádné opevnění, což zde v pohraničí mohlo znamenat jen jediné - že její obyvatelé jsou příliš chudí na to, aby měli čas se zabývat čímkoli jiným, než jen opatřováním si základních potřeb k přežití. Přesto jezdci slyšeli vzdálený zpěv a i na tuhle vzdálenost viděli čilý pohyb na prostranství uprostřed osady.
"Co uděláme, Dabro?" zeptal se plešatého náčelníka o něco mladší chlap s ohavnou dírou místo levého oka.
"To, co obvykle, Štěchu," zkroutila se velitelova ústa do odporného úšklebku.
"Odevzdáme poselství a vezmeme si, na co budeme mít chuť. Šťastný a veselý slunovrat, chlapci!"
Jezdci se smíchem pobídli koně.

"Počkej, Crnko, pomůžu ti," zasmál se vladyka Bezděd, když viděl svou sedmiletou vnučku, jak marně poskakuje ve snaze dosáhnout alespoň na nejnižší větev obětního stromu. Chytil ji pod paží a zvedl na ruce. Pak už lehce zavěsila na jehličnatou větvičku šňůrku se třemi navlečenými ořechy. Svůj obětní dar pečlivě připravovala několik dní.

Teď bylo její úsilí konečně úspěšně završeno. Bezděd se musel opět zasmát, když viděl její spokojeně zářící tvářičku.
"Stihla jsi to na poslední chvíli," položil ji na zem, vzal holčičku za drobnou ručku a vedl ji stranou. "Teď strom zapálíme, čímž bude žertva dokonána."
Byl to prastarý zvyk. Den před svátkem zimního slunovratu se nejmocnější muži rodu vydali do lesa a našli mladou, pěkně rostoucí, na dva sáhy vysokou jedli. Porazili ji, přinesli do údolí a vztyčili ji na tradičním místě uprostřed osady. Tím se z jedle stal obětní strom pro pána slunovratu.
"Proč dáváme Kračunovi dary?" zeptala se Crnka.
"Protože jinak by se na nás rozzlobil a dny by se nezačaly opět prodlužovat. Naopak, stále by se zkracovaly, až by nastala věčná tma."
Dívenka vypoulila oči.
"Děsíš ji, táto," přísně pohlédla na vladyku jeho dcera Časta a přivinula Crnku k sobě.
Dnes už od rána přistupovali ke stromu obyvatelé osady a věšeli na něj obětní dary. Blatice byla velmi chudá vesnice, ale každý něco našel. Kus koláče, plátek slaniny, lůj, pytlík mouky, nebo alespoň nějaké to jablko či vejce. Večer už byl celý strom bohatě ozdobený a Blaticové se kolem něj shromáždili, aby písněmi uctili Kračuna a prosili ho o delší dny. Obřad završil Podboj, nejmocnější muž rodu, Častin manžel a Crnčin otec. Ten pod jedlí obětoval jehně a jeho krví posvětil kmen. Zakrvácenou, jazyk vyplazující hlavu ovce odevzdal chlapci, který toho roku prošel obřadem postřižin. Chlapec šikovně vylezl na strom a ovčí hlavu přivázal k vrcholku. Maso upečou a bude součástí večerní hostiny. Mládenci přinesli hořící pochodeň a podali ji Bezdědovi. Jako lech, vládce rodu, byl také hlavním obětníkem, takže vyvrcholení obřadu bylo v jeho rukou. Oheň, který vzápětí pohltí strom i všechny dary, bude znamenat, že Kračun oběť přijal.
Jenže dřív, než vládce rodu stihl přiložit louč k nejnižším větvím jedle, mezi dřevěnice vrazil dusot kopyt jako blížící se hromobití. Blaticové se překvapeně ohlédli a Bezděd navzdory slavnostní chvíli hrubě zaklel.

Něco běželo houstnoucím lesním šerem. Obrovitý černý stín s přízračně zářícíma očima a tlamou plnou blýskavých tesáků se doslova míhal mezi temnými kmeny. Mohutné tlapy jako by se v té rychlosti ani nestačily bořit do sněhu - dravec se hnal kupředu lehce jako po kamením vydlážděné cestě.
Větřil kořist.

Útok byl bleskurychlý. Jezdci dokonale využili momentu překvapení a nedali obyvatelům osady ani nejmenší možnost postavit se na odpor. S řevem a máváním zbraněmi se vřítili na náves, rozdělili se a v okamžení odřízli zaskočeným vesničanům ústupové cesty. Několik Blaticů se pokusilo utéct, ale nárazy koňských hrudí či kopance mužů v sedlech je srazily do bláta a zahnaly zpátky k ostatním. Sedláci se shlukli do houfu jako stádečko ovcí. Ženy a děti narychlo shromáždili ve středu hloučku, zatímco muži se rozestavili po obvodu jako živý, odhodlaně se tvářící štít.
Dunění kopyt ztichlo. Do kruhu rozestavění zbojníci se ze sedel šklebili na vystrašené vesničany. Byl slyšet dětský pláč.
"Fuj, to je ale díra!" odplivl si muž v šupinové zbroji.
"Díra?" rozhlédl se Dabro. Kolem prostranství se krčily přízemní sruby omítnuté směsí hlíny a slámy, nebo dokonce jen skromné zemnice se zakopanými stěnami a střechami

zakrytými drny se zbytky uschlé trávy. "To by mohli ti zablešenci brát jako lichotku, Krvaši. Je to obyčejná žumpa. Hnusná jáma plná močůvky a hnoje."
"Skoro se tu bojím zůstat na noc," bručel Krvaš. "I kdyby nás nesežraly vši, ten smrad ze sebe nikdy nesmyjeme."
"Jasně, vždyť voníme tak hezky," zachechtal se jednooký Štěch.
"V porovnání s tímhle věru ano."
"Nedělej ze sebe takovou citlivku, Krvaši," syčivě se zasmál Dabro. "Stáhl jsi z francké zdechliny lesklý pancíř a teď se tváříš, jako by z tebe ten kus železa udělal vznešeného rytíře. Jdi s tím laskavě do prdele. Tak," obrátil vůdce družiny pohled k vesničanům, "kdo je lechem tohoto rodu?"
Bezděd váhavě udělal krok vpřed. Rychle se stmívalo. Pochodeň v jeho ruce se stala jediným zdrojem světla. Mihotavý plamen vytrhával z šera lesklá ostří tasených zbraní.
"Já jsem vladyka Blatice," řekl se zachvěním v hlase. "Co od nás chcete?"
"Co chceme?" zopakoval Dabro a po tváři se mu roztáhl odporný úšklebek. "Oprav mě, jestli se pletu, ale dnes je přece Kračunův svátek, ne?"
"Jistěže."
"V tom případě," narovnal se žoldnéř v sedle a rozhlédl se po zhruba čtyřicetihlavém davu, "jsme přišli koledovat. Snad byste neodehnali unavené a hladové pocestné, kteří vám přišli popřát úrodný rok a vymodlit vám přízeň bohů?!"
Ozbrojenci propukli v divoký řehot. Vesničané na ně zhrozeně zírali.
"Tak co, starče?" naklonil se Dabro k vladykovi. "Líbí se vám taková odpověď? Jestli ne, mám pro tebe jinou. Jsme tady, abychom vám odevzdali poselství vlka Vlastislava, knížete Lučanů."
Do houfu Blaticů vstoupila ještě větší hrůza. Dabro kývl hlavou na Štěcha. Ten vytáhl z pochvy u sedla dlouhý železný meč. Svíral ho pravou rukou, zatímco v levačce pozvedl lýkový provaz se smyčkou na konci.
"Teď dobře nastražte uši, chamradi litoměřická!" zvýšil Dabro hlas. "Kníže Vlastislav volá do války proti Praze a Vyšehradu, proti Čechům a jejich zbabělému knížeti Neklanovi! Každý muž či chlapec, jenž svou výškou přesahuje délku tohoto meče, musí se chopit zbraně a nejpozději do dne jarní rovnodennosti se dostavit do Vlastislavi, nové pevnosti Lučanů mezi vrchy Medvězí a Přípetí. Tam se sbírá lid proti Čechům. Všichni, co mají cvičené sokoly nebo jestřáby, nechť je vezmou s sebou. A všechny bojové a lovecké psy také. Ti, co vůle Vlastislavovy nebudou dbáti, nebo nepřijdou včas, pro ty je určeno toto lýkové oko. Na něm budou bez milosti oběšeni. Rozuměli jste, smradi?!"
Nikdo ani nehlesl. Strach, který opanoval Blatice, byl němý jako otrok s vyříznutým jazykem.
"Dobrá," přikývl Dabro. "Ráno poměříme všechny chlapy podle meče. A teď, starče," sklonil pohled k Bezdědovi, "budeš ctít zvyky a pozveš nás k hodovní tabuli! Nezapomeň, že tvá štědrost ti u bohů zabezpečí bohatství a dostatek během celého příštího roku."
Bezděd zatnul zuby, až se mu zavlnily svaly na čelistech, ale pak řekl: "Takový je obyčej. Na svátek zimního slunovratu je každý host vítán a je potřeba ho pohostit jako vlastního bratra. Odložte zbraně, sesedněte z koní a připojte se k našemu obřadu. Jsme chudí lidé, ale rádi se s vámi podělíme i o to málo, co máme."
Jeho slova vyvolala mezi žoldnéři další vlnu řehotu. Byl čím dál zlověstnější.
"To si piš, že se s námi podělíte," zašklebil se Dabro. "Ale ty žvásty o chudobě a skromnosti si strč do prdele. Obětní strom máte pěkný, bohatě nazdobený, támhle dokonce visí tučná klobáska. Mně se spíš zdá, že se máte zkurveně dobře."

"I já mám ten dojem!" zakrákal Štěch, natahuje krk a dívaje se svou jedinou vyvalenou bulvou nad ramena blatických mužů. "Jak se tak dívám, i ženy tady mají pěkné. Doufám, že budou součástí pohoštění, cha, cha!"
"O tom nepochybuj," zakřenil se Dabro a mimovolně se olízl. "Mně se líbí hned ta na kraji. Slyšíte, chlapci? Tahle je moje!"
Bezděda polil studený pot. Stáli s Podbojem rameno na rameni a mezi nimi vyhlížela Časta. Sekera ve zloduchově natažené ruce ukazovala přímo na ni. Vladyka spatřil, jak se jeho zeti nahrnula krev do tváře. Hned věděl, že je zle.
"A co když vám to nedovolíme?" vybuchla vzápětí Podbojova prchlivá povaha. "Co když zlámeme každou špinavou hnátu, která se zkusí dotknout našich žen? Co když vás pošleme o dům dál, bando darmožroutská? Jsme ve čtyřnásobné přesile!"
Smích zmlkl, jako když utne. Žoldnéři pevněji sevřeli zbraně v rukou. Bezděd vrhl na zetě zděšený pohled a nenápadně se mu snažil naznačit, aby zavřel zobák.
Dabro popohnal koně proti Podbojovi. Trhl uzdou píď před ním, tak tak že do ramenatého muže nevrazil. Podboj křečovitě sevřel v dlani ovčí krví ulepený obětní nůž.
"Přesila, to ano," zavrčel Dabro. "Ale nikdo z vás u sebe nemá ani motyku a my jsme naježení železem. Vy jste prašiví sedláci, my staří vlci, kteří prošli válkou s Avary a v luckém žoldu rubali hlavy Čechů, Lemuzů, Děčanů i vás, litoměřických červů. Vy jste posraní strachy, zatímco my jen čekáme na záminku, abychom se mohli nabažit čerstvé krve. Chápeš ty rozdíly, kryso?" Dabro neustále zvyšoval hlas. "Když se na vás vrhneme, raz dva z vás uděláme žrádlo pro havrany. A hádej čí hlava se bude jako první válet mezi lejny!" Při posledním slově se žoldnéř najednou ohnal sekerou, aby dal Podbojovi za vyučenou.
"Neee!" vykřikli Časta a Bezděd jednohlasně.
V tu chvíli se zablesklo, něco zasyčelo vzduchem a kolem zakroužily ostré stíny Blaticů i luckých vyslanců. Jedlí otřásl prudký náraz. Jehličí s pronikavým hukotem vzplálo. Dabro ztuhl se sekerou nad hlavou a vysoko šlehající plamen se mu odrazil v nechápavě vytřeštěných očích. Koně vyplašeně ržáli a bili kopyty do země. Žoldnéři i Blaticové užasle civěli na hořící strom. Bezděd pohlédl na pochodeň ve své dlani. Byla jediným zdrojem ohně široko daleko. Tak jak, u Velese...?
"Kračun!" zavýskla Crnka radostně, přičemž jednou ručkou tahala děda za suknici a druhou ukazovala na strom. "Kračun si přišel pro naše dary!"
Jenže tohle nebyl Kračun.

Někde poblíž zarachotila kopyta. Zaznělo ječení, pronikající až do morku kostí. Zbojníci zmateně obraceli hlavy ve směru, odkud zvuk přiletěl.
Byl to trik. Útok přišel přesně z opačné strany.
Mohutným skokem z temnoty vyrazil statný hřebec se štíhlou postavou v sedle. Ti, co včas pochopili uskok a otočili se, stihli zahlédnout strašlivou démonickou tvář, hlavu se svíjejícími se hady místo vlasů a obrovitá netopýří křídla na jezdcových zádech. Ve světle plamenů se zaleskla dlouhá čepel. Jeden z Dabrových kumpánů, stojící útočníkovi v cestě, nestihl ani mrknout. Silný úder ho doslova vystřelil ze sedla. Jak letěl vzduchem, z lebky stříkající krev se v ohnivém světle proměnila ve šňůru třpytivých rubínů.
Démon strhl koně stranou a vzápětí se jediným skokem ponořil zpět do tmy, která ho tak nečekaně vyplivla.
Muž s rozseknutou hlavou dopadl do bláta.

Na okamžik zavládlo zděšené ticho. Dabro, ještě stále strnule držící sekeru nad hlavou, se vzpamatoval jako první a zprudka se nadechl.
"Rychle..."
Už se nikdy nedozvěděli, s čím si chtěl tak pospíšit. Všichni zřetelně zaslechli zlověstné zabzučení. Zloduchovo hrdlo zboku zasáhl šíp, proletěl jím a - pokrytý vlhkou červení od hrotu až po letky - mlaskl do bláta u nohou jednoho z vesničanů. Z děr v Dabrově krku vystříkly dva gejzíry krve a zalily mu ramena. Zachrčel, zahodil sekeru a přitlačil si dlaně na rány. Tmavý proud mu zalil ruce až po lokty. S červenými bublinami na rtech se zhroutil ze sedla.
Rozlehl se křik. Štěch a Krvaš, pobočníci zabitého vůdce, tázavě pohlédli jeden na druhého. Jejich mozky dokázaly zplodit jen jedinou myšlenku. Pozvedli zbraně a jednohlasně vykřikli:
"Je to past! Bijte tu havěť!"
Žoldnéři neuvažovali o nesmyslnosti toho rozkazu, hlavně že jim konečně někdo řekl, co mají dělat. Zavyli a pobídli koně proti davu vesničanů.

"Utíkejte!" vykřikl Bezděd a hodil fakuli na blížícího se Štěcha. Jednooký hrdlořez ji srazil stranou švihnutím knížecího meče a strhl koně proti lechovi. Už zvedal zbraň ke smrtící ráně, když se na něj z opačné strany vrhl Podboj. Zaklesl mu svalnaté ruce kolem pasu a strhl lotra ze sedla. Štěch se s výkřikem zřítil do bláta. Podboj ho popadl za vlasy a bez zaváhání mu vrazil obětní nůž do zdravého oka. Čepel prošla mozkem a zevnitř zaskřípala o zátylek. Ještě než Štěch naposledy zaklepal nohama, Podboj mu vykroutil meč z ruky. Bezděd se zmocnil Dabrovy sekery. Bok po boku se postavili proti dalšímu útočníkovi.

Blaticové se snažili uniknout z ohněm osvětleného bojiště. Matky ze všech sil chránily děti před ušlapáním a muži jim odhodlaně kryli ústup. Odevšad se ozýval zoufalý křik a pláč. Časta zvedla Crnku na ruce a rozběhla se k nejbližšímu srubu. Najednou těsně za ní zaduněla kopyta. Vyděšeně se ohlédla. Jediné, čeho si v tomhle zmatku všimla, byl jezdcův chlípný úšklebek. Raz dva ji doběhl a ona ucítila jeho pracku, natahující se po jejích vlasech.
"Mám tě, děvko!"
Vykřikla a pevně k sobě přitiskla naříkající Crnku. Náhle nablízku zadusal jiný kůň a do uší se jí zarylo příšerné ječení, přesně takové, jako když poprvé zaútočil onen okřídlený démon. Slyšela nezaměnitelný zvuk oceli, protínající maso a kosti. Něco jí proletělo nad rameny a mlasklo do bláta před ní. Byla to žoldnéřova hlava. Chlípný úšklebek mu ztuhl ve tváři. Kolem Časty se přehnal kůň s bezhlavým tělem v sedle. Zakopla a tak tak, že nespadla. I přes šílený strach ji něco přinutilo se ohlédnout. Mohutný oř zaržál, obrovská černá křídla zavířila ve vzduchu a vzápětí přízrak zase odcválal. Časta a Crnka, obě s tvářemi zacákanými krví, nahlas křičely.

Jezdec se sekerou v pěsti vtrhl mezi Bezděda a Podboje. Náraz koňské hrudi otočil Podboje kolem vlastní osy. Útočník švihl sekerou a zasáhl valibuka do ramene. Podboj vykřikl a padl na zem, slavnostní bílý oděv zalitý krví. Z druhé strany mu přiběhl na pomoc Bezděd a sekl jezdce sekerou do zad. Ostří se zařinčením sklouzlo po kroužkové suknici. Žoldnéř se zakymácel v sedle a s hrubou kletbou na rtech se otočil proti novému protivníkovi. Sekera opsala široký oblouk a narazila do hlavice lechovy pohotově

pozdvižené zbraně. Síla nárazu srazila vladyku na zadek. Jezdec trhl uzdou ve snaze najet na něj koňskými kopyty. Bezděd vytřeštil oči.
V tu chvíli bláto začvachtalo pod rychle běžícíma nohama. Vladyka vypoulil oči ještě víc. Uviděl mohutný černý stín, který se prudce odrazil od země, impozantním skokem proletěl nad koňským hřbetem a strhl ze sedla jezdce, jako by to byl jen slaměný panák. Bláto se rozstříklo na všechny strany. Žoldnéř se zmítal pod obrovským černým tělem. Bezděd zaslechl zuřivé vrčení, zvuk trhané látky a odporně vlhké mlaskání tesáků, nořících se do masa. Zloduchův křik se změnil v bublavé chrčení. Potom zapraskaly kosti, muž vykopl nohama a znehybněl.
Přízrak obrátil k hrůzou ztuhlému Bezdědovi rudě planoucí zrak. Z tlamy mu odkapávala krev.

Zbývající žoldnéři konečně pochopili, že se z lovců stali nemilosrdně pobíjenou škodnou a nechali vesničany být. Zarazili koně uprostřed návsi a snažíce si krýt navzájem záda, pátrali zraky v okolní tmě. Blaticové rychle vyklízeli dvůr, ti nezranění pomáhali svým méně šťastným soukmenovcům dostat se pryč. Zanedlouho se i poslední z nich ztratili v temnotě.
Rozhostilo se ticho. Jezdci osaměli v kruhu světla kolem planoucího stromu. V blátě kolem se válely mrtvoly jejich druhů.
A potom ho uviděli.
Na pozadí hořícího stromu se, neznámo odkud, zjevil jezdec, černá silueta vysokého muže na urostlém hřebci. Na zádech měl pověšen luk a toulec plný šípů.
Zleva vstoupilo do světla obrovské zvíře, pes nebo spíš vlk, s pohyby ladnými a zároveň plnými hrozby jako ztělesněná smrt. Zastavil se vedle jezdce a jeho oči zazářily rudým světlem.
A do třetice zprava přiklusal jezdec s mečem v dlani. Ozbrojenci nechápavě civěli. To, co považovali za obrovská blanitá křídla, byl jen rozevlátý tmavý plášť. Ty věci na hlavě strašidla nebyli hadi. ale jen dlouhé vlasy, spletené do copánků. Ani tvář neměla ošklivou, to jí jen tetování na tvářích dodalo hrozivý vzhled.
"A kurva," sykl skrz zuby nejmladší z žoldnéřů, sotva sedmnáctiletý, ale už jizvami z nejedné potyčky poznamenaný mladík. "To jsou oni."
"Jací oni?" zašeptal muž po jeho pravici, prošedivělý padesátník s hnidami se hemžícími vousy.
"Černokněžník, čarodějnice a vlk. Nitranští kupci, co putovali na západ s karavanou otroků, o nich vyprávěli strašidelný příběh. Prý jen ve třech vybili hnízdo plné avarských zbojníků někde v kopcích na východě. Jsou to divoké bestie, čarodějníci, upíři. Určitě se živí lidskou krví."
Krvaš, ten ve franckém pancíři, vykročil v ústrety mlčenlivé trojici. Měl co dělat, aby koně přinutil jít blíž k zuby cenícímu vlkovi.
"Co chcete?" zvolal. "Proč jste na nás zaútočili?"
"Tato osada je pod naší ochranou," odvětil jezdec, kterého považovali za démona. Překvapil je ženským hlasem.
"To je lež! Tenhle brloh, jako všechny litoměřické vesnice a hradiště, platí daň luckému knížeti Vlastislavovi. A my jsme tady z jeho vůle, rozumíte?"
"Rozumíme. A z knížecí vůle jste zřejmě přepadli i tu samotu třicet honů na jihovýchod. Na Vlastislavův rozkaz jste zardousili ty děti a jejich otce rozpárali jako rybu, že?"

"Do prdele," zašeptal nejmladší žoldnéř. "Na tom statku jsme vážně nadělali pořádnou paseku. Ale to byl Dabrův rozkaz, abychom je všechny pobili. Všechny kromě té ženské. Té jsme jenom udělali průvan mezi nohama..."
"Říkám, že jsme jen poslové!" vykřikl Krvaš. "Nechte nás odejít, jinak..."
"Jinak co?" zavrčel najednou muž na koni a pokud jim ženin hlas způsobil husí kůži, teď přímo cítili, jak jim krev v žilách tuhne jako chladnoucí vosk. Ozval se zvuk oceli klouzající z kožené pochvy a v jezdcově ruce se objevil meč. Od čepele se odrazilo světlo ohně a přeběhlo po mužově tváři, doposud zahalené stínem. Spatřili zuby vyceněné v ohavném úšklebku a strašné oči se zorničkami černými jako díry do věčné temnoty.
Ten jediný pohled způsobil, že Krvaš mocným trhnutím obrátil koně a kopl ho do slabin.
"Pryč!" zařval na své kumpány. "Utíkejte!"
Temný jezdec pobídl koně. Vědma a vlk vyrazili ve stejném okamžiku.
Svou kořist nehodlali nechat utéct.

Kapitola druhá
Džbánek medoviny

"Zříte mne?" zvolal Bezděd, sedící v čele stolu a skrývající se za hromadou medových koláčů, placek, hrud ovčího sýra, klobás a džbánků s medovinou.
"Ni vlásek z tebe nevidíme!" sborem odpověděli Blaticové, shromáždění kolem hodovního stolu v lechově srubu.
"Kéž byste mne za rok zase neviděli!" přednesl Bezděd zvučně. Nato se postavil a zvedl ruce v modlitebním gestu. "Povstaňme, lidé Blatice, a vykonejme spolu úlitbu bohům, nechť ochraňují náš rod a obdarují nás bohatou úrodou. Abychom za rok zase měli stůl plný pokrmů a netrpěli nouzí. Podejte mi roh hojnosti!"
Časta přikročila k otci a vložila mu do rukou velký roh s medovinou. Všichni přítomní pozvedli vyřezávané dřevěné poháry.
"Pro tebe, Perune, abys nám dal dostatek deště a ušetřil nás svého hněvu v podobě nebeského ohně!" zvolal Bezděd a vylil trošku medoviny na podlahu. Všichni následovali jeho příkladu.
"Pro tebe, Velesi, aby se naše stáda množila a měla dostatek pastvy!"
Blaticové opět naklonili poháry.
"A pro tebe, Živo, aby klasy byly plné, stromy obsypané plody, plástve přetékaly medem a lesy aby se prohánělo mnoho zvěře. Aby ze země vzešla hojnost, která nás bude sytit celý rok!"
Potřetí byla vykonána úlitba, načež hodovníci konečně přiložili nádoby ke rtům.
"Posečkejte ještě," zadržel je vladyka. Vesničané na něj překvapeně pohlédli.
"Chvalme také bohy, jejichž jména možná neznáme, ale kteří nám seslali tyto tři zachránce," obrátil Bezděz pohled k hostům na čestných místech po jeho pravici. "Bez nich bychom se teď tady takto nesešli. Nepřežili bychom dnešek jen s několika škrábanci a modřinami. Jsme vám vděčni, Rogane, Mireno a Goryvlade."
Každé oko v místnosti se upíralo na tři podivné cizince. Vedle vladyky stáli vysoký černovlasý muž a štíhlá plavovláska s tetovanou tváří, oba od hlavy až k patě oblečení v tmavém. Vlk, který je doprovázel, obrovitá černá šelma velká jako mladý medvěd, ležel natažený na kančí kůži poblíž kamenné pícky a sledoval dění kolem sebe znepokojivě rozumným pohledem.

Až doposud se s nimi kromě lecha nikdo neodvážil promluvit, ba ani se k nim přiblížit. Jistě, zachránili osadu před vydrancováním, ale to, co udělali se zbojníky, by vystrašilo i zkušené zabijáky, natož prosté vesničany. Nedbali na vzdávání se a prosby o milost, pobili vetřelce do posledního muže. Krutě, nemilosrdně, krvavě. Z těch tří šel strach.
Hodovníci se mlčky napili. Muž jménem Rogan poděkoval Bezdědovi kývnutím hlavy a pozvedl pohár k ústům.
Pak ženy roznesly pokrmy a opětovně naplněné džbány kolem celého stolu. K tomu přinesli velký vyřezávaný podnos s krásně vonícím, do zlatohněda upečeným jehnětem. Začala hostina.
Bezděd si na tak pochmurný Kračun nevzpomínal, snad s výjimkou toho, když vedle něj v čele stolu poprvé chyběla jeho žena, protože ji na podzim skolil zápal plic. Blaticové byli mlčenliví a zamračení. V srdcích jim ještě doznívala hrůza z nájezdu loupežníků, ale ještě víc v nich doutnala nejistota, když po očku pozorovali tři tajemné hosty. Nejvíc pozornosti přitahoval vlk, který s hlasitým praskotem drtil mezi zuby silné ovčí hnáty, jako by to byly kuřecí kostičky. Jen postupně se nálada uvolňovala a s vypitou medovinou se obavy pozvolna vytrácely. Nakonec začal někdo zpívat, další se k němu přidali a hostina konečně přestala připomínat stravu za mrtvého.
I bojovná vědma, které říkali Mirena, trochu víc vypila a led v jejích očích začal tát.
"Díky ti, vladyko," ťukla svým pohárem o Bezdědův roh. "Připíjím na zdraví štědrého hostitele a jeho rodu. Sedět u tohoto stolu je pro nás malý zázrak. No řekni, Rogane, kdy jsi naposledy oslavoval Kračunův svátek?"
Černovlasý muž se na chvíli nepřítomně zadíval někam do minulosti. "Už si ani nevzpomínám," zabručel, ale kratičký jasný záblesk příjemné vzpomínky v očích ho prozradil.
"Chápu," Bezděd pozvedl roh. Zhluboka se napili. "Ve vojenských táborech se zřejmě pramálo dbá na staré obyčeje, hm?"
Rogan nadzvedl jedno z hustých černých obočí. "Jak jsi uhádl, že jsem nějaký čas strávil ve vojsku?"
Lech si otřel vousy hřbetem dlaně. "Nemusel jsem hádat. Toto jsou sice odlehlé končiny, ale pověsti o Černém Roganovi, slovutném lukostřelci a zabíječi Avarů, dorazily až k nám. Mnoho mužů z našeho kmene se přidalo k výpravě krále Karla proti Sagutajově kaganátu. Slyšel jsem je vyprávět i o tobě. Prý jsi ale odešel na východ, k Bulharům. Překvapuje mě, že ses najednou objevil tak daleko na západě. Co vás takhle uprostřed zimy vyhnalo na cesty?"
"Hledáme jistou osobu," odvětila Mirena neurčitě. "Máme namířeno k úpatí Krušných hor, k pramenům Bíliny."
Starému lechovi se rozšířily oči. "Ale tam se rozprostírají jen hluboké, temné, začarované lesy. Je to úplný konec světa. I samotní Frankové se během kořistnických nájezdů na východ zdaleka vyhýbají té divočině, plné vil a lidožravých hejkalů. Raději táhnou na sever a projdou průsmyky v kraji Děčanů. Kromě toho, na pouti do Krušnohoří budete muset projít územím ovládaným Lučany, a to je v těchto dobách velmi zlý kraj. Krutý kníže Vlastislav se chystá do války."
"Slyšeli jsme to poselství meče a lýkové smyčky," přikývl Rogan. "Jestli ho rody poslechnou, Lučané shromáždí obrovské vojsko."
"A oni ho poslechnou," svěsil Bezděd šedivou hlavu. "Vlastislava se všichni bojí. Je mocný a krvelačný, nelítostně utlačuje své sousedy, pálí, zabíjí, zotročuje. Potají se o něm šeptá, že možná ani není člověk, ale vtělený běs. Prý obětuje zlému Černobohovi, vládci

vlků. Ten ho za odměnu krmí svou temnou mocí a kníže se díky ní po nocích proměňuje ve vlka a běhá po lesích, vyje a vraždí, lidskou krví se živí."
Goryvlad přestal louskat kosti a se zájmem vzhlédl. Rogan nehnul ani brvou, ani Mirenin významný pohled neopětoval, jen ponořil zrak do poháru s medovinou a znovu se napil.
"Vlastislavovi prý slouží zaklínač," pokračoval Lech, "stejně zlý a lačný po moci jako jeho pán. To on knížeti Lučanů našeptává zákeřné úmysly a dobyvačné plány, on pod Černobohovou modlou podřezává lidské krky a krví maluje na Vlastislavovo tělo čarodějné črty. On ho naučil divokosti vlčího plemene..."
Bezděd náhle zmlkl. Konečně si všiml, že se jeho hosté tváří nějak divně. Postřehl i Goryvladův zvědavý pohled - vlk ho pozoroval, jako by rozuměl každému slovu. Vladyka rozpačitě a vystrašeně zvedl roh a na tři doušky ho vyprázdnil.
"Ale Vlastislav už jednou neuspěl," přerušil Rogan nepříjemnou odmlku.
Bezděd si odkašlal do kostnaté dlaně. "Přesně tak. Jsou tomu dva roky, co Lučané s ohněm a železem vyrazili proti Čechům. Dobyli Dřevíc i Slaný, ba dokonce ve své zpupnosti vypálili i posvátný Budeč, kde kdysi sídlil moudrý kníže Krok. Přitáhli až k Hradci, sídlu Neklanova bratrance Čestmíra. I ten by byli obrátili v popel, kdyby v těžké hodině nepřišli Čechům na pomoc kmeny ze severu a západu, Lemuzové, Děčané, i my, Litoměřicové. Vlastislav musel rychle zavelet k ústupu, aby se nedostal mezi dva ohně. Jeho pomsta však přišla rychle jako letní bouřka. Pálil a drancoval kolem Labe, Oharky i Mže, podroboval si jedno hradiště za druhým, pokořil všechny kmeny, které se tehdy postavily na stranu Čechů. Nad litoměřickým územím dal postavit nové mocné hradiště, které nazval vlastním jménem. Jestli půjdete dál na západ, do údolí Bíliny, možná ho zahlédnete tyčit se nad lesy. Radím vám ale, obejděte to místo velkým obloukem, jako by to bylo morové doupě. Je to sídlo zlých, surových mužů, Lučanů i cizích žoldnéřů, přilákaných vidinou kořisti."
"Vyhneme se mu," přikývl Rogan. "Spory mezi Čechy a Lučany se nás netýkají."
"Kéž bychom totéž mohli říct i my," povzdechl si Bezděd. "Schyluje se k velké bitvě. Český kníže Neklan se jí chtěl vyhnout, a tak poslal do Lucka poselství s prosbou o mír a klidné sousedství. Vyslaní lechové položili k Vlastislavovým nohám bohaté dary - měšce zlata, nádherně tepanou zbroj, krásné malované štíty, ba přivedli i deset koní z ušlechtilého chovu. Lucký kníže se jim vysmál a vyhnal je se vzkazem pro Neklana, že si brzy přijde osobně pro všechny poklady, ukryté na Vyšehradě a Pražském hradišti."
"Zřejmě nemluvil do větru," poznamenal Rogan a zakroužil zbytkem medoviny na dně poháru. Bezděd se natáhl po džbánu a dolil jemu, sobě i Mireně. "Ale skončeme už s těmi pochmurnými vyhlídkami na budoucí dny. Vždyť je přece Kračun."
"Věru," přikývla vědma, očividně v čím dál lepší náladě. "Všechny starosti se mají utopit v medovině."
"Moje řeč, vznešená zaklínačko," narovnal Bezděd záda a pozvedl roh. "Hej, Často, přineste ještě pár džbánků!"
Lechova slova se střetla s nadšeným ohlasem. Někdo zanotoval první verš písně o útěku statečného Horymíra z Křesomyslova zajetí a jeho odvážném skoku na oři Šemíkovi z Vyšehradské skály. Ostatní se k němu okamžitě přidali. Sbor hlasů zatřásl stěnami dřevěnice. Zakrátko všechen strach odplavilo bujaré veselí.

Někdo otevřel dveře a do komnaty vtrhl sbor opilých hlasů, vyřvávajících odrhovačku o zatoulaném mládenci a roztoužených rusalkách. I když už bylo dávno po půlnoci, Blaticové se pořád dobře bavili

Světlo ohňů z hodovní síně proběhlo pokojem a sklouzlo po čepeli meče v Roganově ruce
"Ještě nespíš7" zeptala se Mirena a patou za sebou přibouchla dveře Rozkmitané plamínky tří svíček, trčících ze slzavé hroudy vosku na stole, roztancovaly po stěnách pokroucené stíny.
"Nespím," Rogan, sedící na rozvrzané židli, přejel ostří meče ocílkou "Jen jsem z hostiny musel zbaběle utéct. Naši drazí hostitelé vyjí tak falešně, že mi skoro praskla hlava A co ty? Kam ses tak najednou vypařila7"
Mirena si přihnula z hliněného džbánku a posadila se na prosté lůžko naproti Roganovi
"Vždyť víš," pokrčila rameny "Jako vždycky"
"Uhm," přikývl. "Často v noci odcházíš. Nikdy neřekneš kam a proč."
"A ty se nikdy neptáš. Tohle je poprvé."
"Goryvlad říká, že si chodíš povídat se svými bohy. Že vzýváš Chors a čerpáš čarodějnou sílu z měsíčního svitu."
Prudce na něj pohlédla "Blecháč mě sledoval7"
"Nevím," přiznal Rogan popravdě. "O cílech jeho nočních potulek, stejně jako o tvých, nemám potuchy Ale zdá se mi, že jeho počáteční nedůvěra vůči tobě pomalu opadává "
"Skutečně?" Vědma se syčivě zasmála a nabídla mu pití. "Na to se napijeme Dej si. Zpočátku mi ta jejich medovina chutnala jako pomyje, ale světe div se, postupně jí přicházím na chuť. Ďas aby to spral, asi začínám být opilá."
Černokněžník si dopřál pořádný doušek "Jsou to pomyje," zasténal a vrátil jí džbán
"Poslyš, neměli bychom to přehánět. Mám v úmyslu odtud vypadnout hned ráno."
"Jsem pro. V téhle díře můžeme akorát tak chytit svrab," poškrábala se na lokti. Pak se naklonila dozadu a zády se opřela o dřevěnou stěnu "Mocná Chors, to byl dnes ale zvláštní den, co? Představ si, před chvílí mě jedno děvče přišlo požádat o recept na odvar, který by jí pomohl získat lásku nějakého junáka ze sousední vesnice. Jen si to představ, ona mě považovala za nějakou podělanou bylinkářku! Mne, proslulou vědmu, lovkyni běsů, zaklínačku duchů! To jsem to dopracovala, hrome. I ta dnešní bitva. Uvědomuješ si, že jsme vlastně vykonali zasraný dobrý skutek?"
Ušklíbl se jedním koutkem úst. "Říkáš to, jako by se ti takové pomyšlení hnusilo."
"O tom nepochybuj! Nechci, aby lidé začali říkat, že Mirena, zvaná Vosa, změkla a chodí teď od osady k osadě, aby nezištně pomáhala chudákům v nouzi. Že jsem nějaká dobrá víla, nebo co! To by mi úplně zkazilo pověst."
Rogan se zachechtal, pozvedl meč a vyzkoušel ostří palcem. "Jestli ti to pomůže, podle mne náš dnešní čin nebyl ani trochu šlechetný. Nevšimla sis, jak na nás vesničané zírali, když jsme dobíjeli raněné? Pochybuju, že nás v tu chvíli považovali za hrdiny. Dvanáct chlapů chcíplo. To je trochu moc na to, že je Kračun, svátek radosti a pokoje."
"A co? Mám mít kvůli nim výčitky svědomí?' Ty špíny si to zasloužily. Každý jeden z nich. Byli to vrahové žen a dětí a kdo ví, co by udělali s těmihle ubožáky." Natáhla k němu ruku se džbánem. Když zavrtěl hlavou, pokrčila rameny a dopřála si další hluboký doušek "Tobě nemusím říkat, v jaké vlčí době žijeme Buď zabiješ, nebo budeš zabit. Čeká tě cesta na Kančí horu, do svatyně Krvavého ohně. Černoboh ti svěřil poslání vyprášit odtud vrahy tvého otce. Ať se ti to líbí nebo ne, i ty ještě několikrát ponoříš železo do lidského těla."
"To strašidlo ze záhrobí mi ani nepřipomínej." Rogan otáčel mečem v ruce a nepřítomně pozoroval odlesky plamínků svíček na vyleštěné čepeli "Postavil mě proti nepřátelům, o nichž ani netuším, co jsou vlastně zač. Mám bojovat s dávno zapomenutou minulostí,

která pro mne vlastně nic neznamená? Není mi zatěžko někomu rozpárat břicho, ale potřebuju k tomu pádný důvod."
Mirena mhouřila oči jako člověk, který toho hodně vypil a snaží se soustředit na společníkova slova. "No, trochu ti rozumím. Ale teď to všechno přece jen tak nehodíš za hlavu. Jsi potomek černokněžnického rodu, to je jisté. Ve tvých žilách koluje krev boha a spolu s ní úžasná čarodějná moc. Zemřel jsi, ale Morena a Černoboh tě poslali zpět, protože s tebou mají jisté záměry. Teď nemůžeš couvnout a říct děkuju, nemám zájem."
"Dali mi dar, o který jsem vůbec nestál." Rogan se opět chopil ocílky.
"Co to dneska do tebe vlezlo? Nikdy jsem tě nezažila tak ubrblaného a plného pochybností. Snad se nechceš otočit a cválat zpátky? Musíš najít toho chlapa... Jak že se to vlastně jmenuje?"
"Dagomir."
"Jo, toho. On jediný ví, kde je ukryta zbraň, která kdysi patřila Černovirovi, tvému otci. Bez ní prý tu havěť ve svatyni Krvavého ohně nevymýtíš... Co je?"
Rogan se na ni upřeně díval. Nic neříkal, jen jí hleděl do očí.
"No? Co ti vrtá hlavou teď?" zeptala se skoro otráveně.
"Proč jsi vlastně zůstala se mnou, Voso? Mohla jsi přečkat zimu někde v teple a pohodlí. Namísto toho ses se mnou trmácela přes Pováží a Moravu, přes sněhem zavátou Vysočinu. A jsi ochotná jít dál do válečného Lucka a divočiny v Krušnohoří, kam se prý bojí vkročit i francké válečné výpravy. Pořád čekám, že mi dáš příležitost pochopit tvé důvody."
Zúžila oči ještě víc., A víš, že to překvapuje i mne? Běžně v blízkosti nějakého chlapa vydržím nanejvýš týden a pak už ho mám plné zuby. Na druhou stranu - i ty jsi čekal v Pustohradu, než se dám dohromady ze zranění, i když tě Goryvlad bez ustání otravoval těmi žvásty o naléhavosti tvého poslání. Hledej své důvody, možná pochopíš i ty mé. A odlož už konečně to proklaté železo, jdeš mi s tím na nervy!"
Ocílka se pohnula po čepeli. Mirena zaklela, prudce se narovnala, vytrhla Roganovi meč z rukou a odhodila ho stranou. Zbraň narazila do stěny a se zařinčením dopadla na podlahu.
Rogan odložil ocílku na stůl a opět pohlédl Mireně do očí. Zdá se, že mi chceš opravdu něco říct," poznamenal. Tvářil se tak klidně, až jí z toho vřela krev.
"Neprovokuj mě, Černý. Neznáme se od včerejška - už bys mohl vědět, jaká jsem, když se napiju..."
Zvedl obočí.
"...ale ty tu místo toho vedeš zbytečné řeči o svědomí a podobných nesmyslech. Chci, abys mě objal a řekl: na tuhle chvíli už dlouho čekám. Jistě, mám v hlavě, ale ještě dokážu rozeznat, co je jen účinek medoviny a po čem skutečně toužím. A vím, že tohle chci doopravdy."
"Poslouchej, Voso..."
"Neříkej mi tak, od tebe to zní jako nadávka!" rozčertila se najednou. Odraz plamínků svíček jako by se v jejích očích rozhořel do ničivého požáru. "Kdybych věděla, že to zabere," procedila skrz zuby, "už dávno bych se ti zadívala do očí, podřídila tě své vůli a přinutila tě klečet mi u nohou - anebo raději rovnou mezi nimi. Jenže na tebe tohle nikdy nefungovalo. Jsi jediný člověk, na kterém všechna má kouzla selhávají. A nedívej se na mě takhle, připadám si jako úplná hlupačka. Nejraději bych ti ta černá očiska vyškrábala!"

V tu chvíli udělal něco, s čím vůbec nepočítala. Natáhl ruku vonící ocelí a odhrnul jí z tváře copánek. Po tváři mu přelétl jeden z těch úsměvů, o kterých Mirena doteď nezjistila, co vlastně mají znamenat. Neřekl ani slovo, ale neviditelná hradba se náhle sesypala a Mirenu doslova zaplavily jeho pocity. A nejsilnějším pramenem z nich vytryskla silná touha.
Zareagovala impulzivně. Popadla ho za tu ruku, stáhla ho ze židle na postel, objala kolem krku, obkročmo si na něj sedla a pevně se k němu přitiskla. Líbala ho prudce a dychtivě, přímo ho kousala. Přejel jí prsty po stehnech, vyhrnul halenu, pevně sevřel její boky v dlaních a nedočkavě přitlačil její lůno ke svému. Vtom doteku cítili, jak v nich divoce pulzuje touha.
"Na tuhle chvíli už dlouho čekám," řekl Rogan mezi polibky.
Tiše se zasmála. "Věděla jsem to."
Dveře se se skřípotem pootevřely a škvírou dovnitř vniklo světlo a opilecké hulákání. Mirena odtrhla svá ústa od Roganových. "Ať je to kdokoli," štěkla, ani se nepodívala ke vchodu, "okamžitě vypadni a zavři za sebou! A jestli sem ještě jednou někdo vleze, přísahám při Chors, že mu rozpárám břicho, proměním střeva v hady a nechám je, aby ho ukousali k smrti!"
»Ehm... Znamená to, že ruším?« zazněl jim v hlavách Goryvladův hlas.
"Dobrý postřeh," zavrčel Rogan.
»Stačí říct. Najdu si ještě nějakou kost.« Černý vlčí čenich zmizel ze škvíry a dveře se zase zavřely.
"Někdy toho zablešence nesnáším," řekla Mirena a podívala se Roganovi do očí, uhrančivá šedivá tonoucí v bezedné černé. Zavrtěl hlavou.
"Střeva v hady. Kam na to chodíš?"
"Už drž zobák," řekla a luskla prsty. Svíčky zhasly a komnatu naplnila vůně čadících knotů.
Vedle v hodovní síni opilí Blaticové pořád dokola vyřvávali tu samou sprostou písničku:

"Junáku sličný, tanči už,
ukážeš nám, zda jsi muž.
Počkejte jen, divé ženy,
vyženu z vás slastné steny!"

Kapitola třetí
Lovci z Vlastislavu

Když se Mirena probudila, všechno kolem se bělalo mrazem. Do přístřešku z proutí a chvojí, nahrubo zbudovaného mezi třemi blízko při sobě rostoucími smrky, táhl chlad. Zaklela, přičemž jí z úst unikl oblak bílé páry.
"Zima, co?" Rogan dřepěl u ohniště a upřeně hleděl na hromádku tenkých větviček, naskládanou na vyhaslých uhlících z večera. Vypadalo to, jako by se je pokoušel uhranout pohledem.
"Strašná," potvrdila vědma a protáhla se, aby do ztuhlých údů vehnala aspoň trochu krve.
"V noci se vyjasnila obloha." Dýchl si na zkřehlé prsty a opět je natáhl proti hromádce větviček. "Pořádně přituhlo."

Mirena soustředila vůli a nemalou dávkou moci přikrmila kouzlo, které jí chránilo před umrznutím. Během noci postupně vyprchalo. Pod pláštěm a ovčí houní, kterými byla přikryta, se opět rozlilo příjemné teplo. Neměla daleko k tomu, aby slastně vzdychla. Přikryla se až po uši a blaženě se usmívala.
"O co se to pokoušíš?" zeptala se pobaveně.
"O co asi?"
"Takhle oheň kouzlem nezapálíš. Vůbec nejsi soustředěný. Myslíš na spoustu jiných věcí. Musíš si vyprázdnit mysl a zaměřit se jen na jednu jedinou věc. A vůbec, proč se na to nevykašleš a nevlezeš si ke mně?"
Podíval se na ni. Usmívala se. Ne chladně a zlověstně, jak měla ve zvyku. Pěkně. A v očích jí poskakovaly šibalské jiskřičky.
"Vidím, že se dneska cítíš o dost líp," utrousil.
"Podstatně."
Když včera za úsvitu opouštěli Blatici, Mirena si připadala jako mrtvola, kterou někdo kouzly přinutil vstát z hrobu. Množství vypité medoviny udělalo své, bylo jí tak zle, že se sotva udržela v sedle. Rogan ji nakonec vzal k sobě na vraníka a jejího hnědáka vedli na uzdě za sebou. Mirena se opírala zády o Roganovu hruď a celý den střídavě sténala a klela.
Černokněžník stočil pohled zpátky k ohništi. "Využít vzájemné tělesné teplo není špatný nápad, ale i tak potřebujeme oheň. Gorja ještě před úsvitem vyrazil na lov. Slíbil, že přinese něco na zub."
"Já to zapálím," vystrčila Mirena ruku zpod houně a zacvičila prsty. "Uhni."
"Ne," zamračil se. "Dokážu to."
"Hm," zase ruku stáhla do tepla. "Jak chceš. Koneckonců, jsi Černobohův potomek, pán Krvavého ohně a dědic černokněžnického rodu," ušklíbla se. "Musíš se naučit používat svou moc."
"Jen se směj," zaskřípal zuby. "A ty už konečně hoř, k ďasu!" zaklel směrem k ohništi a udělal prudké gesto.
Prsklo to a větvičky se rozletěly na všechny strany. Rogan jen tak tak stihl uhnout. Plamenný jazyk mu málem sežehl obočí.
"Cha!" zvolal vítězoslavně a silnějším klackem rychle shrnul hořící větvičky na hromádku.
"Vidíš?" zašklebil se na Mirenu. "I zlost je dobrá k soustředění čarodějné moci!"
»Taková magie ale může být dvousečnou zbraní, bratříčku.«
Samozřejmě, že jako vždy Goryvlada neslyšeli přicházet. Mohutný černý vlk se zjevoval a zase mizel jako duch, což při jeho značných rozměrech a do očí bijícímu vzhledu bylo téměř nepochopitelné.
"Dvousečná nebo ne," obrátil se k němu Rogan, "hlavně, že máme na čem opékat. Chytil jsi něco?"
Dravec strčil do prosté salaše hlavu a vypustil z tlamy bezvládné tělo zajíce.
"Á, naše snídaně," zaradovala se Mirena. "Na oheň s ní!"
"Jak přikazuješ, Blahorodí." Rogan vzal zvíře za uši a popadl nůž.
»Kdyby vás to náhodou zajímalo,« posadil se Goryvlad doprostřed vchodu, čímž sice zastínil světlo, ale zároveň také vytěsnil vanoucí chlad, »našel jsem ještě něco.«
"Co?" hodil mu Rogan k čenichu kouřící zaječí vnitřnosti.
»Stopy,« sklonil vlk tlamu k pochoutce a bez otálení se pustil do jídla. »Dost zvláštní stopy.«

"Zvláštní? Jak zvláštní?"
»No... byly to otisky malých chodidel, podle pachu ženských, nebo spíš dívčích.«
"A?"
»Byly bosé. Ve sněhu. Divné, ne?«
"A co tím chceš..."
V tu chvíli se to stalo. Bylo to jako záblesk, který oči nevidí, ale do mysli se zatne jako ostrý ledový úlomek.
"Moreniny kosti..." zachrčel Rogan a podvědomě sevřel nůž v dlani, až mu zbělaly klouby.
Goryvlad vycouval zpod přístřešku, natáhl uši a tlumeně zavrčel. Mirena se zprudka posadila a nedbajíc na to, že plýtvá teplem, shodila ze sebe plášť a houni.
»Cítíte to?« vyslal jim do myslí Goryvlad.
"Docela jasně," přikývla Morena a přivřela oči. "Někde za tím pahorkem jižně od nás... Jezdci... A psi. Jsou na lovu."
Rogan užasle zamrkal. To, co ve skutečnosti viděl kolem sebe, se mísilo s obrazy, deroucími se před jeho vnitřní zrak. "Divné... Před chvílí se mi zdálo, že někoho vidím. Děvče. Skoro nahé, bosonohé. K smrti vystrašené. Utíká lesem..."

Zrychlený dech, srážející se ve vzduchu do bílých obláčků. Poraněná chodidla, drtící ledovou krustu na povrchu závějí a zanechávající za sebou krvavé stopy. Povlávající vlasy, tak dlouhé, husté a zcuchané, jako by je už roky nikdo nečesal a nestříhal. A oči, vytřeštěné strachem.

Rogan popadl opasek s mečem a na záda si hodil toulec s lukem a šípy. "To na ni ti lovci uspořádali štvanici..."
»Jdeme!« zavelel Goryvlad.
Rogan se rozběhl ke koním.
"Hej!" vykřikla Mirena. "Doufám, že nechcete zase udělat nějaký dobrý skutek!"
Dusot kopyt a pokřikování lovců se pronikavě rozléhaly pustým lesem. Rychle se přibližovali. Dívka se krátce ohlédla. Zpoza borovic vyrazili dva černí, hladkosrstí lovečtí psi. Jejich štěkot se mezi kmeny polámal do tuctu matoucích ozvěn. Znělo to jako smích samotné Moreny.

Sklánějíce hlavy před nízce visícími větvemi, pobízeli koně vzhůru příkrým úbočím. Goryvlad běžel s úctyhodným náskokem před nimi.
"No jasně!" zavolala Mirena na Rogana. "Nahá ženská v nouzi. Aby sis kvůli ní nesrazil vaz!"
Dorazili na temeno pahorku. Kličkovali mezi stromy a zpod koňských kopyt odletovala ledová tříšť. Jinovatka se sypala z větví v podobě bílého prachu. Terén před nimi se začal svažovat. Z úvalu před sebou jasně zaslechli vzteklý štěkot psů. Náhle se však hlasy zlomily a změnily se v zoufalé skučení, plné bolesti a strachu. Rogan a Mirena si vyměnili pohledy, ale nezpomalili.
Nad údolí se vzneslo troubení rohu. Některý z lovců dával ostatním znamení, že kořist je na dosah.

Černý pes, zabiják, který zažil - a přežil - tucty honů na zubry, medvědy, nebo dokonce na rysa, se s vystrašeným kňučením dal na ústup. Až když byl dostatečně daleko od místa

střetu, posbíral zbytky odvahy, otočil se a zase se rozštěkal. Přiblížit se však neosmělil. Viděl, co se přihodilo jeho druhovi.
Zpoza stromů se s křikem vyřítilo půl tuctu jezdců. Děvče vzhlédlo od psí mršiny, vycenilo zuby rudé čerstvou krví, a zavrčelo. Vzápětí se otočilo a rozběhlo se mezi borovice.
Ozvalo se pronikavé syčení. Mezi stromy prolétlo jasné světlo a na kratičký okamžik rozzářilo bílé jehličky jinovatky. Bylo to, jako by se lesem prohnal kulový blesk.
Mocný závan vmetl dívčině vlasy do obličeje. Vyšlehlo oslepující světlo. Prudký náraz ji doslova vymrštil do vzduchu. Strašně, přímo nelidsky vykřikla. Letěla dobré tři sáhy, táhnouce za sebou chvost modravého kouře. Pak se v kotrmelcích zřítila mezi stromy. Olepená sněhem a zamotaná ve vlastních vlasech zůstala ležet.
Jezdci propukli v smích a vítězoslavný křik. Byli u ní co by dup.

»Stůjte!«
Goryvlad čekal na úpatí kopce. Vědma a černokněžník trhli uzdami. Koně frkali a z nozder se jim valila oblaka páry. »Cítili jste to?«
"Kdo by to necítil?" odsekla Mirena. "Bylo to jako rána kladivem do hlavy. Výbuch magie."
"Výbuch bolesti," zavrčel Rogan a sevřel koleny vraníkovy boky
»Ne tak hrr, horká hlavo! Máme proti sobě čaroděje, a řekl bych, že ne nejhoršího. Jestli mu vběhneš rovnou do rány, už té chudince nepomůžeš.«
"To je pravda," přikývla Mirena. "Neunáhleme se. Dolů z koní."
»Tak. Opatrnosti není nikdy dost. Hlavně potichu, dobrá? Mireno, můžeš nás nějak zaštítit proti mimosmyslovému odhalení?«
"Pokusím se."
"Než se vy dva dohodnete," procedil Rogan skrz zuby, "bude si to děvče povídat s Morenou. Jestli už se to nestalo."
»Žádný strach, zatím žije. Pojďme.«

Lesem se rozléhaly mužské hlasy. Když začali rozeznávat jednotlivá slova, Rogan a Mirena se chopili zbraní a vnořili se za Goryvladem do hustého boru. Opatrně rozhrnovali větve, naježené dlouhým ostrým jehličím a snažili se našlapovat tak, aby jim zledovatělý sníh co nejmíň křupal pod nohama.
»Pozor, už jsme blízko.«
Hlasy před nimi už zněly docela zřetelně. Rogan pozvedl luk a přiložil k tětivě šíp. Mirena v pravačce sevřela meč a levou rukou pomalu rozhrnula závěs z jehličí.
Bylo jich pět. Oblečení v kůžích a huňatých pláštích, s kožešinovými čepicemi na hlavách, dva ozbrojení luky, tři s masivními loveckými oštěpy v dlaních. Ti dva s luky seděli na koních, ostatní už seskočili a stáli kolem štíhlé borovice. Ve sněhu pod stromem ležel jejich úlovek - zoufale útlá dívenka, od pohledu ne starší než šestnáct, sedmnáct let. Na sobě měla jen oškubanou halenu a vypelichaný kožíšek. Měla tenoučké paže, špičatá kolena, úzký obličej s vystupujícími lícními kostmi. Rozcuchané vlasy slepené špínou jen zdůrazňovaly její ubohost. I přesto, že byla tak křehká a navíc v bezvědomí, se muži chovali nanejvýš obezřetně, pevně svírali zbraně v rukou a nepřestávali jimi mířit na děvče. Pes, jehož jeden z lovců držel za obojek, zuřivě štěkal na bezvládnou kořist a vší silou se na ni chtěl vrhnout.

"Mně se to nezdá," reptal zklamaně jeden z jezdců, asi dvacetiletý mladík. "Tohle přece nemůže být ta bestie, co k smrti pokousala dva bijce z Vlastislavu. Dokážete si představit, jak takhle vychrtlá šereda omráčí sedm pudů vážícího chlapa, odvleče ho do svého doupěte hluboko v lese a tam ho sežere? Nesmysl! Vždyť je to nějaká vyzáblá, roztřesená chuděra. I můj napůl chromý děda by ji utloukl k smrti svou holí!"
"Jsi jenom slepý, nebo úplně pitomý, Kojšo?" osopil se na něj jeden z mužů s oštěpem. "Neviděl jsi, co udělala psovi? Vždyť mu málem utrhla hlavu!"
"O čem to, k čertu, mluví?" zašeptal Rogan a vrhl na Mirenu nechápavý pohled. "Že to děvče je nějaký běs? Je to možné, anebo jsou to jenom výplody pověrčivých mozků?"
»Je-li to démon,« ozval se Goryvlad a bylo poznat, že i jeho náhlý obrat situace zmátl, »měla by slavná lovkyně netvorů vědět, jaký je to druh, hm?«
"Myslím..." mračila se vědma zamyšleně. "Pokud ti hlupáci opravdu neuštvali jen obyčejnou sedláckou holku... Hm. Mohla by to být jezinka."
"Dobrý odhad," řekl za nimi hluboký, chraplavý hlas.
Bleskově se otočili a okamžitě se rozestavili tak, aby nepřekáželi jeden druhému v boji. Goryvlad se přikrčil a zavrčel skrz vyceněné zuby, Mirena zaujala bojový postoj s mečem nad hlavou, Rogan natáhl luk, až se mu tětiva a opeření šípu dotkly tváře.
"Hej! Co je to?!"
Zaduněla kopyta, zavířil sníh. Mezi borovice vtrhli lovci na koních i pěší s oštěpy. Rameny sráželi jinovatku z větví, na koňské hřívy se snášel bílý prach. Bleskově trojici obklíčili a namířili na ni luky a masivní hroty oštěpů. Pes na obojku v ruce jednoho z mužů spatřil Goryvlada a okamžitě začal vyvádět. Vlk však na něj vrhl významný pohled, načež pes znenadání utichl, přikrčil se a vystrašeně zakňučel.
Rogan se nehýbal Srdce mu divoce bušilo, ale ani na okamžik neodtrhl pohled od muže, který se před chvílí tak nečekaně zjevil pár kroků od nich. Neochvějně ho sledoval přes hrot šípu.
Šestý člen lovecké družiny, nepochybně její vůdce, byl chlap divokého vzhledu Vypadal, že je o hlavu menší než Rogan, ale byl to jen dojem, způsobený shrbenou postavou. Muž díky nemocí zkřiveným zádům vypadal jako číhající, neustále k útoku přikrčené zvíře. Ramena měl rozložitá, krk krátký, ruce dlouhé a svalnaté, dlaně žilnaté a široké jako lopaty. Hranatý obličej skoro až k očím pokrýval hustý tmavý porost, zježený plnovous muži sahal až na hruď. Dlouhé vlasy byly mastnotou slepené do tuhých pramenů. Oblečenou měl halenu z hrubého plátna, přepásanou stříbrem pobitým řemenem a sahající až k zemi - dole z ní trčely vysoké kožené boty. Ramena mu zakrýval huňatý plášť z vlčích kožešin. Na krku měl zavěšen stříbrný amulet v podobě sokola sedícího na vlkovi, kožený řemínek zdobily černé dravčí drápy. Ačkoli zpod vlčí kůže u jeho levého boku trčel jílec meče, v rukou svíral jinou zbraň. Dlouhá hůl mířila na trojici umně vyřezávanou vlčí hlavou na konci. Kousek pod ní vyčnívaly ze sukovitého dřeva ostré vlčí tesáky.
Přestože mu hrozila bezprostřední smrt hrotem šípu, čepelí meče nebo ostrými tesáky, hrbáč se tvářil klidně. Pravé oko měl pořád přimhouřené, zřejmě měl ochrnuté víčko i část obličeje. Druhá bulva si soustředěně měřila bojechtivou trojici. Roganovi a Mireně věnoval jen málo pozornosti, o to důkladněji se díval na Goryvlada.
A pak, k nemalému úžasu tří poutníků i okolostojících lovců, obrátil žezlo hlavou k obloze, poklekl do sněhu a uctivě před vlkem sklonil hlavu.
"Buď pozdraven, černý bijče," promluvil tím nepříjemně chraplavým hlasem. "Vzdávám ti úctu!"

Dravec přestal vrčet.
"Co to má znamenat, Gorjo"?" procedil Rogan skrz zuby.
»Myslím,« odvětil Goryvlad a z jeho myšlenek bylo cítit jisté pobavení, »že jsme narazili na Černobohova uctívače A zjevně ne ledajakého. - Vyzná se. Ví, kdo jsem.«
"Jistěže vím," zvedl muž hlavu. "Goryvlad, vůdce černé záhrobní smečky. Pobočník vládce vlků, strážce mohyly z kostí v Lese věčnosti."
Překvapeně na hrbáče vyvalili oči. Rogan mírně povolil tětivu, ale luk nesklonil. "A ty? Co jsi zač?"
Klečící muž vzhlédl na černokněžníka zlověstně se lesknoucím okem. "Kdo jsou tito tví smrtelní sluhové, Mocný?" zeptal se Goryvlada a dal si záležet na co nejpohrdavějším tónu.
»Sluhové? To by se mi docela líbilo,« odvětil vlk s neskrývaným veselím. »Ale ve skutečnosti je to spíš naopak - jsem jejich průvodce. Z vůle Ohňookého. Teď odpověz. Kdo jsi?«
"Jsem Kovir. Rádce, pravá ruka a hlavní obětník knížete Vlastislava, vládce Lučanů. A oddaný Černobohův služebník." Opřel se o čarodějnou hůl a vstal Stačilo jediné kývnutí hlavou a jezdci okamžitě spustili ruce se zbraněmi.
"Vlastislavův čaroděj," zabručel Rogan nevrle. "Už jsme o tobě slyšeli. Poděkuj svému bohu, že jsem ti neprošpikoval srdce šípem."
Kovir upřel na střelce s havraními vlasy zkoumavý pohled. Rogan jasně cítil, jak mu zaklínačovo vědomí proniká do mysli. Instinktivně se mu vzepřel a snažil se ho ze sebe vytěsnit. Mirena a Goryvlad mlčky sledovali ten krátký magický souboj. Nakonec Kovir povolil a zhluboka, trhaně se nadechl, jako plavec, který se po dlouhé době v hlubinách jezera konečně vynoří na hladinu. Rogana nadmíru uspokojilo, když viděl, jak čaroděje vyvedl z míry.
"Bohové," užasl Kovir. "Kdo jsi, černovlasý? Ještě jsem nepotkal člověka takhle nasáknutého čarodějnou silou! Navíc pocházející z Krvavého ohně, kterému se i já klaním!"
»To je Černý Rogan,« odvětil místo černokněžníka Goryvlad. »Dej na mou radu a chovej se k němu s respektem, jestli nechceš rozhněvat temného knížete.«
"Černý Rogan? Ten avarobijec? Už jsem o něm slyšel." Kovir sklonil pohled k vlkovi. "Odpusť, Mocný, ale musím se tě zeptat, co ty a tví společníci pohledáváte na luckém území."
»Jen tudy procházíme. Míříme dál na západ, k pramenům Bíliny.«
"Velmi nehostinný kraj, hlavně v tomhle ročním období a za současných okolností. Co vás tam vede?"
»Poslání, které nám svěřil sám Ohňooký.«
"O co jde? Možná bych vám mohl pomoci..."
»Není potřeba. Poradíme si.«
Kovir zamyšleně pokýval hlavou. "Rozumím. Nebudu vyzvídat. Musím však trvat na tom, abyste přijali mé pozvání na Vlastislavovo hradiště."
Dřív, než stihl kdokoli z nich odpovědět, vyrušil je výkřik jednoho z lovců:
"Hej, ta potvora přichází k sobě!"
Družiníci se okamžitě otočili a spěchali zpátky k úlovku.
"Dávejte pozor, bude zuřivá!" varoval je Kovir. Goryvlad hrbáče následoval. Rogan a Mirena si vyměnili významné pohledy a také se prodrali pichlavým borovicovým houštím

Lučané se rozestoupili kolem podivné kořisti. Záhadné děvče se opravdu probralo a když spatřilo hroty zbraní, vystrašeně se schoulilo jako plod v těle matky. Skrčená kolena si přitáhlo až k obličeji a zpod rozcuchané hřívy plné špíny a vší na muže koulelo očima.
"Co s ní uděláme?" zeptal se jeden z jezdců. "Je to jen zvíře, nač ji zbytečně trápit? Probodnu ji oštěpem. Stačí, když do hradiště přineseme její hlavu."
"Ne," zamítl to rázně Kovir. "Kníže přikázal, abychom ji přivedli živou. Chce, aby všichni viděli, že ta obluda konečně chcípla."
S těmi slovy hrbáč zamířil k jezince.
"U všech ďasů," zavrčela Mirena, "tohle nedopadne dobře..."
Čaroději chyběly k dívce sotva tři kroky, když se náhle vymrštila a s příšerným ječením na něj skočila. Kovir bleskově švihl holí. Vyřezávaný konec zasáhl jezinku ze strany do hlavy. Zablesklo se, vlasy se rozlétly, čarodějův plášť zavlál jako v poryvu vichřice. Divoženka dopadla zpátky pod borovici, narazila uchem do vyčnívajícího kořene a znehybněla. Ve vzduchu se rozplýval oblak kouře, smrděly spálené vlasy.
"Dobře ji svažte a přehoďte přes sedlo," přikázal Kovir nevzrušeně. "Vracíme se do hradiště. A vy," pohlédl na cizince, "půjdete s námi."
Mirena se podrážděně nadechla. "Tak to by snad stačilo. Poslouchej mě dobře, ty zkur...
"Půjdeme," skočil jí Rogan náhle do řeči. "Ale ne jako zajatci. Necháte nám zbraně."
Kovir na okamžik zaváhal, ale pak přikývl. "V pořádku. Lučané vás přivítají jako své hosty."
"V tom případě se s Vlastislavem rád setkám," souhlasil Rogan.
Vědma se na něj zamračila, ale černokněžník si jí nevšímal a vykročil zpátky k místu, kde nechali koně.
»Proč mám pocit,« vyslal Goryvlad do Mireniny mysli, »že nám Rogan něco neřekl?«

Kapitola čtvrtá
Kníže Lučanů

Bylo jich dvacet, možná dva tucty. Dlouhé, nepříliš silné borovicové kůly, nahoře seříznuté do ostré špičky, lemovaly strmě stoupající cestu. Na každém z nich bylo nabodnuto tělo. Popravy byly vykonány avarským způsobem: hrot vnikl do těla konečníkem, prošel břišní dutinou a hrudním košem a vycházel ústy. Dělalo se to zaživa. Občas se stávalo, že v okamžiku, kdy špice kůlu vykloubila oběti čelist a roztrhla jí koutky úst, v nešťastníkovi ještě blikala jiskřička života, a na vztyčeném kůlu pak působivě třásl rukama a nohama. Tihle odsouzenci to ovšem měli dávno za sebou. Na jejich ztuhlých tělech se s podrážděným krákáním hemžily vrány, havrani, krkavci a kavky. Už dávno odstranili nejlepší kousky, tedy oči a jazyky - teď se ostrými zobáky snažili prorazit ztuhlou kůži a dostat se k dalším měkkým částem.
"Vítejte ve Vlastislavu," pronesl Kovir, ceně křivé zuby. Mirena se od něj odvrátila a musela se ovládnout, aby si neodplivla. Ten chlap byl šeredný jako tisíc neštěstí, odporně páchl a jeho hlas zněl jako krákání krkavce. Ještě víc ji podráždilo, že z toho smradlavého mrzáka doslova sálala neobyčejná čarodějná moc.
"Jsem ráda, že jsme se od Avarů naučili alespoň něco," ohrnula nos. Ještě že celý den mrzlo - nechtěla si ani představit, jaký smrad by od kůlů vanul, kdyby bylo teplo.
"Jsou to jen prašiví litoměřičtí vzbouřenci. Nic lepšího si nezasloužili Jestli si chceme tu chamraď udržet v područí, musíme jim ukázat, kdo je pánem v povodí Oharky."

Minuli poslední kůl. Cesta, klikatící se porubem, dovedla družinu k impozantní hradbě, která jako koruna z kamene a dřeva ohrazovala temeno rozlehlé hory.
Špatné pocity, které se Rogana zmocnily už ve chvíli, kdy hradiště spatřili, na chvíli vystřídal obdiv. Opevnění se skládalo z vysoké kamenné zdi na vnější straně a dřevěné stěny uvnitř. Prostor mezi nimi byl zpevněný silnými kládami a vysypaný hlínou. Hradba, která tak vznikla, byla natolik masivní, že nahoře po ní mohl projet vůz. Navíc do tohoto opevnění ještě zapustili palisádu ze špičatých kůlů. Další zahrocené kmeny byly zaraženy do země u vnější paty hradby - výhružně čněly proti příchozím. Rogan v životě neviděl nic nedobytnějšího.
Početná stráž v dřevěné věži nad bránou Kovira uctivě pozdravila. Rogan, Mirena a Goryvlad na sobě cítili nedůvěřivé pohledy, ale žádné otázky nezazněly. Před hrbatým čarodějem tady měli všichni plné kalhoty.
Rám brány byl ověšený lidskými lebkami. Roganovy zlé předtuchy byly zpátky a zježily mu vlasy na zátylku.
Družina prošla dlouhým úzkým průchodem v hradbě. Nahoře byl otevřený a když příchozí vzhlédli, uviděli další strážce, kteří na ně shora shlíželi. Kdyby byli nepřátelé, už by je dávno zasypal déšť šípů a kamení.
Potom se před nimi otevřela druhá, vnitřní brána a oni vstoupili do pevnosti obávaného knížete Lučanů.

"Slyšeli jste to?" vykřikl mladý bojovník v řemením přepásané ovčí houni. "Lovci chytili jezinku! Rychle k paláci!"
Pokřikující muži spěchali ulicí plnou bláta a zvířecího trusu do srdce tvrze. Víc než skutečné hradiště připomínal Vlastislav spíš vojenský tábor. Kromě poctivých srubů tu byly k vidění i narychlo zbudované salaše a zemljanky, prosté přístřešky z proutí a chvojí nebo dokonce i stany z volských kůží. Vládla tu špína, ve vzduchu se vznášel smrad kouře, potu a hnoje. Obyvatelstvo tvořili převážně muži - drsní, nevzhlední, zarostlí. Jejich vzhled, ošacení a zbraně představovaly dočista nepřehlednou směs a jasně vypovídaly o tom, jak pestrá sebranka se tu shromáždila. "Kovir lapil tu bestii!"
Lidská řeka se z uliček a průchodů vylévala na široké nezastavěné prostranství před knížecím sídlem. To, co Lučané nazývali palácem, byla rozměrná, patrová budova z masivních trámů s bohatě vyřezávanými sloupy, okenicemi a zábradlími. Rohy byly ověšeny zubřími, medvědími a vlčími lebkami pro odehnání zlých duchů. Mohutnou stavbu spolu s několika menšími budovami chránila zubatá kolová hradba. Z hrotů zaostřených kůlů se cenily lidské lebky i čerstvější hlavy se zbytky vlasů a kůže. Nad bránou visel na dlouhé tyči oškubaný prapor z hrubého plátna - bílý sokol a vlk na černém podkladu.
Lučané se tlačili jeden přes druhého, kleli, strkali se a šťouchali kolem sebe lokty, jen aby získali co nejlepší výhled na nevelký volný prostor před bránou knížecího dvorce. Ten od nedočkavého davu odděloval kruh knížecích družiníků. Ti byli narozdíl od pestrého houfu oblečeni v šupinových pancířích a bronzových přilbicích, v rukou drželi dlouhá kopí s lesklými hroty a dav zadržovali kulatými, železem okovanými štíty.
Uprostřed prostranství byl do země zatlučený masivní popravčí kůl, nahoře opatřený železným kruhem. K němu byl připevněn asi tři sáhy dlouhý řetěz. Obruč na jeho konci svírala kotník bytosti, kvůli které se všechna tahle vřava strhla.
"Ať se propadnu," zabručel jeden z mužů, který se tlačenicí prodral až k šiku ozbrojenců. "Tohle že je ten obávaný démon?"

Shromážděním se začalo šířit zklamané šeptání. To, co tu bylo k vidění, nějak nešlo dohromady s hrůzostrašnými povídačkami o divoké krvelačné bestii. U kůlu seděla otrhaná, zoufale útlá dívenka. Nevypadala ani trochu nebezpečně, jen se na shromáždění koukala zpod střapaté kštice. O mnoho větší zájem Lučané projevovali o tři cizince, kteří spolu s Kovirem a hrstkou lovců stáli uvnitř kruhu. Ti narozdíl od podivného úlovku skutečně vzbuzovali respekt - hlavně obrovitý černý vlk s tlamou, která by zahanbila i lidožroutského medvěda ze západních hor.
Nespokojenost Lučanů narůstala. Sílící hluk však náhle odezněl, když Kovir zvedl nad hlavu obě ruce a namířil proti nebi vlčí hlavu na konci svého žezla.
"Slyšte, Lučané!" zvučně promluvil do ticha. "Toto stvoření zahubilo jednoho z nás, když na vlastní pěst putoval lesem. Poslali jsme nejlepšího lovce, aby ji vystopoval, ale jezinka se nakrmila jeho vnitřnostmi. Já sám jsem se musel vydat do divočiny, abych ji našel a lapil. Dnes s jejím ráděním nadobro skoncujeme!"
Dav nevěřícně zašuměl, muži vrtěli hlavami a klepali si na čela.
"Mocný Kovire!" Na prostranství vystoupil jeden z čarodějovy lovecké družiny, ramenatý čtyřicátník s oštěpem v ruce. "Dovol mi zabít tu mrchu vlastníma rukama. Chci uplatnit nárok na její vlasatou kebuli. Můj dům zdobí mnohé trofeje, ale takovou se může pochlubit jen málokdo."
"Lovec se v tobě nezapře, Přebore," pohlédl na něj Kovir jedním okem. "Mohli bychom ji zabít bezpečným způsobem, šípem nebo oštěpem, ale musím uznat, že takovéhle završení lovu i mně připadá tak trochu nečestné a zbabělé. Jezinka byla dobrý protivník a zaslouží si zahynout v poctivém boji. Trváš-li tedy na tom..."
"Trvám!" zvolal Přebor, zarazil oštěp hrotem do země a zpoza opasku nedočkavě vytáhl dlouhý lovecký nůž.
"Buď opatrný," varoval ho čaroděj. "Je úskočná a neuvěřitelně rychlá. Navíc už dlouho nežrala, takže je určitě zuřivá. Nesmíš ji podcenit, jinak za to zaplatíš příliš vysokou cenu."
Přebor přikývl na znamení, že rozumí. Kovir ustoupil k šiku knížecích družiníků. Jezinka je zvědavě sledovala, neunikl jí ani jediný pohyb.
"Hej, Přebore," zakřičel někdo z davu, "nepříčí se ti vztáhnout ruku na takové ubožátko?"
Robustní lovec si posměšných výkřiků nevšímal. Pomalu zamířil ke kůlu.
Nad hradištěm se rozhostilo hrobové ticho, rušené jen štěkáním psa někde mezi dřevěnicemi Slunce se dotklo obzoru, uličkami se plazily dlouhé stíny.
Přebor odhadoval, kam dosáhne řetěz, a zatím se snažil držet mimo případný dosah zajatkyně. Děvče nezměnilo polohu ani o palec Jen její tmavé oči sledovaly každý lovcův krok. Přebor obcházel pomyslný kruh kolem kůlu. Občas si olízl rty, nebo rychle přehmátl prsty na rukojeti nože Vyčkával, odhadoval své i jezinčiny možnosti. Vzduch zvonil mrazem a napětím. Váhání se protahovalo a ze zástupu se opět ozvalo nespokojené brblání.
"Neříkal jsem to?" nevydržel to někdo "Ti pitomci chytili první selskou holku a teď ji chtějí podstrčit knížeti s tvrzením, že je to lidožravá striga. Větší hloupost jsem v životě..."
Přebor udělal krok směrem ke kůlu.
Děvče se vymrštilo tak rychle, že nesoustředěné lidské oko nemohlo ten pohyb vůbec zachytit. Řinčení řetězu přehlušil nelidský skřek. Jezinka dopadla na úlekem ztuhlého lovce, šikovně odrazila stranou ruku s nožem, zaryla Přeborovi ostré nehty do zad a strhla ho k sobě jakoby v záchvatu dychtivé vášně. Zuby v rozevřených ústech byly ostré

jako jehly. Krev vystříkla z prokousnuté krční tepny tak silně, že zacákala i zbroje okolostojících družiníků.
Dav zašuměl. Jezinka srazila kořist na zem. Nešťastník se křečovitě třásl, kopal nohama, patami rozrýval krvavé bláto. Děvče se s vrčením přisálo na ránu a dychtivě chlemtalo horkou krev.
V tu chvíli už Rogan svíral v dlani luk a přikládal k tětivě šíp.
"Ne," řekl někdo rozhodně a černokněžníkovo zápěstí uvázlo v železném stisku Překvapeně se ohlédl.
Muž byl vysoký, skoro tak vysoký jako Rogan, asi čtyřicetiletý. Dlouhé vlasy barvy zlata padaly na široká ramena. Obličej pravidelných rysů s výraznou čelistí zdobily dlouhé, avšak pečlivě upravené vousy. Na sobě měl halenu z toho nejlepšího byzantského sukna, na lemech vyšívanou stříbrem, cizokrajný prošívaný kabátec a dlouhý plášť, podšitý vzácnou sobolinou. Spony a přezky zářily zlatem, jantarem, ba dokonce slonovinou. Ale to, že se před mužem jako neviditelný štít valila aura moci a panovačnosti, nezpůsobily šperky ani drahé látky. Dokonce to ani nebyla zásluha pevného držení těla a tvrdého pohledu očí - ta síla proudila odněkud z mužova nitra, vyzařovala z každého jeho pohybu a slova. Rogan věděl, že se dívá na vládce Lučanů.
"Škoda šípu," řekl Vlastislav, rozepnul si sponu pod krkem a podal plášť blízko stojícímu muži. Bez zbytečných slov zamířil ke kůlu. Ticho nad hradištěm se dalo krájet.
Přebor kopal nohama v posledních křečích. Divoženka na něm stále obkročmo seděla a s ohavnými zvuky sála krev z roztržené tepny. Když spatřila přicházejícího muže, zvedla hlavu a vycenila zuby. Rogan tiše zaklel. Ve výrazu její tváře se mísila nenávist s podivnou radostí. Vlastislav se zastavil. Tvář měl bez výrazu, ústa sevřená, oči jako dva kusy ledu.
"Kníže," procedila dívka skrz krvavé zuby
"Ona mluví..." vydechla Mirena překvapeně. "Jezinky neovládají lidskou řeč!"
"Co jsi zač?" zeptal se Vlastislav chladně
"Ty si nevzpomínáš?" zavrčela zajatkyně. Mluvila divně, jako by byla opilá. Přeborova krev jí tekla po bradě a kapala do bláta. "Vždyť útoku na naši vesnici jsi velel osobně. Byl jsi při tom, když tvoji chlapi párali břicha mému otci a bratrům. Díval ses, když znásilňovali mne a mou matku. Vesnice dole u Oharky. Nepamatuješ si?"
"Ona není démon," zašeptala Mirena Roganovi "U Chors, je to jen obyčejná dívka plná nenávisti a pomstychtivosti Ty zuby si snad zbrousila do špiček sama!"
Vlastislavova tvář zůstala neproniknutelná. "Podél Oharky jsem vyplenil přinejmenším tucet prašivých brlohů. Kdo si má pamatovat všechny psy, které jsme nakrmili luckým železem?"
S těmi slovy vládce Lučanů opět vykročil. Dívka se přikrčila a skočila. Ze zakrvácené tlamy se vydral vražedný skřek. Zkřivené prsty s ostrými nehty vylétly proti velmožově krku. Shromáždění ztuhlo. A i když nikdo nespustil pohled z muže a bestie ve skoku, jen málokdo stihl postřehnout, co se stalo vzápětí.
Vlastislav s rychlostí podrážděné zmije uskočil doleva, mírně se přikrčil, ze strany prostrčil ruku pod pravou paži jezinky a dlaní dosáhl na její zátylek. Bleskově se narovnal, využil poloviční podpažní úchop a přitáhl si divoženčina záda k hrudi. Zavřískla, až jí z úst vyprskla krev, a bezmocně rozsekla vzduch kolem sebe ostrými, polámanými nehty. Vlastislav jí bez otálení levičkou sevřel bradu a silně trhl hlavou na stranu a zároveň dozadu. Ve štíhlém krku to nahlas prasklo. Slabší nátury zhnuseně zaklely. Útlé tělo sebou naposledy škublo a ochablo knížeti v náručí. Po nahých stehnech

stékala moč z uvolněného měchýře. Vlastislav odhodil mrtvolu do zkrvaveného bláta a vzhlédl.
Nikdo nevydal ani hlásku. Všechno proběhlo neuvěřitelně rychle. Přeborova ošklivá smrt i vládcovo brutálně důrazné skoncování s dívkou mužům vyrazilo dech. Do ticha zněl jen syčivý Kovirův smích.
"Představení skončilo!" zaduněl Vlastislav hromovým hlasem. "Ukliďte tu zdechlinu!"
Nikdo nic neřekl. Dav se začal mlčky rozcházet. Kníže ho vyprovázel přísným, zachmuřeným pohledem, pak se otočil a zamířil zpátky k trojici cizinců. Zastavil před Roganem a pohledy modravých a černých očí se spojily. Potom Vlastislav natáhl ruku a černokněžník ji pevně sevřel. Podání rukou se změnilo v krátké, chlapské objetí. Mirena a Goryvlad si vyměnili překvapené pohledy.
"Vítej, Černý," udělal kníže krok vzad.
"Dlouho jsme se neviděli, Vlastislave."
"Pojďte," kývl vládce Lučanů a jeho gesto zahrnulo i Mirenu a Goryvlada. "Vyrušili mě od vína a pečené zvěřiny. Doufám, že se ke mně připojíte."
Snažili se tvářit odměřeně, ale svit v očích je prozradil.

"Vskutku nečekané setkání." Vlastislav si olízl mastnotu z prstů a natáhl se po stříbrné, jantarem vykládané číši s vínem.
"To jo." Rogan se s žaludkem plným srnčího spokojeně opřel o kožešinami zakrytou stěnu. Za průhlednými blánami v oknech se už dávno setmělo a rozlehlá dřevěná dvorana se topila v ohni prosvětleném přítmí. Mirena si hned po večeři vzala pohár s vínem a ve společnosti tří Vlastislavových manželek odešla do parní lázně. Goryvlad se jako obvykle natáhl ke krbu. Tvářil se, že zápasí se silnou srnčí kostí, přitom však pozorně naslouchal každému slovíčku. Kovir se stále hrbil nad tácem s masem, cpal se a hlasitě mlaskal. Mirena měla pravdu, ten chlap byl ztělesněná odpornost. Tmavovlasá otrokyně s objemným džbánem v rukou dolila mužům víno a nehlučně se vzdálila.
"Jak dlouho jsme vlastně společně bojovali pod zástavou Karla Velikého?" Pohled modrých očí znepřítomněl, jak se Vlastislav zadíval přes propast času do minulosti.
"Tři roky? Čtyři?" odhadoval Rogan.
"Ano, asi tak," přikývl vládce Lučanů. Seděl na bohatě vyřezávaném a malovaném knížecím stolci. Stín vysokého opěradla, vrhaný krbem naproti, zakrýval dobrou třetinu stěny za stolcem, ověšenou loveckými trofejemi, zbraněmi, ale i lidskými lebkami.
"Setkali jsme se uprostřed těch jatek pod Děvínem, kde se Morava vlévá do Dunaje. Tehdy se všechno otočilo a začali jsme Avary vytlačovat na východ, rovnou pod kopyta bulharských koní. Je to tak dávno. Škoda, že jsem se neúčastnil posledního tažení na Vukmar. Musel to být pohled pro bohy, vidět kagana Sagutaje chcípat na kůlu. Ale co naděláš, tehdy, před třemi roky mě okolnosti přinutily spěchat domů."
"Co se stalo?"
"Zákeřný vrah poslal mého otce do náručí Moreny a okolní kmeny se okamžitě začaly slézat ze všech stran a brousit si zuby na úrodnou luckou půdu. Musel jsem rychle zasednout na knížecí stolec a zasadit těm podlým mrchožroutům úder železnou pěstí."
"Hlavně Čechům," zvedl Kovir hlavu od jídla a hlučně si srkl z poháru s vínem.
"Hlavně jim," přisvědčil Vlastislav a oči mu divoce zaplály. "Protože to byl právě ten zbabělý pes Neklan, kdo vydal rozkaz k úkladné vraždě mého otce. Neklan je jen měkký, záludný pytel plný strachu a zrádných úmyslů. Odjakživa závistivě hleděl na půlnoc a na západ a hubu měl plnou slin, jak si dělal chuť na lucká území. V životě by ale nenašel

odvahu sednout na koně a s mečem v ruce si vzít, po čem touží. Dokonce ani tehdy ne, když jsem se značnou částí luckého vojska vyrazil na jih za kořistí v avarských hrincích. Jeho způsobem boje jsou intriky, lsti, faleš a špehounství. Proto nezadul na válečný roh, ale vyslal podlého vraha na Luky, prastaré hradiště našeho rodu. Ta krysa, chráněná kouzly čarodějnic z Libušina háje na Vyšehradu, pronikla až do komnat mého otce a vrazila mu do těla nůž s otrávenou čepelí." Vlastislav zaskřípal zuby a vyprázdnil číši s vínem tak rázně, až mu červený pramínek stekl po bradě na suknici z drahé látky. Otrokyně hned přiskočila a dolila mu.
"Když jsem se vrátil domů a našel náš lid bědující v zármutku, u otcovy mohyly jsem přísahal pomstu. Má nenávist byla tak strašná, že jsem už ani nechtěl dál uctívat stejné bohy jako to prokleté české plémě. Perunovu modlu jsem dal rozsekat a hodit do Oharky a jeho posvátný háj navždy zmizel v plamenech. Namísto něj jsem dal postavit svatyni Černoboha, pána noci, mocného čarodějného démona. On mi dal sílu a schopnosti běsa, abych mohl porazit všechny nepřátele a ukázat jim luckou hrdost a neústupnost!"
Rogan se na knížete díval bez jediného slůvka, popíjel víno a snažil se nepodlehnout malátnosti z jídla a pití, která se mu rozlévala do žil. Vlastislav opětoval jeho pohled. V očích mu plály ohně, a nebyl jen odraz plamenů, které otroci rozdělali v bronzových kotlích v rozích síně.
"Slyšel jsem," dodal, drtě mezi zuby svou posedlost, "že i ty se klaníš stejnému bohu, Černý. Dokonce prý ve tvých žilách proudí Černobohova krev. To z nás činí bratry. Možná to není náhoda, že tě sem bohové přivedli. Tohle hradiště je místo jako stvořené pro chlapa tvého druhu. Jen co roztají sněhy, budu mít plno práce pro tvůj luk a meč."
"Musím tě zklamat, kníže," promluvil Rogan konečně. "Já a mí společníci se tu nezdržíme dlouho. Máme namířeno na západ. V záležitosti, která nesnese odklad."
"Ach tak." Oheň v modravých očích prudce pohasl a vystřídal ho ledový chlad. "Dobře si to rozmysli, Černý. Potřeboval bych člověka, jako jsi ty. Někoho, komu můžu důvěřovat. Udělal bych z tebe svého pobočníka, s přiměřeným žoldem a podílem na kořisti."
Rogan zavrtěl hlavou. "Ne, Vlastislave. Tvá pomsta na sousedních kmenech se mě nijak netýká. A abych řekl pravdu, ani nechci, aby se týkala. Já sám jsem se dlouhá léta nechal vést pomstychtivostí. Byla to cesta krve a zla. Pouť v temnotě. Byl jsem jako slepý. Nechci to víckrát zažít. Nezapletu se do tvé války s Přemyslovci."
"Takovou řeč neslyším rád," řekl Vlastislav odměřeně a svaly na čelistech se mu zavlnily. Očividně nebyl zvyklý na odmlouvání. "Zdrž se tady pár dní a zvaž mou nabídku..."
"Rád bych odjel hned ráno," nedal se Rogan zastrašit chladem v Lučanových slovech. "Věřím, že jako dávnému příteli mi nebudeš bránit."
Vlastislav se naklonil nad stůl a pevně pohlédl do temnoty v černokněžníkových očích. "Musím trvat na tom, abys zůstal mým hostem déle."
Tón jeho hlasu nadobro odehnal Roganovy příjemné pocity z večeře. Zostražitěl a pomalu se narovnal.
»Gorjo?« vyslal do vlkovy mysli, přičemž se snažil zaštítit před Kovirovým vědomím. Hrbatý zaklínač to zjevně vytušil, přestal se věnovat jídlu, zdravým okem visel na černovlasém cizinci a jeho mysl jako studený pařát prohmatávala napětím se chvějící ovzduší.
»Jsem ve střehu, bratříčku,« odvětil Goryvlad, i když nezměnil polohu a dále se věnoval srnčímu hnátu. »Zdá se, že kníže Vlastislav už není ten muž, jehož si znával. Je plný pýchy, krvelačnosti a šílenství.«

Rogan zúžil oči a nenápadně kolem sebe švihl pohledem. Meč měl na dosah, k toulci a luku, zavěšeným na stěně blízko dveří, by se dostal třemi skoky. Otázkou bylo, čeho by tím dosáhl. V dvoraně sice nebyli kromě knížete a jeho čaroděje žádní další muži, ale venku na chodbách a kolem přístupových vrat se to jen hemžilo družiníky v dobrých pancířích.
»Ano, jsme v pasti,« přečetl si jeho myšlenky Goryvlad. »Zřejmě se z toho budeme muset vykecat.«
»Velmi vtipné.« Rogan pohlédl na Vlastislava. "Přišel jsem sem dobrovolně," řekl pomalu. "V dobré víře v naše dávné přátelství a luckou pohostinnost."
"Přátelství. Pohostinnost," procedil Vlastislav skrz zuby. "Vždyť právě to ti nabízím, Černý. Ale ty je opovržlivě odmítáš a tím svého hostitele urážíš. Nutíš mne, abych tě přestal považovat za hosta!"
Roganovy prsty se dotkly jílce meče, opřeného o lavici u jeho pravé nohy. Vlastislav ten pohyb postřehl a narovnal se na svém vyřezávaném stolci, že rázem vypadal o hlavu vyšší. I Kovir nenápadně posunul ruku blíž k žezlu.
Vzduch byl náhle studený jako dech Moreny.
»A co takhle zeptat se Černoboha?« zadunělo jim najednou v lebkách. Překvapeně obrátili pohledy ke krbu. Goryvlad konečně nechal kost kostí a pomalu se zvedl na nohy, obrovská silueta na pozadí hučících plamenů. Jeho obludný stín zakryl polovinu stěny za knížecím stolcem.
»Všichni uctíváme jednoho boha, kníže,« pokračoval vlk. Ta neslyšitelná slova jim probodávala mozky ostrou bolestí. »Vím, že mu každou noc obětuješ a on ti naplňuje žíly svou vlčí silou. Když před půlnocí poklekneš, zeptej se ho, jaký má názor na zajetí jeho potomka a zmaření jeho poslání!«
Vlastislav cenil zuby námahou, jak se snažil vytěsnit Goryvladův hlas z lebky.
"Proč bych tě měl poslechnout?" zavrčel vzdorovitě.
V tom okamžiku vlk přeběhl síní ke stolu, odrazil se od podlahy, dopadl předními tlapami na desku přímo naproti knížeti, až nádobí nadskočilo a víno vyšplíchlo. Ačkoli se jeho stín měl zmenšit, roztáhl se po všech stěnách dvorany. Z dravčích očí vyšlehly krvavě rudé plameny. Vlastislav vylekaně narazil zády do opěradla stolce. Kovir se přikrčil za stolem jako pes před holí rozzlobeného pána. Před jejich zraky se svět propadl do tmy, ze které svítily jen Goryvladovy oči a jeho obrovské tesáky.
»Proč?« hřmělo jim v hlavách, až jim drkotaly zuby. »Protože jsem vůdce černé smečky z Návu, Ohňookého průvodce, strážce mohyly z kostí, poutník mezi světy! Nestavějte se mně, ani potomkovi Černoboha do cesty s vaší malichernou touhou po moci, nebo okusíte náš hněv!«
Síň se nořila do hrozivého ticha, jen z Goryvladova hrdla se dralo temné vrčení a v koutě místnosti tichounce vzlykala otrokyně. Vlastislav a Kovir třeštili oči na vlka, hrozivě vztyčeného, naježeného, strašidelného, jako by se do něj převtělil sám Černoboh.
»Rogane? Jdeme! Za svítání toto hadí hnízdo opustíme a nikdo nám nebude bránit. Je to tak?« zavrčela černá obluda na vládce Lučanů.
Vlastislav se konečně sebral, narovnal se na stolci a co nejsměleji se podíval do ohnivých očí.
"Uvidíme," zasyčel. "Uvidíme."

Kapitola pátá
Noc démonů

Parní lázeň udělala Mireně moc dobře, a tak se do komnaty pro hosty vracela v dobré náladě. Místnost byla v prvním patře a vcházelo se do ní z ochozu na vnější straně dvorce. Pořádně mrzlo a ona byla jen spoře oděná, takže po ochozu přecupitala rychle jako lasička. Stínům tří mlčenlivých strážců před vraty věnovala jen jediný krátký pohled a šikovně vklouzla dovnitř.
Rogan seděl na stolci u hučící kamenné pícky a soustředěně přejížděl čepel meče ocílkou.
"Ó, Chors," obrátila Mirena oči v sloup. "Už zase? Ty se v tom snad vyžíváš. Nebudeš se tím železem přece holit..."
"Mlč a zasuň závoru!" zavrčel na ni a vyzkoušel ostří palcem.
Něco v tónu jeho hlasu ji přimělo poslechnout.
"Co se stalo?" zeptala se ve zlé předtuše. Položila na stůl uzlík svých šatů a zbraní. Na sobě měla košili a sukni, které jí půjčily Vlastislavovy ženy. Byla vydrhnutá a pach špíny a koňského potu vystřídala bylinková vůně, ale Rogan to teď neocenil.
"Raději se obleč do cestovního a meč měj po ruce," přikázal jí. "A pro jistotu budeme spát obutí."
»Jestli vůbec půjdeme spát,« podotkl Goryvlad, sedící vedle Rogana a zamyšleně se dívající do plamenů v otevřené peci. Řeknete mi už, co se stalo, nebo si budeme hrát na hádanky?" zasyčela vědma podrážděně.
»Bratříčku, dnes ses přesvědčil o tom, že nic netrvá věčně. Ani stará přátelství. Kníže Vlastislav je nebezpečnější, než jsme si mysleli. Navíc to v hlavě nemá úplně v pořádku. Touha po pomstě mu sežrala zdravý rozum.«
"Chtěl by ze mne udělat svého spojence ve válce proti českým kmenům," upřesnil Rogan zamračeně. "I za cenu, že nás tu bude muset uvěznit."
"Do prdele," ulevila si Mirena a hned si začala natahovat kalhoty. "Tak proto venku stojí stráže. Já jsem vám říkala, abychom sem nechodili. Litoměřicové nás před Lučany nevarovali nadarmo. Co uděláme? Nevypadneme raději hned?"
"Uvažuju o tom. Všichni tři díky kouzlům dobře vidíme i potmě. To by mohla být výhoda, jestli se nás pokusí zastavit násilím."
»A to se pokusí,« soudil Goryvlad. »Něco mi říká, že jsem moc strachu do Vlastislavova srdce nenahnal. Ten chlap nemá respekt před ničím. Ani před bohy a běsy.«
Mirena se opásala mečem a narychlo si spletla vlasy do copu. "Jaké tedy máme možnosti? Jsme uprostřed nepřátelské pevnosti a potřebujeme se dostat ven - přes všechny strážce a zavřené brány. To nebude hračka. Co takhle použít rukojmí?"
»To není špatný nápad. Kterou ze svých manželek má kníže nejraději?«
"Ženy jsem nemyslela. Právě jsem si vyslechla jejich nářky a stížnosti. Vlastislav je v tomhle ohledu typický chlap, hrubý a bezcitný. Kteroukoli z nich by ochotně obětoval. Je tu ale někdo jiný, na kom knížeti skutečně záleží."
Rogan a Goryvlad na ni tázavě pohlédli.
"Zdislav," usmála se ošklivě. "Jeho jediný syn. Roztomilý zlatovlasý chlapeček, ještě ani neprošel obřadem postřižin. Kníže ho miluje víc než cokoli na světě..."
"Doufám, že žertuješ." Roganův pohled se zavrtal Mireně až do mozku. "Zaštítit se malým chlapcem? Ohrozit život dítěte? To raději setnu pro Lučany pár českých hlav..."
"Ale no tak," udělala Mirena otrávenou grimasu. "Budeš hrát šlechetného, protože sis vzpomněl na vlastního syna? Jde nám o krk, ohledy musejí jít stranou!"

Stále na ni neochvějně hleděl a mlčel. Ledový chlad v černých očích dal vědmě jasně najevo, že rozhovor na toto téma z jeho strany skončil.
"Perunovy sračky," povolila po chvíli. "Dobrá tedy, vymysli něco lepšího!"
»Budeme se muset spolehnout sami na sebe,« uzavřel to Goryvlad. »Počkáme na hlubší noc, až většina Lučanů usne, a pak se zkusíme opatrně... Hej! Slyšíte to?«
Ruka s ocílkou se zastavila a kovově znějící čepel ztichla. Černokněžník a vědma zbystřili pozornost.
Ano, slyšeli to - nebo spíš cítili, protože víc než ten tichounký, sotva postřehnutelný zvuk zachytávali jakési zvláštní podprahové chvění, které v rytmických vlnách procházelo dřevěnými stěnami, vnikalo jim do myslí a vyvolávalo husí kůži po celém těle.
"Je skoro půlnoc," řekl Rogan chraplavě.
»Vlastislav začal s obřadem na Černobohovu počest.«
"Odkud to vlastně přichází?" mhouřila Mirena oči ve snaze odhadnout směr.
»Někde uprostřed dvorce je tajná svatyně. Chrání ji kouzla napsaná na stěnách lidskou krví. Tam kníže Lučanů po nocích vzývá vlčího vládce...«
Náhle to děsivé, podvědomě rozechvívající dunění začalo zrychlovat. Goryvlad se nahrbil a srst se mu zježila. Rytmus byl čím dál divočejší, až v jednu chvíli vyvrcholil v chvějivém víru a v tom okamžiku ho protrhl lidský výkřik, znetvořený hrůzou a bolestí. Proletěl tichými chodbami a palotami dřevěného paláce, aby vzápětí prudce zmlkl, přeťatý rázným, přesně mířeným úderem.
Mirena se v tichu, které nastalo, opatrně podívala na své společníky. Nevnímali ji. Oba se tam krčili, tiší a ostražití jako dravci, ucítili krev. V očích jim hořely rudé plameny. Vědma zaťala zuby. Cítila, jak jí vstávají vlasy na zátylku.

Vlastislav vytrhl sekeru z těla, třesoucího se v posledních křečích. Ze stříbrného, čtrtami posetého břitu kapaly zářivé tekuté rubíny. Kníže, úplně nahý a s divoce rozcuchanými vlasy, odstoupil od oběti a podal sekeru jednomu z přítomných žreců. Jeho místo u krví pocákaného obětního kamene zaujal Kovir. Zabořil hrubé prsty do rozseknutého těla, roztáhl hrudní koš, až žebra zapraskala, a zkušeným pohybem vytrhl horké, chvějící se srdce. S drmolením zaklínadla přistoupil k velké černé modle ověšené lebkami a vložil krvavou hroudu do jejích otevřených úst vroubených vlčími tesáky. Ze srdce se kouřilo a po soše crčely tmavé pramínky.
"Přijmi tento pokrm, vládce vlků!" zvolal zaklínač, hluboce se uklonil a pozpátku ustoupil. Potom opět namočil prsty do rány v trupu oběti, přešel k Vlastislavovi a neustále si mumlaje, začal na svalnaté tělo knížete kreslit čarodějné znaky.

Něco se změnilo, Mirena to jasně cítila. Plameny v peci pohasly, jako by i ony ztratily odvahu a místo veselého skotačení teď jen nesměle blikaly. Do komnaty se vlila tma, hustá a hmotná jako příval černého bahna.
"Přichází," zašeptal Rogan.
»Ano. Vlastislavův obřad ho přivolal.«
"O kom to...?" chtěla se zeptat Mirena, ale hlas se jí náhle vytratil do chrapotu, jako by její hrdlo sevřely prsty v železné rukavici.
V tmavém koutě místnosti se otevřely dvě šikmé škvíry plné krvavého ohně. Visely vysoko, jejich majitel musel být dobře o hlavu vyšší než Rogan, který byl opravdu dlouhán.

Mireně se podlomila kolena. Děsivého příchozího okamžitě poznala. Už se s ním jednou setkala, před pár měsíci na obětišti daleko na východě, za řekou Hron. Doufala, že na něj už v životě nenarazí. Klesla na jedno koleno - spíš ze strachu, než na znamení úcty.
»Ohňooký,« sklonil Goryvlad čenich k podlaze.
"Gorjo," promluvila temná postava dunivým hlasem, rozechvívajícím mozek v lebce. "Rád tě zase vidím."
»Je čas na návrat? Mám opět velet černé smečce na stráži před mohylou z kostí?«
"Kdepak, Gorjo. Víš, že jsi ještě nedokončil své poslání ve smrtelném světě. Musíš zavést Rogana k Dagomirovi a pomoci jim v boji o svatyni Krvavého ohně. Spěchejte."
"Spěchat?" Rogan vstal. Nesklonil hlavu, nespustil meč. A v jeho hlase nebyla ani stopa úcty nebo pokory. "To bude asi složité, protože jsme zajatci muže, jenž se klaní tvé modle."
"Vím. Lucký kníže mi obětuje každou noc. Lhal bych, kdybych tvrdil, že mi je jeho oddanost nepříjemná. To on mě sem dnes v noci přivolal."
"Přikaž mu, aby nás nechal jít. V jeho vlastním zájmu."
"To je zbytečné. Vlastislav je příliš pyšný a tvrdohlavý, nemá smysl vnucovat mu svou vůli. Jen ať koná, jak uzná za vhodné. Jsem přesvědčen, že vy už si nějak poradíte."
"Koupil si tvou přízeň hnusnými lidskými oběťmi," zavrčel Rogan beze špetky respektu. Zdálo se, že ohnivé oči zableskly jasnějšími plameny a v temnotě kousek pod nimi zasvítily vyceněné zuby. Mirena instinktivně stáhla hlavu mezi ramena a v duchu volala na pomoc Chors, svou božskou ochránkyni. I Goryvlad zaskočeně zamrkal. Rogan se ani nezachvěl. Na dlouhou chvíli zavládlo ticho. Potom se z temnoty ozval syčivý smích.
"Tvá odvaha se mi líbí, Rogane. Neplýtvej jí však na vzdor vůči mně. Budeš ji potřebovat, aby ses dostal z téhle pasti."
"Když nám nemáš v úmyslu pomoci, proč ses vlastně zjevil? Říkal jsi, že tě Belboh pořád sleduje."
"Máš pravdu. Riskuju, že na tebe přitáhnu pozornost našich nepřátel. Ale chtěl jsem tě varovat, Rogane."
"Před čím?"
"Před zradou. Může přijít z nečekané strany. Pamatuj na to. A teď už odtud skutečně vypadněte. Za Vlastislavem za chvíli přijde posel. Přinese zprávu, která vám hodně ztíží situaci. Na nic nečekejte a ztraťte se!"
Oči v tmavém koutě se zavřely a přízrak byl najednou pryč. Plameny v peci vyšlehly směleji a komnatu zalilo matné světlo. Po nočním návštěvníkovi nezůstalo ani stopy. Mirena se zvedla na roztřesených nohou. Goryvlad stále překvapeně zíral na Rogana. Černokněžník si jich nevšímal - čelo měl nakrčené, pohled temný a neproniknutelný, mysl obrácenou do vlastního nitra. Zasunul meč do pochvy u boku, hodil si na záda toulec se šípy a chopil se luku.
"Tohohle místa už mám plné zuby. Jdeme!"

"Zjev se nám, Černobohu!" zvolal Kovir a ostatní žrecové opět začali mumlavě odříkávat rytmickou zaklínací píseň.
Najednou se plamenné jazyky v ohništi zkrátily, skoro pohasly. Dřevo podivně zavrzalo, modla zavřela ústa a srdce puklo mezi tesáky. Krev vystříkla na sáh daleko. Hrbatý zaklínač padl na kolena.
"Vládce běsů!"

Kouzlem oživená modla mlaskavě drtila čerstvé srdce v tlamě. Vlastislav ji pozoroval s hlavou vztyčenou, bez jediného zachvění, ztělesněná hrdost a živočišná síla. Když se onen kus krvavé svaloviny proměnil v kaši, tekoucí po černém dřevu, socha otevřela oči. Zářily světlem doruda rozžhaveného železa.
"Dobře jsi mě pohostil, Lučane, jako vždy," zahřměl svatyní hlas přízraku. Žrecové se doslova zlomili v pasech. I Vlastislavovi se rozšířily oči - bůh k nim promlouval jen zřídka. "Odměním se ti dobrou radou."
"Poslouchám tě, Mocný."
"Drž svou pýchu na uzdě, kníže. Zvítězil jsi v mnoha bitvách, proto že jsi proti sobě neměl důstojného soupeře. Mohl bys však narazit na protivníka, který bude nad tvé síly. Dobře si rozmysli, koho si znepřátelíš, protože pokud to bude nesprávný muž, stane se ti to osudným."
Vlastislav zúžil oči. "Hovoříš o Černém Roganovi, Mocný? On by mohl být pro mne nebezpečný? Nebojím se ho. Možná je tvým potomkem, ale je slabší než já! Nezaslouží si tvou přízeň!"
Modla nestihla odvětit. Vrata svatyně se s rachotem rozevřela, dovnitř zavanul chlad, plameny v ohništi se zazmítaly v poryvu větru. Vládce Lučanů se se zuřivě vyceněnými zuby otočil.
"U všech běsů, kdo se opovažuje?!"
"Odpusť, vojvodo!" překročil práh obětní síně zadýchaný muž v plné zbroji. "Přináším zvěst, která nesnese odkladu!"
"Jestli to skutečně není tak důležité, jak tvrdíš," zavrčel Vlastislav a vytrhl z rukou blízko stojícího žrece obětní sekeru, "okamžitě zahřeješ oltář svými vnitřnostmi!"
Posel padl na kolena. "Pane! Jedna z tvých družin, kterou jsi vyslal s mečem a smyčkou, byla přepadena a pobita do posledního muže. Dabro, tvůj věrný družiník, je mrtvý!"
"Cože?" Vlastislav najednou mluvil úplně potichu a obličej mu úplně zbělal vztekem. "Co to říkáš? Nevěřím, že někdo našel tu odvahu a drzost! Kde k tomu došlo?"
"V jedné litoměřické osadě necelé dva dny na východ podél Oharky..."
"Litoměřicové," ohrnul Vlastislav rty. "Havěť prašivá. Tímto sami vykročili na cestu do Návu. Dám uplést lýkovou smyčku pro každého z nich a vrány budou hodovat na jejich rozpáraných mršinách!"
"Neudělali to oni, vojvodo," namítl posel. "Na to by ti sedláci nikdy nenašli odvahu. Ta jatka jsou prý dílem nějakých cizinců. Z východu přišla podivná trojice. Čaroděj, vědma..."
"A vlk," doplnil Vlastislav a obličej mu ztvrdl stejně jako modle za jeho zády. I ta už byla zase jen kusem nehybného dubového dřeva. "Přesně tak, pane," přisvědčil klečící muž překvapeně a nasucho polkl. "Takže o tom víš?"
"Vím, že ty zmije nocují pod mou střechou," procedil Vlastislav skrz zuby. Svaly na sevřených čelistech se mu vlnily, jak se snažil ovládnout svou zlost. "Okamžitě zburcujte lovce! Ať sedlají koně, budou mi dělat naháněče. Dnes v noci uspořádáme štvanici, jakou okolní lesy ještě neviděly!"
"Ale vojvodo," namítl Kovir, "černý běs tě přece varoval.
Vlastislav se k hrbáči zprudka otočil a pohlédl na něj tak, že se zaklínač před jeho pohledem vystrašeně přikrčil. "Nedbám na jeho výstrahy! Ani na tvé ustrašené kňučení! Nikdo, rozumíš, nikdo neprolije krev vyslanců luckého knížete beztrestně! Běžte! Ať stráže otevřou brány. A ty," surově popadl Kovira za krkem a postrčil ho směrem k

obětnímu kameni, "dokonči obřad. Je jen jediný způsob, jak můžu dnes v noci utišit svůj hněv!"
Čaroděj bez dalších protestů opět ponořil ruce do teplých útrob oběti.
Když do nočního ticha zazněl zvuk pomalu odsouvané závory, tři strážcové na ochozu okamžitě sáhli po zbraních a rozestoupili se, aby jeden druhému nepřekáželi. Nelekli se, byli to tvrdí chlapi z nejbližší Vlastislavovy družiny a v knížecích službách už zažili leccos. Dva pozvedli sekery na dlouhých toporech, třetímu vyklouzl z pochvy u boku dobře nabroušený francký meč. Upřeli pohledy na dveře.

Vrata se pomaličku, s tichým skřípáním začala otevírat. Zvětšující se škvírou neproniklo žádné světlo, v komnatě vládla tma, hustá jako černé bláto.
Trojice vyčkávala, přihrbená a ostražitá, připravená odrazit případný útok okamžitým protiúderem.
Vrzání pantů konečně utichlo. Dveře byly dokořán. Družiníci civěli do temného otvoru a snažili se uvnitř zahlédnout byť jen náznak nějakého tvaru, nebo alespoň tmavší stín. Marná snaha. Prostřední ze strážců pomalu pozvedl meč, jako by ho necelé tři palce široká čepel mohla zaštítit před střelou z luku nebo vrženým kouzlem.
"Z příkazu knížete," řekl pevně, udělal krok vpřed a položil chodidlo na práh, "nikdo neopustí tuto komnatu."
»Oceňuji tvou odvahu a oddanost,« ozval se náhle hlas přímo v jeho hlavě. Lučan vytřeštil oči a mimovolně se zachvěl. »Jen proto ušetřím tvůj život.«
A tehdy se v temnotě kousek před odvážlivcem otevřely dravčí oči, hořící rubínovým ohněm. Do ticha zaznělo zlověstné vrčení.
"U Velesových..." zachraptěl družiník a rychle se rozmáchl mečem.
Nedopověděl. Démonické oči se bleskově pohnuly a ze tmy vylétl mohutný černý přízrak. Lučanovo hrdlo s neomylnou přesností popadly obrovské tesáky a zadusily rodící se výkřik. Muž se pod tíhou obrovité šelmy zřítil dozadu, zády a hlavou narazil do nízkého zábradlí a sesul se na ochoz. Upuštěný meč zařinčel na podlaze. Jeho druhové vystrašeně uskočili.
"Nechceme vás zabít," ozval se z komnaty tichý, o to však mrazivější hlas, "ale pokud se někdo z vás jen pohne, jeho dalším pohybem bude pokleknutí před Morenou!"
Ztuhlí strážcové vzhlédli od černého vlka a rozšířenýma očima pohlédli do otevřených dveří. Z nepřirozené tmy v jizbě se vynořila pěst v kožené rukavici. Svírala daleko dozadu prohnuté tělo luku. O skrčený, mírně dopředu vyhnutý ukazovák se opírala násadka šípu.
"Složte zbraně," přikázal druhý hlas. A i když patřil ženě, družiníci bez zaváhání poslechli. Železné hlavice seker zaduněly na ochozu.
"To by jeden nevěřil, že se tady najdou i takoví rozumní hoši."
Z matného světla vykročila žena s tetovaným obličejem. Rychle natáhla ruku a dřív, než ozbrojenci stihli zareagovat, dotkla se prsty čela jednoho z nich. Vyvalil bulvy, zalapal po dechu a svezl se po zábradlí na zadek. Vědma se obrátila k jeho společníkovi a spěšně obešla Goryvlada. Lučan nejdřív vystrašeně couvl, ale když se proti němu pohotově otočil hrot šípu, ztuhl. Mirena mu skoro něžně přejela konečky prstů po tváři. Tělo zadunělo o prkna ochozu.
Rogan povolil luk a vykročil z komnaty. "Gorjo?" zašeptal. "Všechno v pořádku?"

»Samozřejmě,« zvedl vlk hlavu od nehybného těla. »Vy lidé jste směšně křehká stvoření. Stačilo trochu přitlačit na tepny a ten chlap se složil jako hadrový panák. A kdybych do toho dal jen o trochu víc síly…«
"Nic takového. Koneckonců, Lučané nám poskytli jídlo a nocleh. Pohostinnost je posvátná, nesmíme se za ni odvděčit krveprolitím…"
"Můžeme už vypadnout?" zavrčela Mirena.
»Jasně. Stáj je támhle za rohem.«
Netrvalo dlouho a na blátivém dvoře zamlaskala kopyta. Mirena se ohlédla v sedle. Rogan se držel hned za ní, luk pořád v ruce.
»Mám pocit,« vyslala mu do mysli, »že víc hluku už udělat nemůžeme.«
»Zatím nás nikdo nezpozoroval.«
»Jste si tím tak jistí?« nadhodil Goryvlad.
Rogan se rychle rozhlédl. Měl dojem, jako by mu na okraji zorného pole přeběhlo pár stínů, ale když za nimi obrátil zrak, hned se ztratily. Zlá předtucha se mu zavrtala do útrob jako střela s ozubeným hrotem.
Před nimi se černala palisáda, obíhající knížecí sídlo.
»Tak tohle už je doopravdy divné,« kývla Mirena hlavou na dokořán otevřenou bránu.
»Měl jsi pravdu, Gorjo. Vědí o nás.« Rogan začal natahovat tětivu. Šíp mu klouzal po sevřené pěsti.
»Jsou všude kolem,« vyslal Goryvlad, klusající kus před nimi. »Vypadá to, jako by se záměrně drželi zpátky. Nelíbí se mi to. Co asi mají za lubem?«
»Netuším, ale jestli nás už stejně sledují, proč nepřidat do kroku?« nadhodil Rogan a zlehka pobídl vraníka.
Nechali za sebou lebkami ověšenou bránu a klusali mezi tichými dřevěnicemi. Z dvorů a okolních uliček slyšeli kradmé kroky a vzrušený šepot. Stíny se množily.
Dorazili k hlavní bráně hradiště. I ta byla otevřená - na druhém konci průchodu v hradbě viděli o něco světlejší skvrnu. Nahoře na zdi se nenápadně mihlo pár černých siluet.
»Nevěřím, že nám dovolí jen tak odjet,« obávala se Mirena.
»Nesýčkuj. Rychle pryč.« Rogan bez otálení vklusal do tunelu.
Goryvlad na ně čekal před bránou. Kůly s napíchnutými mrtvolami se černaly proti trochu světlejšímu nebi.
"Jsme venku," vydechla si Mirena. "Jak je možné, že nás pustili?"
Rogan se ohlédl a přimhouřil oči. "Ještě to neskončilo."
Sotva to dořekl, nad střechy lučanského sídla se vzneslo táhlé vlčí vytí. Nepřilétlo však z okolních lesů, ale přímo ze středu hradiště. Znělo z mocné hrudi - zvučné, panovačné, netrpělivé.
»Do prdele!« neudržel se Goryvlad. »Doufal jsem, že jsou to jen povídačky pověrčivých vesničanů.«
"Chceš říct…?" Rogan nedokončil.
»Ano. Černoboh dal skutečně knížeti čarodějnou vlčí sílu. Kopněte koně do slabin. To vytí totiž…«
"Co?" zavrčela na něj vědma.
»Tak obvykle ohlašujeme začátek lovu…«
Paty udeřily do koňských boků a podkovy zazvonily na zledovatělém svahu.
Robustní vlk se stříbřitou srstí a krvavě zářícíma očima běžel vzhůru mírným úbočím. Kolem něj se míhaly černé kmeny buků a javorů. Na větvích nezůstal ani lístek, a tak les vypadal řidší, než ve skutečnosti byl. Na návrší vyčníval ze země rozměrný balvan. Vlk na

něj vyskočil, upřel pohled do údolí na druhé straně kopce. Jazyk mu visel z tlamy, z hrdla se valila oblaka páry. Zavětřil, neklidně švihaje ohonem. Potom zvedl hlavu k temnému nebi a nahlas zaštěkal.
Vzápětí se z lesa za ním vyřítilo sedm jezdců. Divoce vyhlížející muži v kožešinových oděvech byli vyzbrojeni luky a oštěpy se širokými hroty, jaké se používaly na lov zubrů a medvědů. Když zarazili koně na temeni pahorku, na velkém kameni se krčil muž - úplně nahý, se svalnatým tělem pokrytým krvavými črtami. Světlé vlasy mu padaly do očí, v nichž ještě poskakovaly rudé plamínky.
"Míří na jihozápad, do údolí Bíliny," oznámil lovcům udýchaně. "Tam je dostaneme. Řeka jim odřízne cestu."
Jezdci souhlasně zabručeli a popohnali koně vstříc temné mase lesa v údolí. Z balvanu opět seskočil mohutný šedý vlk a rozběhl se za nimi.
Goryvlad běžel několik sáhů vpředu a hledal nejschůdnější cestu, aby koně náhodou neskočili do jámy, nepoklouzli na ledem pokrytém kamení nebo nezakopli o vyčnívající kořen. Rogan a Mirena skláněli hlavy před nízko visícími větvemi nahých stromů. K řece mířili s nadějí, že tam porost nebude tak hustý a budou moci vyrazit cvalem.
Najednou se těsně za nimi ozvalo zavytí. Mirena zanadávala.
»Už jsou blízko! Přidejte!« poháněl je Goryvlad.
»Jestli si koně zlámou nohy,« odsekl Rogan, »moc nám to nepomůže!«
Někde nalevo uslyšeli ponuré hučení. Řeku už měli na dosah. Les tu byl skutečně řidší a světlejší. Zrychlili. Terén před nimi pozvolna stoupal a byl čím dál skalnatější. Ledová krusta na vrstvě starého sněhu nahlas praskala pod okovanými kopyty.
"Moreniny kosti!" zaklel Rogan. "Už slyším jejich koně."
"Znají to tady," zvolala Mirena, krčící se nízko nad koňskou šíjí. "Proti nim jsme jako slepí, i když vidíme ve tmě a oni ne. Jestli nám odříznou cestu..."
Ani to nedopověděla a přímo před nimi zatroubil roh.
»Jsou před námi!« zaštěkal Goryvlad. »Obklíčili nás!«
"Probijeme se!" sáhla Mirena po meči.
"Ne!" Rogan prudce strhl vraníka doleva. "Támhle je cestička Určitě vede k řece! Ještě jim můžeme uniknout!"
Koně se skokem přes vyvrácený kmen dostali na úzkou cestičku a cvalem vyrazili za hučením řeky. Cestička se kroutila nahoru po stále strmějším úbočí.
"Kam to vede, Perunova střeva?!" zakřičela Mirena ve zlé předtuše.
Odpověď dostala vzápětí - náhle vyrazili zpoza stromů na širokou skalní plošinu. Bílina prudce zahučela dobrých deset sáhů pod nimi - štvanci v poslední chvíli trhli uzdami na okraji strmého útesu. Koně ržáli a vystrašeně bili podkovami o kámen, jako by dupali po hnízdu plném hadů.
»Jsme v pasti!« zakňučel Goryvlad, dívaje se z hrany skalního ostrohu do zpěněných vod hluboko pod sebou. »Ta stezka je jediná přístupová cesta. Zahnali nás sem úmyslně!«
"Je to nějaké zasrané svatiště," pohlédla Mirena na dřevěnou modlu hrubých tvarů, tyčící se uprostřed plošiny.
"Co na tom teď záleží?" Rogan otočil koně, popadl luk a vytrhl z toulce šíp. V očích mu zablesklo červené světlo, když čarodějným zrakem probodl tmu. Mezi stromy pod obětištěm se už rychle pohybovaly černé siluety jezdců. Černokněžník zamířil. Tětiva zadrnčela, šíp sykl a první z jezdců se s výkřikem zřítil ze sedla. Rogan bleskově přiložil k tětivě druhou střelu. Další lovec vypadl ze sedla.

"Chors!" zaječela Mirena, tasila meč a plochou čepele praštila svého koně po zadku. Kopyta zazvonila.
Pronásledovatelé se s krvelačným vytím vyřítili z lesa. Zblízka vržený oštěp minul Mirenu jen o vlásek - včas se naklonila v sedle na stranu. Hned se však narovnala a pohotově švihla mečem. Praskly přeseknuté kosti a lovec s chrčením dopadl na koňskou šíji. Vosa to už ani neviděla, protože se okamžitě srazila s dalším jezdcem, její hnědák chňapl zuby po nepřítelově bělouši, ale kopyta mu klouzla na ledu. Zvíře se zoufalým ržáním předvedlo zmatený tanec a dopadlo na zadek. Vědma se skutálela do sněhu.
"Voso!" vykřikl Rogan.
Lovec na bělouši se rozmáchl oštěpem, odhodlaný připíchnout vědmu k zemi jako mouchu. Náhle jím však trhl prudký náraz. Oštěp vyklouzl z ochablé dlaně a zapíchl se do závěje píď od Mirenina stehna. Muž se s ústy zalitými krví zhroutil na zem. Mezi lopatkami měl zapíchnutý šíp. Bělouš se rozběhl do lesa a tělo, zachycené nohou ve třmeni, naráželo do stromů.
Vosa se zvedla na všechny čtyři a zašátrala po upuštěném meči. Najednou zaslechla zlostné štěknutí a zároveň ji do tváře zasáhla vlna zlověstné nadpřirozené síly. Překvapeně vzhlédla. Z temnoty mezi stromy vyrazilo mohutné tělo se svítícíma očima a srstí šedivou jako zašlé stříbro. Šelma skočila a předními tlapami ji nemilosrdně srazila zpátky k zemi. Mireně se zatmělo před očima. Šedý běs na ni nemrhal časem - odrazil se od ní, proběhl kolem modly a vymrštil se k vražednému skoku. Jeho planoucí pohled se zavrtával do černého jezdce na okraji skály.
Tehdy jako by se řeka času, do této chvíle divoce burácející, změnila v pomalu tekoucí med.
»Bratříčku, pozooooooooor...«
Rogan právě vypustil další šíp, když mu Goryvladův varovný výkřik rozechvěl nitro. Podíval se stranou a spatřil ďábelsky planoucí oči, letící tmou přímo k němu. Šelma ve skoku rozevřela tlamu - tesáky neomylně mířily na černokněžníkovo hrdlo.
Roganův šíp stále letěl tmou, roztočený proudem vzduchu na šikmo nalepených letkách. Černokněžník v duchu zaklel - nezbyl mu čas na vytáhnutí dalšího šípu, ba dokonce ani na to, aby mezi útočící čelisti strčil ruku.
Rotující šíp zmizel v hrudi nejbližšího lovce.
V tom okamžiku do šedivého vlka uprostřed skoku narazilo jiné mohutné tělo a čas se zase rozběhl tryskem.
Goryvlad a Vlastislav se v jednom chumlu zřítili na mrazem spoutanou skálu, dvě zuřivé bestie, chňapající po sobě zubatými tlamami. Vraník se vzepjal na zadní a zabubnoval kopyty ve vzduchu. Rogan tak tak že nevyletěl ze sedla.
Jeden z dvojice přeživších lovců zarazil koně u Mireny, stále ležící ve sněhu a lapající po dechu. Seskočil ze sedla, tasil dlouhý nůž, sklonil se a popadl vědmu za copy. Když ji však nadzvedl, najednou se prudce pohnula i její ruka. Meč se matně zaleskl ve studeném světle hvězd, mrkajících mezi roztrhanými mraky.
Hrot čepele vnikl Lučanovi do břicha, prošel střevy a vynořil se ze zad, párajíc smradlavou ovčí houni. Mireninu ruku zalil horký příval.
"Chcípni, špíno!"
S odporným chrčením se sesunul na kolena a padl na ni. Naštěstí poslední jezdec zbaběle obrátil koně a odcválal zpátky do temného lesa dole na svahu.
Nad plošinou se rozléhalo zuřivé vrčení a štěkání. Dva obrovití vlci zápasili na kraji skály. Šedivý dravec sevřel v zubech Goryvladovu přední tlapu. Gorja zakňučel, víc zlostí než

bolestí. Odpověděl drtivým kousnutím do svalnatého místa mezi krkem a levou přední nohou protivníka. Šedý vlk zaskučel a pustil Goryvladovu tlapu. Černá šelma pořádně zalomcovala soupeřem. Stříbřité tělo sklouzlo z hrany útesu a na okamžik zůstalo viset ve vzduchu nad burácející řekou. Goryvlad, tažený jeho nemalou vahou, uvolnil sevření. Šedý vlk zoufale hrabal tlapami, ale drápy naprázdno skřípaly o skálu. S vytím se zřítil z ostrohu přímo do řeky a divoký proud ho pohltil, jako by měl břicho plné kamení.
"Gorjo!" Rogan seskočil z koně a sklonil se k věrnému druhovi. Vlk stál na kraji útesu, udýchaný, s vyplazeným jazykem. Krvácel z mnoha ran.
»Nic mi není.« Oči mu zazářily jasněji a černým tělem proběhla vlna rubínového světla. Krvácení okamžitě ustalo a rány se stáhly, přikročila k nim i kulhající Mirena a všichni tři se dívali dolů, na neklidnou hladinu, pod níž zmizel vlkodlak.
»Není mrtvý,« oznámil Goryvlad temně. »Přežije to, vím to. A bude se chtít pomstít.«
"Což znamená, že bychom neměli ztrácet čas," řekl Rogan, převěsil si luk přes hruď a běžel posbírat šípy.

"Támhle!" ukázal Kovir žezlem. Kolem vyřezávané vlčí hlavy se chvěl oblak červenavého světla a ukazoval dvacítce luckých jezdců cestu. Rychle obrátili koně k řece.
Na břehu, mezi kamením a ledem, leželo nahé mužské tělo. Voda na něm zamrzala a vlasy se změnily v rampouchy. Mezi krkem a levým ramenem se rýsovala ošklivá rána po vlčích tesácích, možná byla dokonce zlomená i klíční kost. I přes velkou ztrátu krve a celkovou mizérii muž žil, a dokonce byl i při vědomí - třásl se a chrčel, cvakal zuby.
"Bohové!" Hrbatý čaroděj seskočil z koně. "Pomozte mu, rychle!"
Družiníci opatrně vynesli tělo na břeh a uložili ho na rychle rozprostřené pokrývky. Kovir přikryl knížete vlastním kožešinovým pláštěm. Pak k němu přiblížil žezlo a zamumlal zaklínadlo. Vládce Lučanů obklopila narudlá záře a led v jeho vlasech a vousech okamžitě roztál. Do sinalých rtů a tváří se začala vracet barva.
Vlastislav otevřel oči. Z kruhu okolostojících bojovníků zaznělo uznalé hučení. Vládce opět dokazoval svou mimořádnou sílu, kohokoli jiného by něco takového spolehlivě zabilo.
"Ty svině..." zachraptěl slabým, ale přesto nenávistí přetékajícím hlasem. "Utekli... Nedovolím... Pošli za nimi... tucet... nejlepších..."
"Rozumím, kníže," přikývl Kovir.
"Chci jejich... hlavy..."
"Ozdobíš si jimi knížecí stolec."
Vládce Lučanů ještě jednou tiše zavrčel, zavřel oči a konečně omdlel. Kovir zabodl žezlo do sněhu a narovnal se. Pohlédl jedním okem na nejvyššího z družiníků.
"Slyšel jsi, Hněvomíre. Vyber tucet mužů a okamžitě vyrazte na západ, proti proudu Bíliny. Ti tři se pokusili zabít knížete. Nevracejte se bez jejich hlav!"
Ramenatý bojovník beze slova přikývl. Netrvalo dlouho a třináctičlenná trestná výprava vyskočila do sedel. Jezdci bez otálení ukázali záda blednoucímu nebi nad vzdáleným horizontem a s výkřiky pobídli koně.
Řeka si nerušené brumlala svou ponurou píseň.

Kapitola šestá
Otrokyně z Vyšehradu

Kulatý brusný kámen se rychle točil a z pevně přitlačeného ostří sekery sršely jiskry. Drobné, rychle pohasínající záblesky se odrážely v tmavých očích lecha Straby. Vládl rodu Žalanů, který sídlil v odlehlých temných končinách za močály a slatinami, na samotném úpatí zamlžených hor. Straba byl statný třicátník a svému nepříliš početnému rodu vládl dobře. Dokonce mu zajistil válečnou slávu, když se před dvěma roky zúčastnil tažení Lučanů proti Čechům a domů se vrátil s hojnou kořistí. Od té doby jeho domov neznal nouzi.
"Stačí," zabručel Straba a odtáhl sekeru od kamene. Běloslava, jeho mladičká tmavovlasá žena, přestala točit klikou brusky. I ona přišla do vladykova domu jako součást válečné kořisti - byla Češka a on ji zajal během obléhání Čestmírova Hradce. Otrokyně se mu však zalíbila natolik, že z ní po čase udělal svou právoplatnou ženu. Žalanům se to nelíbilo, protože chtěli do vladykova domu provdat vlastní dcery, ale Straba byl okouzlený Běloslaviným půvabem. Klevet a intrik si nevšímal, další ženy odmítal.
Zkusil ostří sekery palcem a spokojeně přikývl. Odložil ji a vzal do ruky masivní oštěp s širokým železným hrotem. Obvykle ho používal na lov kanců, ale i do těl přemyslovských přisluhovačů se bude nořit lehce jako do másla. Kývl na Běloslavu a ta se opět poslušně chopila kliky.
Vtom se dveře předsíně otevřely a na prahu stanula vysoká žena středních let. Tvář měla zachmuřenou, šedé oči přísné a tvrdé jako kámen. Soběna byla Strabovou macechou, vdovou po jeho nedávno zemřelém otci. V osadě si jí vážili a zároveň se jí báli, protože vládla kouzlům a čárům a dokázala věštit budoucnost.
"Vidím, že sotva lučtí poslové vytáhli paty z osady, ty už se chystáš k odchodu," řekla a zavřela za sebou dveře, aby dovnitř netáhla zima.
"Chystám," přisvědčil Straba. "Už jsem opravil štít i šípy, vyleštil bronzovou obrubu na přilbě a opatřil luk novou tětivou. Jen co se zlepší počasí, osedlám koně, pověsím si k boku mlat a vyrazím směrem k Vlastislavu."
Soběna přikročila blíž a svrchu se nevlídně podívala na vladykovu ženu.
"Jdi mi z očí, zmije," zavrčela na ni. "Muži je potřeba nachystat řemeny a kožešiny na nohy, aby ho nezáblo, když bude cestovat sněhem a mrazem. No tak, na co čekáš?"
Běloslava svěsila hlavu, beze slova vstala a zmizela za kožešinou ze zubra, zakrývající vchod do hlavní síně.
"Nemusíš na ni zase tak štěkat," zabručel Straba.
"Je to Češka," sykla mu Soběna zblízka do tváře. "Nepřátelské plémě. Tváří se oddaně a poslušně, ale vím, že teskní po domově a její srdce je plné hněvu a zrádných úmyslů. Slyšela jsem ji v noci podivně zpívat, v prastarém jazyce, kterému nerozumím ani já. Dej na má slova - nevíš o ní všechno. Určitě je to čarodějnice, a když v noci vdechuješ vůni jejího těla, jako bys dýchal jedovaté výpary, které ti poblouzní mysl."
"Křivdíš jí. Nezapudím ji jen kvůli tvé..."
"Dobře mě poslouchej, Strabo," skočila mu do řeči. "Nejsi můj syn, ale tvůj otec mi byl dobrým mužem. Nechci, aby se ti na výpravě vedlo špatně. Přijď dnes o půlnoci do úvalu u slatiny, k posvátnému kameni pod starým dubem. Ale dávej dobrý pozor, aby o tom ta česká striga nevěděla!
"Proč?"
"Neptej se. Slib, že přijdeš."

Něco v jejích šedých očích přinutilo Strabu přikývnout. "Dobrá.
budu tam."
Vtom před domem zarachotila kopyta. Vladyka zaskočeně pohlédl na dveře a instinktivně sevřel oštěp v dlani pevněji. I Soběna se překvapeně ohlédla.
"Jdou k nám hosté," sykla. "Podivní hosté. Cizinci zdaleka. Buď opatrný, Strabo. Nepřišli se zlými úmysly, ale až sem cítím kouzla, kterými jsou nasáklí."
"Dám si pozor," přikývl vladyka a šel otevřít.

"Na západ?" Straba znepokojeně zvedl hlavu od poháru s hořkým ječmenným pivem.
"Do kopců? K pramenům Bíliny?"
"To je náš směr," přikývl Rogan.
Žalanský vladyka ctil zákony pohostinnosti a i přes Soběnino varování ochotně poskytl třem neobvyklým poutníkům nocleh. Neměl bratry ani sestry, ve velkém srubu žil jen se svou ženou. Lůžka navíc neměli, ale místa tu bylo habaděj a hosté byli vděční i za kančí kožešiny, rozprostřené na tvrdé, ale zato suché podlaze u ohniště uprostřed dvorany.
"Ať hledáte cokoli," pokračoval Straba ponuře, "tam to nenajdete. Jedině, že byste toužili po nějaké ošklivé nehodě, nebo po setkání s Morenou. Lesy na západě jsou..."
"Začarované," přerušila ho Mirena, sedící u ohně a natahující k plamenům bosé nohy.
"Slyšeli jsme. Ale hledáme jistou osobu, která se jako na potvoru ukryla právě uprostřed té divočiny."
"Ach tak," Strabovo tmavé obočí se stáhlo ke kořeni nosu. "Už rozumím. Hm. Nesluší se, aby byl hostitel příliš zvědavý, takže bych se vás neměl tolik vyptávat, ale... Není ta osoba náhodou lesovik?"
Rogan a Mirena jen pokrčili rameny, zato Goryvlad překvapeně zvedl hlavu.
»Lesovik, správně,« promluvil do vladykovy mysli. »Co o něm víš?«
Straba se vlkova vnitřního hlasu nezalekl - už si to překvapení užil, když cizince vítal.
"Moc ne. Poprvé se tu objevil, když jsem byl ještě dítě. Bude to takových pětadvacet let. Přišel odněkud z východu. Neměl s sebou nic, jen koně, luk a pár šípů. Pamatuju si to jen matně, ale vím, že byl podezřívavý a opatrný jako lasice - jako člověk, který před někým utíká a hledá si skrýš. Koupil si od nás nějaké zásoby - platil stříbrem, to se musí nechat - a odešel do lesů nahoře v kopcích. Mysleli jsme si, že zamířil přes hory do Francka, že už ho nikdy neuvidíme, ale on se tam někde u pramenů Bíliny usadil a stal se vlastně naším sousedem. Občas, zhruba třikrát do roka, sejde do osady. Přinese kožešiny nebo paroží a vymění je za pivo, medovinu, hroty na šípy. Moc toho nenamluví, většinou si jenom něco mumlá pod tím svým velkým lesovikovským nosiskem. Před pár lety si koupil mulu, protože mu prý chcípl kůň. Nic víc o něm nevíme. Jen to," vladyka se napil piva, "že takového souseda nám byl Veles dlužen. Hned potom, co se tu usídlil, začalo v horách strašit."
"Strašit?" zvedla Mirena obočí.
"Jak říkám. Jistě, i předtím se v lesích objevovaly víly a diví muži, ale stávalo se to zřídka. Ale od doby, co přišel lesovik, jsou u nás setkání s kdejakými strašidly na denním pořádku. Nikdo se už neodváží jít do hor na západě. Ti, co to zkusili, pak mluvili o příšerných zjeveních, vyjících duších, hejkalech, světlonoších a krvelačných běsech. Tou havětí se to tam jenom hemží."
"A vy si myslíte, že za to může lesovik?"
"Dá se o tom vůbec pochybovat? Jako všichni příslušníci jeho rasy je jedna ruka s všelijakými lesními obludami. A nejen to. On je určitě záměrně vyvolává a tvoří. Z vody

rusalky, ze země bazilišky, ze vzduchu mamuny, z ohně zmoky a rarachy. I divoká zvěř - vlci, rysi, medvědi a lišky - se tu rozmnožila jako nikdy předtím. Někteří říkají, že lesovik na sebe dokáže vzít podobu těch tvorů. Pak se spolu prohánějí divočinou a po nocích vyjí v mlhách."
"Řekni," zvlnil Mireniny tetováním lemované rty úsměv, "už někdy někomu jakékoli z těch strašidel ublížilo?"
"Jakby ne? Vlci a medvědi nám strhávají ovce, ba odvlekli už několik dětí a jednu mladou ženu..."
"To vlci a medvědi dělají i bez cizího přičinění. Ptala jsem se, jestli vám nějak škodí ty přízraky, které prý vyvolal lesovik."
Straba se podezřívavě zadíval na stále se mírně usmívající vědmu "Vím, co chceš naznačit. Že jsme tady všichni pověrčiví vesničtí zabedněnci. Ale já vím, co říkám. A pokud patříte k těm, před nimiž se tu lesovik ukryl, rád obětuji bohům a poprosím je, aby vám byli nápomocní, když ho vykouříte z jeho brlohu."
»Nepřišli jsme ho zabít,« prohlásil Goryvlad. »Ale jestli ho najdeme, odejde odtud. Takže se za nás klidně pomodli.«
Vladyka přikývl. "Buďte opatrní. Nahoře v kopcích vás sotva potká něco dobrého."
"Díky za radu, lechu." Rogan zakroužil zbytkem piva na dně poháru a zamračil se na pořád pobaveně se šklebící Mirenu. "Nebudeme to brát na lehkou váhu."
Černokněžník a vědma už dávno klidně oddechovali ze spánku, když Straba vyklouzl zpod medvědí kožešiny, obul se, přehodil si přes ramena vlčí houni a potichu se vykradl z domu. Jen co se za ním s tichým vrznutím zavřely vnější dveře, Goryvlad zvedl hlavu a zastříhal ušima. Pak i on vyskočil a lehkým krokem vycupital z místnosti.
Krátce poté, co se dvorec opět ponořil do ticha, vyklouzla z druhého lůžka Běloslava. Rozhlédla se, ale když se stíny v komnatě nehýbaly, vytáhla z podlahy u stěny prkno, z otvoru pod ním vytáhla hrubě vyřezávanou sošku nějakého bůžka, postavila ji do kouta a poklekla k ní. Brzy si začala tichounce broukat zvláštní píseň.
Mirena otevřela oči. Nehýbala se, nedala znát, že je vzhůru, ale naslouchala velmi pozorně.

Nebe nad slatinami bylo až podivně jasné, plné mrkajících hvězd. Nad obzorem se převalovala nezvyklá narudlá záře, podobná odlesku vzdáleného požáru. O to černější však byly siluety osamělých nahých stromů a popraskaných balvanů na vřesem se vlnících svazích nad bažinou. Lesy daleko na kopcích temně hučely.
Zvědavý Goryvlad se kradl půlnocí, vedený pachem žalanského lecha. Straba spěchal, kličkoval mezi ledem sevřenými skalami a křivými vrbami, po paměti se vyhýbal zrádným bahenním jámám. Občas se ohlédl, ale černý stín, který se mu plížil za patami, nepostřehl.
Konečně se před nimi objevil obrovitý dub s chomáči jmelí na holých větvích. Prastarý velikán se strašidelně černal na pozadí mihotavého ohnivého světla. Straba se vydrápal po úbočí k dubu a hned se spustil do úvalu na druhé straně. Goryvlad ho následoval a zpoza rozložitého, vrásčitého kmene konečně spatřil cíl Strabovy noční výpravy.
Na dně jámy čněl ze země velký černý balvan. Na horní straně v něm byla prohlubeň a v ní plál oheň, zmítaný nočním větrem. U kamene stála Strabova macecha, zahalená v kožešinách, vlasy rozpuštěné, oči divoce se lesknoucí odrazem neklidných plamenů. Jen co k ní Straba přistoupil, hodila do ohně hrst bylinek a vztáhla ruce, jako by chtěla obejmout noc.

"Mlha přede mnou, mlha za mnou!" zvolala. "Nechť nás nikdo nespatří, jen běsi samotní!"
»Jsem běs, takže já vás pozorovat můžu,« zachechtal se v duchu Goryvlad. A usadil se za mohutným, z kamenité země trčícím kořenem dubu. Pro jistotu však v sobě zdusil Krvavý oheň, i svůj čarodějný zrak nechal vyhasnout, aby Soběna nezachytila jeho magickou energii. Potkal dnes tuto ženu v osadě a už zdálky cítil její nadpřirozené schopnosti.
Jakmile vědma vyřkla zaklínadlo, vítr nad nimi utichl. Vzdálené lesy dál hlasitě šuměly, ale vřesoviště se ponořilo do ticha a větve dubu se přestaly kývat a skřípat. Úval se začal plnit bílým oparem, mlha se valila po svazích až nahoru k posvátnému dubu, aby nakonec zahalila všechno kolem a proměnila slatinu v přízračný svět duchů. Goryvlad v duchu uznale zabručel. Obstojné kouzlo.
"Zavolala jsem tě sem, Strabo," promluvila Soběna strašidelně změněným hlasem, "abych ti dala radu, tobě jedinému. To, co ti řeknu, nesmíš nikomu prozradit. Dobře poslouchej..."
Goryvlad nastražil uši.

"Ta píseň mi zní povědomě."
Běloslava se vylekaně otočila a pohotově zakryla modlu v koutě svým stínem.
"Neboj se." Mirenina sedící silueta se ostře černala proti narudlému světlu ohniště. "Neprozradím hospodáři, že v jeho nepřítomnosti tajně vzýváš své bohy. Ani že tkáš kolem tohoto domu pavučinu zaklínadel, které kalí vladykovu mysl. Jsi opravdu šikovná a prohnaná. Tváříš se pokorně a oddaně, ale ve skutečnosti Strabu ovládáš. Ta žena, jeho macecha, tě ale prokoukla. Ví, že jsi čarodějka. Kdo tě naučil našemu umění?"
Běloslava se najednou přestala krčit a zvedla hlavu. Oči jí zasvítily jako šelmě ve světle úplňku a rozcuchané vlasy ještě zdůraznily divoký vzhled.
"Vychovali mě v posvátném háji na Vyšehradě," promluvila. "Jsem jednou z Libušiných kněžek. Uctívám Peruna, kterého v těchto krajích odvrhli, Libuši, naši dávnou praméti, která na nás dohlíží z Návu, a také Chors, měsíční paní, kněžnu čarodějnic..."
"Pak jsme sestry," vytáhla Mirena ze záňadří stříbrný amulet v podobě měsíčního srpku. "I já vzývám Chors. Řekni mi, jak ses dostala až sem?"
"Když předloni přitáhli Lučané do českých krajů, nebyla to jen válka meče proti sekeře. Nepřátele chránila mocná kouzla luckých čarodějek. Proto když se to vlčí vojsko začalo blížit k Hradci, vyslala Svatomysla, naše velekněžka, obráncům na pomoc družinu vyšehradských čarodějek. Nemohla jsem mezi nimi chybět, protože Hradec je mé rodiště a Čestmír, který mu vládne, je můj bratr. Jenže na půli cesty k hradišti jsme uprostřed lesa nešťastně narazili na předsunutý přepadový oddíl Lučanů, jednu z těch divokých smeček, co měly za úkol šířit zkázu a strach v kraji ještě před příchodem hlavního vojska. Bylo jich příliš mnoho, nepomohla proti nim ani kouzla, ani naše ozbrojené stráže. Padla jsem do zajetí. Ten muž, který mě odvlekl na provazu za svým koněm, byl Straba. Dotáhl mě do těchhle temných končin jako svou otrokyni. Ale neučila jsem se čarodějnickému umění ve vyšehradské zahradě nadarmo. Vyvolala jsem Chors i Libušina ducha a s mocí, kterou mi daly, jsem postupně ovládla Strabovu mysl. Nebýt té strigy, jeho macechy, už by mi dávno sloužil jako pes a sám by mě na rukou odnesl zpátky k Vltavě."
"Chceš se vrátit na Vyšehrad?" zeptala se Mirena chápavě. "Utéct odtud?"
"Straba na mne není zlý, ale nemůžu zapomenout na to, jak on a jemu podobní ve znamení zkázy dupali po české zemi, rozsévali hrůzu a pálili a vraždili všechno, co jim

přišlo do cesty." Běloslava při těch slovech podvědomě vycenila zuby, takže vypadala v děsivém světle ohniště jako upírka, jako krvelačná lesní divoženka. "Už brzy ale dostanu příležitost zmizet z téhle vlhké, zamlžené, bahnem smrdící díry..."
Mirena přikývla. "Vím. Straba za pár dní odjede do Vlastislavu, aby následoval luckého knížete na další loupežné výpravě. Chceš využít jeho nepřítomnosti, že? Ale ani tak to nebudeš mít lehké. To ani náhodou. K Vltavě je to daleko a na osaměle putující mladou ženu, navíc v tomhle ročním období, číhají tucty nebezpečí. Nebudu ti lhát - musel by to být zázrak, kdybys to přežila..."
"Vím. Ale," tmavovláska se po čtyřech přisunula blíž k vědmě,
můžete mě vzít s sebou."
"Cože?" zvedla Mirena obočí.
Běloslava byla celá vzrušená tím nápadem. "Putujete na západ, do hor, ale až najdete to, co hledáte, vydáte se na zpáteční cestu. Zpátky na východ. Nemám pravdu?"
"Máš, ale..."
"Až se budete vracet, Straba už bude dávno pryč a já budu moci
utéct. S vámi cestu k Vyšehradu určitě zvládnu..."
"Počkej chvíli," přerušila ji Mirena. "Ne tak hrr. V naší společnosti bys možná byla vystavena většímu nebezpečí, než kdybys putovala sama. Cestou jsme si nadělali docela dost nepřátel..."
"To nevadí. Ovládám kouzla, můžu vám být užitečná. Pomozte mi vrátit se domů a můj bratr Čestmír se vám štědře odmění, uvidíte. Postavením a mocí je to druhý muž po Neklanovi..."
Vědma zavrtěla hlavou. "Nemůžu ti nic slíbit..."
"Ale já ano."
Obě sebou trhly a střelily pohledy nad ohniště. Rogan ze sebe shodil přikrývku a posadil se. Běloslava couvla a vystrašeně se přikrčila. Výchova v kruhu kněžek a zkušenosti z posledního období udělaly své - mužům důvěřovala asi tolik, jako divoké zvěři.
"Nenecháme tě tady, kde je ti všechno proti vůli," řekl černokněžník. "Počkáš-li na nás, na zpáteční cestě tě vezmeme s sebou."
Mirena se na něj ošklivě podívala. »Blázníš?« vyslala mu do mysli. »Bude pro nás jen zbytečnou přítěží! Když poputujeme zpátky přes Lucko, budeme muset být rychlí a nenápadní.«
»Uvědomuju si to. Ale nenechám ji tady. Mám takový zvláštní pocit. Něco jako by mi říkalo, že nás sem cesta nezavedla náhodou. Že osud chtěl, abychom našli Čestmírovu sestru a pomohli jí dostat se zpátky domů...«
»Taky mám ten pocit!«
Goryvlad se tradičně připlížil tiše jako duch. Vůbec ho neslyšeli přicházet, najednou jen rozvlnil zubří kožešinu ve dveřích. »Vzhledem k tomu, čeho jsem byl právě svědkem, souhlasím s tím, abychom dívku vzali s sebou. Kdyby tu zůstala jen ve společnosti Strabovy macechy, nebyla by v bezpečí.«
»Víte co, vy dva?« sekla po nich Mirena neviditelnými, ale ostrými drápy svého hněvu. »Ta vaše pitomá šlechetnost mi začíná lézt krkem. Jednou kvůli ní chcípnete!«
»No a co?« uložil se Goryvlad k ohništi. »Tak přece umírají hrdinové.«
Rogan cedil skrz zuby smích.

Kapitola sedmá
Strážcové temného lesa

"Musím uznat," zabručela Mirena, zajídajíc tvrdý sýr krajícem suchého chleba, "že Dagomir si nevybral pro úkryt špatné místo. Do tohohle zapadákova se zatoulá jen někdo, komu bludičky pomátly mysl."
Když se slunce, za řídkými mraky bílé a studené, vyškrábalo do nejvyšší polohy, tři poutníci se zastavili ke krátkému odpočinku. Osadu Žalanů opustili ráno předchozího dne. Bílina je vedla přímo na západ, do pochmurného království vrchů, skrývajících své vrcholky v šedivých oblacích. Hustě zalesněná dolina se kroutila mezi čím dál strmějšími a skalnatějšími svahy, terén byl čím dál členitější a neschůdnější. Černokněžník a vědma už museli dávno sesednout z koní a pokračovat pěšky, vedouce oře na uzdách za sebou.
Rogan zapil skromný oběd douškem slabého vína z čutory a vstal. "Pojďme. Tady v horách se stmívá brzy, ještě dnes musíme ujít alespoň pár honů."
Mirena přikývla a rozhlédla se. "Kde zase běhá ta zablešená kůže?"
Goryvlad během celé cesty pořád pobíhal kolem. V jednom kuse větřil, naslouchal a očichával zem, nebo se občas zastavil a upřeně hleděl do houští, jako by čekal, že se z něj něco vynoří. Často musel dobíhat, jindy zase netrpělivě čekal na břehu řeky pořádný kus před nimi. Nervozita z něj doslova prýštila.
»Chybím ti?« vynořil se vlk z lesa jako na zavolanou.
"Jako morová rána," odfrkla si Mirena a vzala svého hnědáka za uzdu. Vykročili po kamenitém břehu bystřiny.
»Hádejte, co jsem našel.«
"Srnčí bobky?" ušklíbla se vědma ironicky.
»Skoro ses trefila,« nevšímal si Goryvlad její nevrlosti. »Narazil jsem ve sněhu na jelení stopu, asi dva dny starou. Sledoval jsem ji v naději, že mě dovede na místo, kde se zvěř obvykle nejčastěji pohybuje - trochu zpestření by naší stravě neuškodilo. Ale otisky kopyt najednou skončily u velké krvavé skvrny. Té krve bylo požehnaně, rozpustila sníh až na zem. Vyčenichal jsem i kousek jeleních vnitřností, ale ty už si stihly rozebrat lišky a vrány ...«
"Ó, Chors," přerušila ho Mirena netrpělivě. "Než se ty dostaneš k věci, tak tady zešedivím. Určitě jsi podle stop zjistil, co jelena zabilo. Bylo to zvíře, nebo člověk?"
»Jak se to vezme. Tedy, lovec stál na dvou nohou a byl obutý, ale jeho chodidla byla podivně malá. A protože silně pochybuju, že by se v těchto končinách pohybovalo nějaké dítě nebo žena,je jen jedno vysvětlení...«
"Jasně," přikývl Rogan. "Lesovik."
»Taky si to myslím. Zabitou laň odtáhl k řece. Na břehu jsem narazil na stopy větších kopyt, podle všeho tam měl uvázanou mulu. Naložil úlovek a zamířil nahoru do kopců, proti proudu. Tam někde bude mít skrýš.«
"Myslela jsem si," utrousila Mirena, "že víš přesně, kde Dagomir bydlí."
» Vím jen to, že se skrývá někde u pramenů řeky.«
"Ty jsi mi tedy pěkný průvodce.. "
"Lesovika najdeme, žádný strach," řekl Rogan. "Popravdě, začínám se na setkání s ním docela těšit."
»Proč«
"Protože za těchto okolností," poškrábal se černokněžník ve vousech a vytřásl z nich poslední drobečky chleba, "je člověk se spíží plnou zvěřiny můj nejlepší přítel."

Vypadalo to, jako by nastal večer, i když slunce se z polední polohy vzdálilo jen na prst. V lese, do něhož je přivedla stopa záhadného lovce, se stíny slévaly do velkých temných skvrn. Smrky, jedle a borovice tu rostly tak hustě, že divoká spleť větví porostlých bujným jehličím vytvářela nad hlavami poutníků dokonale neprostupnou klenbu. Dokonce i Bílina, v těchto místech už ne širší ani vodnatější než obyčejný potok, jako by protékala temným tunelem.
"Straba měl pravdu, je to tady opravdu strašidelné," ozvala se Mirena, a i když to řekla skoro šeptem, její hlas zněl ve všeobjímajícím tichu nepřirozeně a rušivě. Porost jako by se snažil udusit každičký zvuk. Dokonce ani sojka nezaskřehotala, vrána neprotrhla ticho nevábným krákáním. Zurčení řeky, valící se po kamenných kaskádách, se zachytávalo pod ledovými zuby, čnějícími z obou břehů.
"Možná jsou zdejší lesy vážně začarované," zabručel Rogan.
»Nemyslím si to,« namítl Goryvlad. »Alespoň já jsem zatím žádnou magii nezachytil. Co ty, Voso?«
"Nic," zavrtěla vědma hlavou. "Vypadá to tu pochmurně, ale nezdá se mi, že by na tom měla nějaký podíl kouzla. Lesovik si jen dobře vybral úkryt."
»Souhlasím. Krom toho, chce zůstat v utajení, takže by od něho nebylo moc rozumné, kdyby se obklopil kouzly. Určitě ví, že ti, před kterými se skrývá, by jen trochu silnější magické pole mohli vycítit a lehce vypátrat.«
"A co všechna ta zjevení, o nichž mluvili Žalané?" zeptal se Rogan. "Ta nevyčaroval Dagomir?"
»Asi ano, ale očividně je používá jen tehdy, když někdo zabloudí do blízkosti jeho příbytku. Očividně nechce nikomu ublížit, jen nechce mít nevítané hosty. Zjevně netouží po lidské společnosti.«
"Navíc, dobrou polovinu z těch běsů si vesničané jednoduše vymysleli," dodala Mirena. "Stačí, aby jeden řekl, že potkal vodníka, i když možná jen slyšel pstruha plácnout ocasem o hladinu řeky. Druhý hned přidá báchorku o můře, která mu seděla na prsou a dusila ho, i když se jen před spaním najedl slaniny s cibulí. Nikdy nepodceňuj prosté venkovany, pokud jde o jejich představivost."
Šero v útrobách pralesa bylo čím dál hustší. Bylo to, jako by postupovali hlouběji a hlouběji do království věčné tmy někde v bájných Soumračných horách, kde byl uvězněn vládce běsů Belboh a jeho démoničtí přisluhovači. K tomu se později přidal i brzký zimní soumrak a porost pohltila dokonalá temnota.
Nezastavili se. Goryvlad viděl ve tmě stejně dobře - ne-li lépejako během dne. Mirena zaklínadlem vyvolala kouzlo nočního vidění, které před jejím zrakem všechno polilo stříbřitým, měsíčnímu svitu podobným světlem. Roganovi se zdálo, že tmu z okolního lesa vyhnala jasná ohnivá záře. Sám přesně nevěděl, jak kouzlo probudil k životu. Nemusel usměrňovat tok myšlenek, ani soustřeďovat vůli, jako když se pokoušel zapálit oheň. Vlastně neudělal vůbec nic. Vyvolal to úplně podvědomě, jako by se magická síla v jeho nitru řídila vlastním rozumem a dělala některé věci za něj. Schopnost vidět ve tmě měl už od té chvíle, co Goryvlad přivedl jeho duši z Lesa věčnosti zpět do světa smrtelníků. Také měl nesrovnatelně ostřejší sluch a čich. Jako kdyby jeho duše, která nějakou dobu přebývala ve vlčím těle, s sebou při přechodu do lidské schránky přinesla i jeho ostré smysly a část dravčích instinktů. Ne nadarmo mu Gorja říkal bratříčku. Byli nějakým záhadným způsobem propojeni.

Dlouho se plahočili tmou, až v jednu chvíli Mirena najednou zakopla o kámen, padla na kolena a nebýt pohotově natažené ruky, byla by se do sněhu rozplácla jak široká, tak dlouhá.
"Tak a dost," zavrčela, vstávajíc a oprašujíc si kalhoty. "Unavenější nebyl ani Jarilo, když ho Vesna vlákala do svého březového háje a třiatřicet dní musel vyhovovat jejím choutkám."
Goryvlad, stále jdoucí v čele skupinky, se ohlédl. Oči mu rubínově zářily.
»Ještě chvíli to vydrž. Cítím, že cíl naší cesty už není daleko...«
"Tvé pocity mě nezajímají. Lesovik nebydlí v domečku na muří nožce, neuteče nám. Teď si tady udělám táborák a místo plýtvání silou na noční vidění si vyčaruji silnou vrstvu tepla. Udělám si své malé léto..."
Najednou k nim odněkud z temnoty, až doposud zarytě mlčící, dolehl pronikavý hlas. Znělo to jako šílený smích, postupně přecházející v podrážděné dravčí skučení. Koně vystrašeně zafrkali a zadupali. Dokonce i Goryvladovi se zježila srst. "Moreniny kosti," zachraptěl Rogan. "Co to mělo být?"
"Hejkal," zatvářila se Mirena znalecky. "Mimořádně nebezpečný lesní běs. Podle hlasu odhaduji, že je pořádně hladový a ještě víc nadržený. Odkud to přichází?"
Hlas zazněl znovu, tentokrát o něco blíž. Znásobilo ho množství ozvěn, takže se zdálo, že bestií je celá smečka.
"Z támhleté rokliny," kývl Rogan hlavou dopředu. Bílina kousek před nimi vyrážela z úzké soutěsky. Stopy, které sledovali, vedly přímo mezi strmé, vysokánské skalní stěny.
»Vypadá to, že hejkal roklinu hlídá,« promluvil jim Goryvlad do myslí. »To by znamenalo, že Dagomirův úkryt už je opravdu blízko.
Pojďme dál.«
V úžlabině rostly nízké, podivně pokroucené borovice. Rogan se na ně pozorně zadíval. Najednou zahlédl, jak se jeden z křivých kmenů rozdělil na dva. Menší část přikrčeně přeběhla pár kroků a spojila se s dalším stromem.
»Tam je!« vykřikly Goryvladovy myšlenky a Mirena instinktivně sáhla po meči.
"Ne," pocítila na zápěstí Roganův pevný dotek. "Pokud skutečně hlídá lesovikovo obydlí, nebylo by od nás příliš zdvořilé zabít ho."
Z temnoty opět vzlétlo vytí. Bylo čím dál podrážděnější a tak hlasité, že skoro přehlušilo ozvěnami znásobený hukot řeky. Koně se už neplašili, vůbec na hlas šelmy nereagovali. Mirena je omámila prostým kouzlem, které zaúčinkovalo spolehlivěji než makový odvar.
»Má někdo nějaký nápad?«
"Mám," ušklíbla se najednou vědma. "Odlákáme ho."
"Co bude návnada?" pohlédl na ni Rogan.
"Jako většina lesních démonů je hejkal ovládaný hlavně svým hladem a chtíčem. Když zahlédne pěknou, nejlépe nahou ženskou určitě jí neodolá."
Rogan zvedl obočí. "Nechceš snad v tomhle mrazu...?"
"Blázníš? Samozřejmě jsem nemyslela na sebe," zachechtala se a významně pohlédla na Goryvlada.
»Cože?« vyvalil vlk oči. »Úplně ti přeskočilo? Jestli sis nevšimla, mezi mnou a nahou ženskou jsou určité rozdíly. A pochybuju, že zvládneš kouzlo tělesné proměny...«
"To teda nezvládnu. Ale abych jednoduchému hejkalovu mozku vnutila určitou pozměněnou podobu skutečnosti, na to mé schopnosti stačí. Buďte tiše a nehýbejte se!"

Krčil se v temnotě mezi stromy a pozoroval vetřelce, dva lidi a tři zvířata. Ve tmě viděl výborně, jako každý noční lovec. Byl zadýchaný, slintal a celý se chvěl. Ne strachem, ani chladem, hustá srst a mech ho spolehlivě hřály. Byl vzrušený. Cítil, že jsou plní síly a krve. Jak rád by se jich zmocnil a ukojil na nich všechny své choutky! Jenže to nesmí. Pán to zakázal. Nesmí ublížit žádnému člověku. Jen vřískat a nahánět strach.
Zastavili se. To je dobře, to byl jeho úkol. Zabránit jim, aby šli dál. Ale proč se neotočí a neodejdou? Vystrčil rozcuchanou hlavu zpoza křivého kmene, rozevřel ústa plná ostrých zubů a opět z plna hrdla zavyl. Nejstrašněji, jak dokázal.
Žádná změna. Nedali se na útěk. Jeden člověk - samice - natáhl ruce proti jeho úkrytu. Co to dělá? Hejkal byl zmatený. Už už se chystal zase vykřiknout, když se mu najednou pod nohama pohnula zem, hlava se mu zatočila, srdce vynechalo jeden úder a žaludek mu prudce vystoupil až do krku. Zachytil se kmene stromu, zaťal paťáty do kůry. Potřásl hlavou. Co se to stalo? Zalétl pohledem k vetřelcům. A překvapením vyvalil oči.

"Hotovo," zachraptěla Mirena, spustila ruce a nahlas vydechla. "Utíkej, Gorjo. Nejlépe někam na druhý konec rokliny. A snaž se hejkalovi neztratit, aby ti byl pořád v patách."
»Pochybuju, že to zabere. Nepůjde za mnou.«
"Půjde, věř mi," ušklíbl se Rogan. "Až tě uvidí, neodolá. Kdybys byl skutečná žena, sám bych neodmítl."
"Počkej chvíli," pohlédla na něj Mirena. "Ty ho vidíš v lidské podobě?"
"Když chci, tak ano. No tak, Gorjo, na co čekáš? Kouzlo nevydrží navěky. Upaluj!"
Goryvlad si zlostně odfrkl, vrhl na ně ještě jeden nevrlý pohled a vyrazil.
"Spanilá Chors," vyprovázela ho vědma s úsměvem, "ten zadek se mi opravdu podařil."

Hejkalovi ukápla z koutku úst slina a stekla do husté srsti na břiše. To černé zvíře zmizelo a místo něj se objevil člověk. Samice. Hezky zaoblená, krev a mléko. A rozběhla se přímo k jeho úkrytu.
Hejkalovi se okamžitě všechna krev nahrnula do rozkroku. Opanovala ho nepotlačitelná touha. Potřeboval to. Divoké, bezuzdné milování, které vyvrcholí krvavou koupelí. Dokonalé spojení lásky a smrti, ukojení chtíče i hladu v jednom strhujícím víru rozkoše. Nesmíš ublížit! Hlas jeho pána jako by mu neustále zněl v hlavě. Bezmocně, zoufale zakňučel, kousaje se do odulých rtů.
Žena vběhla mezi stromy. Hejkal přímo cítil, jak v ní pulzuje život, slyšel šumění krve v jejích žilách, vnímal teplo, které z ní sálalo. Zavyl. Bylo to, jako by se v něm protrhla hráz, jenže místo povodně jej zalily ty nejdivočejší pudy. Nedokázal odolat. Se svítícím očima a vyceněnými zuby vyrazil za ní.

"Vyšlo to," podivil se Rogan. "Běží za ním."
"Samozřejmě," odfrkla si Mirena sebevědomě a vzala svého koně za uzdu. "Vím přesně, co takový samec potřebuje, když ho zasvrbí mezi nohama. Bez poznámek, jasné?!"
"Říkám snad něco?"
Vykročili po kamenitém dně úžlabiny. Sněhu tu bylo víc než v lese, ale přesto kráčeli poměrně rychle. Brzy roklina vyústila do rozlehlého, pozvolna se zvedajícího horského údolí. Ponořili se do hustého, černočerného pralesa. Skaliska vystřídaly roztroušené kamenné zuby a bludné balvany, trčící z podrostu jako nějaké zakleté obludy.
Někde daleko na severním konci doliny zaznělo vytí plné neuspokojené touhy a z toho pramenícího podráždění.

"Zdá se, že Gorja zatím úspěšně uniká," zachechtala se Mirena.
Najednou Rogan zastavil a nasál vzduch. Vědma k němu přistoupila. Viděla, jak se po úzké dravčí tváři roztáhl spokojený úsměv. Ona nic necítila, ale věděla, že Roganovy smysly jsou nesrovnatelně citlivější.
"Kouř," řekl. "Kouř z ohniště, na kterém se opéká pořádný kus šťavnaté zvěřiny."
"Ať se propadnu," vycenila Mirena bílé zoubky. "Takže blecháč měl pravdu. Jsme na místě. Našli jsme to."
Vzápětí jim však úsměvy zamrzly ve tvářích. Lesem problesklo světlo. Jedno, druhé, třetí, celý roj. Tajemné plameny letěly tmou rychlostí vystřelených šípů. Koně, kterým už z hlavy vyprchalo utišující kouzlo, začali střečkovat.
"Světlonoši!" zvolala Mirena.
"Moreniny kosti," sáhl Rogan po luku.
"To ti nepomůže!"
"A co tedy?"
"Nemám ponětí. V životě jsem se s něčím takovým nesetkala."
Světla se rychle blížila. Byl jich nejméně tucet. Sníh v jejich záři jiskřil. Stromy kolem sebe točily svými vlastními stíny.
"Světlonoš, světlonoš, kde ses vzal, tam se slož!" zakřičel Rogan.
"Cože?" vytřeštila na něj Mirena oči.
Pokrčil rameny. "Slyšel jsem, že tím ohnivý přízrak zaženeš."
"Zdá se ti, že to zabralo?"
Světlonoši byli tu, Vyletěli zpoza smrků a jedlí. Dvanáct zářivých lebek, jakoby ukutých z rozžhaveného kovu. Za sebou táhli ohnivé chvosty a mezi čelistmi i z očních otvorů jim šlehaly plameny. Vydávali syčivý zvuk, jako když se škvaří kus čerstvého masa.
Koně se s ržáním vzepjali na zadní. Vraník vytrhl uzdu z Roganovy dlaně a rozběhl se do lesa. Mirena upadla do sněhu. Hřebcova bubnující kopyta minula její hlavu jen o pár palců.
Světlonoši nad nimi zakroužili jako roj podrážděných sršňů a zaútočili.
Rogan něco vykřikl. Oči mu najednou zazářily krvavým světlem. Jediným plynulým pohybem tasil meč a sekl do jedné z lebek. Z místa srážky vyšlehly červené plameny a světlonoš se rozprskl v dešti jisker. Přízračníútočníci opět vzlétli výš. V jejich sykotu bylo slyšet překvapení a zlost. Rogan zaťal zuby a vyzývavě máchl mečem. Čepel za sebou táhla ohnivou stuhu. Mirena na černokněžníka užasle civěla. Poryvy čarodějné moci, které z Rogana sálaly, jí doslova vyrážely dech. Mocná Chors, stůj při mně!
Létající lebky se rozptýlily a zaútočily na černooděnce z různých stran. Rogan roztočil meč. Pohyboval se tak rychle, až Mireně dočista zmizel ve víru krvavého světla, rozsévaného děsivě zářící čepelí. A tenhle vír strhával jednoho světlonoše za druhým a rozbíjel je ve sprškyjisker, prší na rozdupaný sníh. Okolní stromy olizovaly záblesky nepřirozeného světla. Stíny zběsile tancovaly.
Vědma rychle couvala pryč od místa střetu. Ještěže si jí světlonoši nevšímali, zajímal je jen černokněžník. Vtom lesem prolétl příšerný řev. Stromy se zatřásly, země zaduněla. Pět zbývajících světlonošů se okamžitě vzneslo výš. Dali se na ústup.
Mirena zaklela.
Bezpochyby se blížilo něco ještě horšího.

Příšerný řev se v ozvěnách odrazil od zalesněných svahů údolí.

Mirena se v obavách ohlédla a ztuhla. Brada jí poklesla. Pomalu stoupala zrakem výš. Mezi smrky a jedlemi se k ní kymácivým krokem blížila obrovská, nejméně dva a půl sáhu vysoká postava. Světlonoši letěli obrovi vstříc a začali kroužit nad jeho hlavou jako mouchy kolem páchnoucího zvířete. Příšera měla medvědí hlavu s hrůzostrašně svítícíma očima. Rozšklebená tlama byla plná velikánských tesáků, určitě schopných naráz překousnout člověka na dvě poloviny. Z chlupatého těla na mnoha místech trčely hrozivě zahnuté ostny. V jedné ochlupené tlapě obr svíral obrovský luk. Šíp, mířící přímo na Mirenu, byl velký jako oštěp. Vědma pro změnu začala ustupovat zpátky k Roganovi. Úplně jí vyschlo v krku.
Obluda znovu zařvala, až se ze stromů sesypaly zmrzlé zbytky sněhu.
"Zdrháme!" vykřikla Mirena na Rogana.
Černokněžník se však nehýbal. Stál uprostřed kruhu rozdupaného sněhu a překvapeně hleděl na blížícího se obra. Z meče v jeho dlaních se kouřilo, čepel byla ošklivě vylámaná a rozžhavená, jako by ji právě vytáhl z výhně. Najednou ocel zvučně popraskala a meč se rozsypal na drobné kousky. Rozpálené úlomky zasyčely ve sněhu. Černokněžník odhodil bezcennou rukojeť. Krvavé světlo v jeho očích pohaslo.
"Slyšíš?" popadla ho Mirena za rameno. "Bereme nohy na ramena, jinak je po nás!"
"Přestaň panikařit," zašeptal. "Podle mne tenhle chlapík vypadá docela neškodně."
"Chlapík? Neškodně?" zalapala po dechu. "Copak jsi slepý? Je to medvědodlak, velký jako knížecí dvorec na Vyšehradě!"
"Máš přeludy?" pohlédl na ni Rogan udiveně. "Je to jenom nějaký trpaslík. Kdyby mě chtěl poplácat po rameni, musel by se postavit na špalek!"
Mirena ztuhla. Nechápavě zamrkala. Vzápětí jí to došlo. Obrátila se čelem k netvorovi. Obr právě rozhrnul koruny stromů a zastavil se před nimi. Znovu zařval...
Vědma se soustředila a zaostřila zrak i ostatní smysly.
...a lesem otřásající ryčení se najednou změnilo v docela obyčejný lidský hlas. Medvědí obluda zmizela a místo ní stála ve světle podrážděně poletujících světlonošů útlá, nevysoká postava.
"...áááá... ehm." Chlapík pochopil, že zlomili jeho kouzlo, přestal křičet a rozpačitě si odkašlal. "Do hovna," zaklel. "Tak se mi sem přisrali čarodějníci."
Mirenu polila zlost. Nechala se napálit stejným trikem, který před chvílí použila ona sama proti hejkalovi. Ten skrček ji pořádně doběhl. Nesnášela, když z ní někdo dělal hlupáka. Pohnula rukou směrem k meči, avšak mužík proti ní bleskově pozvedl luk.
"Na to ani nepomysli, tetovaná!"
Zaskřípala zuby. Neznámého luk sice ani zdaleka nebyl tak obrovský, jak se jí ještě před chvílí zdálo, ale zato měl očividně dost síly, aby jí šíp prolétl jako slaměným panákem. Poslušně pustila kůží ovinutou rukojeť.
Příchozí byl malý, dokonce i na lesovika - měřil zhruba sedm pídí. Hubenou, šlachovitou postavu halil oděv z nahrubo sešitých a sešněrovaných kůží a kožešin. Nohy měl obaleny chlupatou vlčí kožešinou, omotanou řemínky až po kolena. Oděv zdobily nejrůznější paťáty, zvířecí zuby a drobnými řezbičkami pokryté kosti. Chlapíkovu hlavu částečně zakrývala podivná přilbice zhotovená z kožešinou potažené medvědí lebky. Čelo mu chránila dravcova horní čelist, vroubená mohutnými zubisky. Zpod té podivné čapky trčel velký, zralé řepě podobný nos. Po jeho stranách se jako dva vyleštěné kamínky leskla drobná tmavá očka. Byla plná nedůvěry. Mužík byl ozbrojen dlouhým loveckým nožem a sekerou. Ke krátkému, jeho výšce přizpůsobenému luku patřil toulec plný šípů, zavěšený na zádech.

"Ty jsi Dagomir?" prolomil Rogan ticho, rušené jen sykotem světlonošů, kteří pořád kroužili nad stromy.
"To jméno jsem v životě neslyšel," opáčil lesovik, možná až příliš rychle. Vousy mu zakrývaly dobré dvě třetiny tváře a byly tak husté, že když promluvil, vůbec neviděli ústa - slova vycházela odněkud z té tmavé, mírně prošedivělé houštiny. "Jestli je to všechno, co jste chtěli, můžete se otočit a vypadnout. A udělejte to pekelně rychle než přivolám další své děsivé přisluhovače!"
"Počkej," požádal ho Rogan. "Promluvme si. Nám můžeš důvěřovat. Víme, proč tajíš svou totožnost, a taky proč ses rozhodl pro život poustevníka na tomhle odlehlém místě."
"V tom případě toho víš o dost víc než já, protože já vůbec netuším, o čem to blábolíš," dokazoval trpaslík, že přívětivost není vlastnost, které by měl na rozdávání. "Žiju tady, protože chci mít pokoj právě od takových klacků a dotěrů, jako jste vy. Jmenuju se Medvěd a o žádném Dagomirovi jsem v životě neslyšel."
"A co Černovir?" nadhodila Mirena. "To jméno ti něco říká?"
Lesovik se zatvářil, že pátrá v paměti. "To byl nějaký čaroděj, ne? Tuším jeden z těch vědmáků ze svatyně Krvavého ohně. Ale prý už si dávno hoví na dně pohřební urny. Slyšel jsem o něm zpívat potulného igrice."
"Černovir byl můj otec," řekl Rogan najednou. "Doufal jsem, že se o něm od tebe dozvím víc."
Nastalo ticho. Mužík se nehýbal. Ovládal se dokonale. Očka podobná korálkům nehybně hleděla na černokněžníka. Rogan počítal s tím, že se mu lesovik pokusí proniknout do mysli, aby si ověřil, jestli mluví pravdu. Nic takového ale nepocítil. Nakonec trpaslík řekl: "Pokud vám někdo namluvil, že v těchto končinách najdete někoho jménem Dagomir, pořádně vás obalamutil. Kdo byl ten špinavý lhář?"
"Ten, jehož provázejí vlci."
"Ach. Do hovna." Poprvé to vypadalo, že je mužík vyvedený z míry. Obrátil luk proti Roganovi. "Takže ty tvrdíš, že jsi dědic rodu černokněžníků a potomek samotného Černoboha. Vskutku povedená báchorka. Nevěřím ti ani slovo. Na druhou stranu... rozprášil jsi polovinu mého strážního oddílu. Jak jsi to dokázal?"
"Netuším," přiznal Rogan. "Jen jsem znenadání pocítil příliv síly. Všechno kolem mě zmizelo v ohni, červeném jako čerstvá krev. Zatím tu moc nedokážu ovládat. Když ji chci použít, nic se nestane, jindy zase vytryskne sama od sebe. Jako teď. Úplně mi zničila meč. Roztavila ho."
"Protože to byla obyčejná ocel," přikývl lesovik. Zdálo se, že v Roganových slovech konečně našel něco alespoň trochu uspokojivého. Sklonil luk, ale tětivu povolil jen o kousíček, šíp nechal založený. "A kdo je tahle šeredná, vychrtlá, potetovaná čarodějnice?" zašilhal nedůvěřivě po Mireně.
"Ty jeden zakrslý..." zavrčela vědma, ale Rogan ji umlčel rázným gestem.
"Mirena, zvaná Vosa," představil ji. "Zaklínačka a lovkyně běsů. Ale ty jsi o ní asi nikdy neslyšel."
"Správná úvaha. Důvěřuješ jí?"
"Jinak bych ji sem nepřivedl," přikývl Rogan.
Někde nedaleko opět zavyl hejkal. Zklamaně, zuřivě. Kořist mu zjevně pořád unikala. Trpaslík se ohlédl za hlasem. A vytřeštil oči.
»Hej, zmeškal jsem něco?«
Malý vousáč zaklel a rychle pozvedl luk, tětivu natáhl až k zarostlému líci. Zpoza stromů vyběhl obrovský černý vlk.

Šíp v lesovikově zbrani popadla ruka v černé rukavici. Mužík překvapeně vzhlédl. "Co, do hovna..."
"Není příliš rozumné střílet na Černobohova vyslance," usmál se na něj Rogan křivě. "Jednak mu tím neublížíš, a jednak bude pak dost podrážděný."
»Takže jste ho našli,« zastavil se Goryvlad u užaslého lesovika. Lapal po dechu, jazyk vyplazený. »Mezi námi, to bylo naposled, co jsem se nechal přemluvit k takovému nesmyslu! Netušil jsem, že jedna nadržená potvora může mít tolik energie a vytrvalosti!«
Trpaslík civěl na vlka jako tele na řezníka s palicí v ruce. Z němého úžasu ho vytrhlo až další hejkalovo zavytí. Divý muž se objevil mezi stromy.
"Chloupku!" vykřikl lesovik přísně.
Hejkal se zastavil a vystrašeně se přikrčil.
"Co to vyvádíš, Chloupku?" rozčiloval se mužík. "Nevíš, kde je tvoje místo? Okamžitě se vrať do hnízda! A za to, že jsi tyhle nechal projít roklinou, zítra celý den nedostaneš nažrat!"
Divý muž zakňučel, otočil se a se skloněnou hlavou odběhl směrem k roklině.
"Chloupku?"
Lesovik vzhlédl. Rogan se na něj díval s významně pozvednutým obočím.
"Zavři zobák," prskl trpaslík a nasupeně se otočil. "Pojďte za mnou."
Rogan a Mirena si vyměnili pohledy. Vědma pořád zuřila. Černokněžník pokrčil rameny. Vydali se za trpaslíkem. Mirena se snažila uklidnit. Raději vyslala do okolí nitky síly ve snaze najít a přivolat zaběhnuté koně.
Světlonoši letěli nad nimi a svítili jim na cestu.

Kapitola osmá
Plamen v meči

"Zrovna tohle mi scházelo!" mumlal si lesovik pod nosem, zatímco sundával z ohniště uprostřed prostranné jizby rožeň s pořádným kusem šťavnaté, do zlatohněda upečené zvěřiny. "Další hladové krky. Osamělý způsob života má své výhody. Když si člověk něco uloví, nemusí se o to s nikým dělit. Žil jsem takhle pětadvacet let a byl jsem navýsost spokojený. Teď abych se rozpomínal na nějaké zákony pohostinnosti. Vždycky jsem říkal, že lesovikové pochytili od Slovanů jen ty nejpitomější zvyky!"
Rogan, Mirena a Goryvlad si za lesovikovými zády vyměnili pohledy. Už přišli na to, že mužíček většinou mluví sám se sebou a není potřeba mu pokaždé odpovídat.
"Host do domu, bůh do domu," bručel mužík dál. Rožeň s masem položil na stůl. "Ten, kdo to vymyslel, určitě netušil, jací jsou bohové nenažranci."
Zvenčí se ozývalo tiché, monotónní hučení vody. Lesovikův příbytek stál nedaleko pramene, tryskajícího z pukliny v mohutném skalisku. Malý vodopád za léta působení vyhloubil u paty skály jezírko. U něj, ve stínu několika košatých buků, stál srub se zčernalými stěnami a střechou zarostlou hustým mechem. Za ním se krčila nevelká maštal, kde ustájili koně. Dagomir své obydlí umístil tak aby bylo dobře skryto i před pohledem seshora, protože, jak zabručel při příchodu, »ty svině z Kančí hory se dokáží dívat i očima krkavců a sokolů«. Světlonoši poslušně vlétli do malých výklenků vytesaných v silných trámech blízko dveří. Jakmile dosedli na svá místa, pohasli a proměnili se v obyčejné lebky.

Vnitřek lesovikova domu je překvapil. Jeden by čekal, že to bude špinavá, zanedbaná, páchnoucí díra, ale opak byl pravdou. Bylo tu pečlivě uklizeno a všechno na svém místě, jako by mužík očekával hosty. Na stěnách visely dobře vydělané kůže, nádherná paroží, dokonce i rohatá lebka divokého tura. Vzduch voněl sušenými bylinkami, rozvěšenými v početných svazcích na trámech pod stropem K tomu se teď přidala až mučivě příjemná vůně pečeného jelena. Goryvlad večeři pozoroval s tlamou plnou slin a Rogan s Mirenou měli co dělat, aby ho nenapodobovali.
"Pohostinnost," odfrkl si lesovik znovu, ale když se opět otočil tváří k hostům, v rukou držel dva vyřezávané poháry. Jeden z nich podal Mireně. Nádobka obsahovala průzračnou tekutinu s výraznou bylinkovou vůní.
"Co je to?" zeptala se vědma nedůvěřivě.
"Pálenka. Vlastní výroba. Rozproudí to krev v žilách a rozehřeje tělo. A je to dobré na trávení."
"Na trávení? Budeme ještě hladovější? Tak to dej raději tu laň upéct celou!"
Lesovik na ni chladně pohlédl. Levačkou podal pohár Roganovi. Černokněžník natáhl ruku.
V poslední chvíli si to uvědomili. Rogan i Mirena, a hlavně Goryvlad, který od začátku mužíka pozorně sledoval, protože cítil, že má něco za lubem. Přesto teď nestihl zareagovat. A jeho společníci tím spíš ne.
V okamžiku, kdy se Roganovy prsty dotkly poháru, lesovik nádobku pustil a popadl černokněžníka za zápěstí. V pravačce se mu nějakým zázrakem objevil krátký, ale zato velmi ostrý nůž. Bleskově ho zabodl Roganovi těsně pod dlaň. Vytryskla krev. Černokněžník vykřikl, instinktivně sebou trhl dozadu a převrátil se i se židlí.
"Kurva!" odhodila Mirena pohár s pálenkou, vyskočila a tasila meč. I Goryvlad už stál na všech čtyřech a s vrčením se chystal ke skoku.
"Zpátky!" štěkl na ně lesovik a hodil krvavý nůž do ohniště.
Zahučelo to. Plameny vylétly až k větracímu otvoru ve střeše, jejich sytě rudé světlo zalilo místnost jako příval krve. Komnatou se přehnal poryv nadpřirozené síly. Tlaková vlna srazila Mirenu i Goryvlada na podlahu. Rogana, který se s kletbami na rtech snažil posbírat ze země, jako by neviditelná noha skopla zpátky.
Vzápětí se plamenné jazyky zkrátily a oheň se utišil. Červené světlo však zůstalo. Odráželo se v lesovikových vytřeštěných očích.
Rogan vstal a zaskřípal zuby. "Ty zkurv..."
"Ale no tak," přerušil ho trpaslík, "byla to jenom zkouška. Potřeboval jsem důkaz, že mě netaháte za nos. Ani si nedokážete představit, jak jsou naši nepřátelé prohnaní. Přežil jsem jen proto, že jsem nikdy nedůvěřoval ani živé duši."
"Ale nemusel jsi mi kvůli tomu..." Rogan se zarazil a odtáhl levačku, kterou si do této chvíle svíral ránu. Krvácení ustalo. Stopa po noži se před jeho očima zatáhla a změnila se v bledou, sotva znatelnou jizvu. Lesovik to se zájmem pozoroval.
"Není pochyb," pokýval hlavou. "Opravdu jsi černokněžník. Jen Černobohovi potomci mají takové uzdravovací schopnosti. A jen jejich krev dokáže proměnit obyčejný oheň ve zdroj čarodějné moci."
Mirena se zvedla a oprášila se. Meč nepouštěla z ruky. Z očí jí sršela zlost. "Zasraný skřete! Ta tvoje pálenka ti asi dočista vypálila mozek. Nenapadlo tě, co se může stát? Moc nechybělo a byla bych ti uťala tu tvou blbou palici!"
»A já jsem ti skoro zabořil zuby do zadku!«

"Pojďme se najíst," řekl mužík nevzrušeně a zamířil ke stolu. »A mimochodem - vítejte u Dagomira."

Blížila se půlnoc. Stěny srubu praštěly mrazem. Rogan a Dagomir se posadili blíž k ohni a nalili si ještě pohár pálenky. Černokněžníkovi nebylo kdovíjak do řeči, ale lesovik ho vyzval, aby mu o sobě něco pověděl. A tak povídal. O lovci Zbraslavovi, který ho vychoval hluboko v lesích vogastohradského knížectví. O půvabné Zdobence, kterou si velmi mladý vzal za ženu, a o synovi, kterého spolu zplodili. I o tom, jak o rodinu přišel. O temných rocích uprostřed nejkrvavějších bojů s Avary, o zaslepení pomstychtivostí, o krutosti a nenávisti. A nakonec i o svém ukřižování, cestě do záhrobí a o tom, jak Morena a Černoboh prostřednictvím Goryvlada umožnili jeho duši vrátit se do světa smrtelníků. Lesovik ho často přerušoval a vyptával se na zdánlivě nepodstatné podrobnosti, které však on z neznámých důvodů považoval za důležité. Goryvlad a Mirena se natáhli na kožešiny na opačné straně ohniště a už nějakou dobu spokojeně oddechovali ze spánku.
"S tvým otcem jsem se seznámil, když byl ještě mladý usmrkanec, asi jako ty teď," zavzpomínal Dagomir, když se Rogan nakonec odmlčel. "Zachránil mi život v jedné odlehlé české osadě, kde mě pár bláznivých čarodějnic chtělo podříznout a sežrat na počest nějakého místního běsa. Nazývali ho Žamboh a postavili mu obrovskou modlu s ptákem jako mé předloktí. Obětovali mu hlavně víno a své panenství. A mne. Nebýt Černovira, věru by mě rozsápali a má střeva a kosti hodili psům. Protože nemám rád nesplacené dluhy, připojil jsem se na nějakou dobu k černokněžníkovi. K mému vlastnímu překvapení jsme se docela spřátelili. Putovali jsme zeměmi Čechů, Moravanů, Slezanů, Vislanů i Nitranů. Vždy, když někdo někde vykonal obřad Krvavého ohně a povolal černokněžníka na pomoc, hned jsme brali luky a meče, sedlali koně a spěchali, kam bylo potřeba. Potom však Černovira tulácký život najednou omrzel. Mohla za to ženská, jak jinak. Slavěna, spanilá děva z knížecího rodu, přiměla Černovira myslet na zplození nástupce. Přivedl ji do svatyně Krvavého ohně a hned se s plnou vervou pustil do zajišťování potomstva. Netrvalo dlouho a na Slavěnu přišly ranní nevolnosti. A mohl jsi za to ty, Rogane."
Lesovik si lokl pálenky. "Jenže doprostřed té radosti přišla špatná zvěst. Krug se vrátil..."
"Krug?" zadíval se Rogan zamyšleně do plamenů. "To jméno mi připadá povědomé..."
"Je to tvůj strýc, Černovirův mladší bratr. Starý Vlčivoj zplodil dva syny Nejdřív přišel na svět tvůj otec, který tak zdědil úplnou černokněžnickou moc a vládu nad Krvavým ohněm. Krug se narodil o tři roky později. Také zdědil nadpřirozené schopnosti. Ne tak silné jako prvorozený syn, ale dost silné na to, aby se stal velmi mocným čarodějem..."
"Už vím," vzpomněl si Rogan. "Krug z Vraniboru. Ve vojsku o něm mluvili chlapi z horní Moravy. Pokud mě paměť neklame, nic lichotivého. Měli pro něj nějakou přezdívku, teď si nevzpomenu, jakou..."
"Bratrovrah?" zeptal se Dagomir trpce.
"Jasně, to je ono." Rogan zkřivil ústa. "Takže otec a strýček spolu asi nevycházeli nejlíp."
"To tedy ne. Krug na Černovira odmalička žárlil, protože Vlčivoj věnoval staršímu synovi o hodně víc pozornosti. O Kruga se vlastně nezajímal. Byla to chyba, ale teď už nemá cenu to rozebírat. Každopádně, jen co Krug začal být víc mužem než dítětem, opustil Kančí horu. Dlouhá léta o něm nikdo neslyšel. Prý se potuloval někde na západě a učil se u čarodějů v knížectvích Slezanů a Lužiců. Tam začal uctívat Belboha, hnusného démona, spolčovat se s jeho přisluhovači a vyvolávat běsy ze Soumračných hor. A když byl dostatečně mocný, vrátil se domů. Doprovázela ho početná družina čarodějů a

najatých hrdlořezů. Byla to divoká a krvelačná smečka, která zničila všechno, co jí přišlo do cesty. Černovir se jich nezalekl, byl to kus chlapa a s mečem to opravdu uměl, ale měl strach o Slavěnu a její ještě nenarozené dítě. Proto ji v tajnosti odvedl někam na jih. Ani mně neprozradil, kam ji ukryl. Řekl mi jen, že ji svěřil do péče člověku, kterému kdysi pomohl."
"Zbraslav," přikývl Rogan. "Celý život jsem ho považoval za svého otce. A vlastně mi otcem skutečně byl. Když mi bylo třináct let, na lovu ho rozběsněný zubr nabral na rohy a ošklivě ho pošlapal. Umřel náhle, nestihl mi říct nic o mém skutečném původu. Věděl jsem jen tolik, že má matka umřela při porodu."
"Ubohá Slavěna. Byla to dobrá žena. A krásná, až to bralo dech" Dagomir zesmutněl. Pozvedl pohár. Oba se napili.
"To, co vypuklo pak, byla strašná čarodějnická válka," pokračoval lesovik po delší odmlce. "Já a Černovir jsme spolu s několika věrnými druhy bránili svatyni ze všech sil, ale přesila byla příliš velká. Navíc se ukázalo, že Krug je o hodně silnější, než jsme předpokládali - Belbohova moc z něj udělala šíleného běsa, poloboha, netvora. Ten boj jsme nemohli vyhrát. Pobili všechny a nakonec dostali i Černovira. Když už ležel zkrvavený a posekaný a Morena mu zatlačovala oči, přikázal mi, abych utekl. Nechtěl jsem ho opustit v nejtěžší chvíli, ale pověřil mě důležitým posláním. Měl jsem se postarat o to, aby Krugovi nepadl do rukou Krutomor." Rogan na něj tázavě pohlédl.
"Meč, který Beldegorovi, prvnímu z černokněžníků, daroval sám bůh Radhost," vysvětlil Dagomir. "Je to božská zbraň, nesmírně vzácná, vyrobená z tajemného kovu tvrdšího než ocel. V jejích útrobách je zakleta velká moc, která ve spojení se silou Krvavého ohně dokáže rozpoutat ničivou vichřici magie. Nemohli jsme dopustit, aby se dostala do Krugových špinavých pařátů. Něco ti o tvém strýčkovi řeknu. Je to prokletý zkurvenec. Závist, žárlivost a touha po moci ho rozežraly jako nákaza. Kdyby se zmocnil Krutomoru, jeho zlovolná čarodějná moc by ještě vzrostla. Proto jsem umírajícího Černovira poslechl, vzal jsem meč a odcválal s ním na západ. Nebylo jednoduché uniknout. Krug za mnou poslal své poskoky, lidské, zvířecí i démonické. Pobil jsem je jednoho po druhém, zákeřně, lstivě, ze zálohy, nemilosrdně, přiznám to beze studu a bez výčitek svědomí. Nakonec se mi horko těžko podařilo zamést za sebou všechny stopy. Ukryl jsem se tady, v horách, na odlehlém místě uprostřed lesů. Trčím tady už skoro třicet let. Krug se mě za tu dobu pokusil vypátrat všemi možnými způsoby. Jak vidíš, zatím se mu to nepodařilo."
Dagomir se natáhl pro džbánek s pálenkou a naplnil poháry. "Abych řekl pravdu, byl jsem přesvědčený, že Krutomor už nikdy neopustí svůj úkryt. Ale teď jsi tady ty. Černoboh tě pověřil posláním vytrhnout Krvavý oheň z Krugovy moci. Jestli se rozhodneš ho poslechnout, a to bys měl, budeš ho potřebovat."
"Kde je ukrytý?"
"Zítra tě k němu zavedu." Lesovik ztlumil hlas. "Odejdeme hned za svítání. Jen my dva. Goryvlad tady zůstane a dohlédne na vědmu, aby nás náhodou nesledovala."
"Nevěříš jí?"
"Ani za mák. Co je vlastně zač? Proč je s tebou?"
"Těžko říct. Je mezi námi nějaké zvláštní pouto."
"Zamiloval ses do ní?"
"Cože?" Rogan zaskočeně vzhlédl od poháru s pálenkou.
"Slyšel jsi dobře. Ptám se jen proto, že posedlost nějakou ženskou je teď to poslední, co potřebuješ. Když ti Černoboh svěřil poslání, musíš se na něj soustředit naplno. Žena by

jen odsávala tvou energii. Mysli tady tímhle," poklepal si Dagomir na čelo, "ne tím, co máš mezi nohama."
Rogan byl lesovikovou otázkou zjevně ještě pořád vyvedený z míry. "Já... to, co je mezi námi, nedokážu pojmenovat. Ale jestli trváš na tom, aby na nás počkala tady..."
"Trvám."
"Dobrá."
Mirena, ležící zády k nim, se spokojeně usmála a zavřela oči. Teď už mohla usnout. Slyšela všechno, co potřebovala vědět.

Když se slunce vyškrábalo zpoza horského hřebene na východě, Rogan a Dagomir už měli za sebou kus cesty. Vyrazili ještě před úsvitem, vyplížili se ze srubu jako duchové. Goryvlad se k nim chtěl přidat, ale Rogan ho poslal zpátky.
"Zůstaneš tady na stráži," přikázal mu. "Dohlédneš na to, aby Vosa neopustila dům. Ať se nepokouší jít za námi."
»To se jí nebude líbit.«
"Ne, to tedy nebude. Ale musí to tak být."
Šli pěšky, luky a toulce zavěšené na zádech, na rukou rukavice přes ramena přehozené pláště. Na kámen zmrzlý sníh skřípal pod nohama, od úst šla pára, dech mrzl na vousech. Dagomir měl opět na hlavě přilbici z medvědí lebky - ostré zuby mu vrhaly do tváře strašidelný stín. Rogan byl celý nesvůj, protože ho u boku netížil meč. Pouzdro z naolejované kůže zelo prázdnotou. Připadal si jako nahý.
Mířili na západ, pořád výš a výš do hor. Přeskakovali bystřiny tiše bublající pod vrstvou ledu, šplhali po příkrých kamenitých srázech, křižovali zvěří vyšlapané pěšinky. Stromů tady bylo pomálu, většinou samé borovice. Vyjasnilo se. Svarogův zlatý kotouč neúnavně šplhal po obloze. Sníh jiskřil, vodopády se leskly jako proudy tekutého jantaru. A pořád mrzlo, až stromy praštěly.
Rogan musel uznat, že lesovik má na svůj věk opravdu svižný krok a úctyhodnou výdrž. Měl co dělat, aby stačil s dechem. Už bylo skoro poledne, když se Dagomir konečně zastavil. Stáli na okraji kamenného moře, které se pozvolna zvedalo ke skupince rozeklaných skal, na vrcholku ozdobených shluky nízkých borovic.
"Už jsme skoro namístě," oznámil lesovik. "Vydechneme si, něco zakousneme a pak půjdeme dál."
Rogan neprotestoval - už mu pořádně kručelo v žaludku. Posadili se na kmen stromu, který vlastní váha vyvrátila z mělké kamenité půdy. Lesovik vytáhl z brašny krajíc chleba a kus studené zvěřiny.
"Celou cestu přemýšlím o tom," zadíval se Dagomir vzhůru na balvany pokrytý svah, "jestli jsme se neunáhlili. Jestli jsi vůbec připravený."
"Připravený na co?" zabručel Rogan s plnými ústy.
"Přece na to, že se staneš pánem Radhostova meče. Ta čepel není z tohoto světa, je v ní zakleta obrovská moc. Budeš se s ní muset naučit zacházet, jinak by tě mohla zničit. Zmocnila by se tvé duše.
Rogan usilovně žvýkal. "Abych řekl pravdu, necítím se být připravený na nic z toho, co mi Černoboh předpověděl. A tvoje vyprávění o těch, se kterými mám bojovat, mé pochybnosti taky zrovna nerozptýlilo. Pořád mám pocit, že tohle všechno je jen jeden velký omyl. Že si bohové vybrali nesprávného člověka." Dagomir chápavě přikývl. "To je tím, že stát se pánem Krvavého ohně znamená vzít na sebe těžké břemeno. To už jsi

pochopil, ale nejsi si jistý, jestli to uneseš. To je v pořádku. Důležité je jen to, abys věděl, jestli ho opravdu chceš vzít na svá bedra."
"Na to se těžko odpovídá. Tam, kde jsem vyrůstal, povídačkami o černokněžnících z Kančí hory straší malé děti. Říkají, že jsou to běsi, upíři..."
Dagomir se nevesele ušklíbl. "Tak už to chodí. Chceš vědět, proč mají lidé z pánů Krvavého ohně strach, proč je vlastně nazvali černokněžníky? Je to jednoduché. Když stojíš tváří v tvář zlu, nemůžeš vždycky bojovat čestně. To by byla tvá zkáza. Představa, že čest zvítězí nad podlostí, patří do pohádek a písní igriců. Pokud chceš bojovat s temnotou, musíš používat temné prostředky. Důležité je, aby sis zachoval schopnost rozlišovat. Abys poslouchal hlas svědomí. Ano, tví předkové často používali velmi... neobvyklé praktiky. Ani ty se nevyhneš používání černé magie. Často budeš muset volit mezi větším a menším zlem. Může se také stát, že v zájmu záchrany všech bude potřeba obětovat jednotlivce. Takové věci jsou občas nutné. Lidé se tě kvůli tomu budou bát, mnozí tě dokonce budou tajně proklínat, ale nad to se musíš povznést. Tvým posláním není starat se o to, jestli tě lidé oslavují. Dbej jen o to, abys za každou cenu bojoval vždy na té správné straně."
Dagomir se na chvíli odmlčel. Žvýkal a z vousů se mu na zem sypaly drobky.
"Dřímá v tobě nepředstavitelná moc," dodal nakonec. "Ale dřív, než ji probudíš a ještě znásobíš sílu Krutomoru a Krvavého ohně, zeptej se sám sebe, jestli ji nechceš zneužít pro své osobní, malicherné cíle. Nerad bych zjistil, že jsem posvátnou zbraň celý život schovával pro nesprávného člověka."
Rogan pokrčil rameny. "Slova v tomhle případě nemají žádnou váhu. Budeme to muset jen zkusit."
"To je pravda," přikývl lesovik. "Dobrá odpověď. No, je na čase jít. Jak se cítíš?"
"Ať se stane, co se má stát," procedil Rogan skrz zuby a vstal z vývratu.
Dagomir sbalil zbytek jídla do brašny a vzápětí už oba kráčeli vzhůru kamenným mořem. Nad svahem se tyčila nepravidelná skála. Na jejím úpatí, za hromadou popraskaných balvanů a zledovatělými sněhovými závějemi se ve skále černal otvor.
"Jsem zvědavý, jaká strašidla to tady hlídají," utrousil Rogan.
"Žádná strašidla," odvětil Dagomir tlumeně. "Tohle místo potřebovalo skutečného strážce. Z masa a kostí. Drž se těsně za mnou. A nedělej zbytečný hluk. To by se mu nelíbilo."
Vyškrábali se přes ledový jazyk a vkročili do díry. Rogana udeřil do nosu ostrý pach. Okamžitě věděl, jaký tvor skrýši hlídá. Navíc zaslechli hlasité brumlavé oddechování zimního spáče. Omyl byl vyloučený.
Jeskyně nebyla kdovíjak prostranná, vlastně to byla jen větší trhlina ve skále. Lesovik a černokněžník šli po špičkách. Funění bylo čím dál hlasitější, pach silnější. Zabočili za skalní ohyb a konečně ho uviděli.
Rogan samozřejmě neviděl medvěda poprvé v životě. Vyrostl v lůně lesa a Zbraslav ho od útlého dětství bával s sebou na lov. Jednou byl u toho, když jeho otec - nebo vlastně otčím - za odměnu zabil medvěda, který útočil na ovčí stáda v okolních salaších Ale žádný z těch velkých chlupáčů, které viděl, nebyl tak mohutný jako tenhle.
Před nimi se v prohlubni choulila obrovská hora svalů a tuku, pokrytá hustou zimní kožešinou. Když se přiblížili, tmavě hnědá masa se najednou pohnula. Zvedla ušatou hlavu, nozdry zvučně nasály vzduch, oči se zaleskly, z tlamy se vydralo zlověstné zavrčení. Rogan zatajil dech. Věděl, že rušit medvěda uprostřed zimního spánku je jedna z těch nejméně rozumných věcí. Dagomir však rychle natáhl ruku a vydal podivný zvuk,

ne nepodobný tomu, který před chvílí zazněl z medvědí tlamy. Rogan jen mlčky zíral. Medvěd ztichl. Dagomir mu upřeně hleděl do očí. Rogan cítil, že mezi nimi probíhá něco jako neslyšný rozhovor. Netrvalo dlouho a medvěd si opět položil hlavu na tlapy. Očividně se uklidnil. Lesovik kývl na Rogana.
Medvěd je pozorně sledoval drobnýma zářícíma očima. Když se plížili kolem něj, významně si odfrkl. Jako by chtěl dát najevo, že jim sice dovolí vstoupit, ale kdyby chtěl, šmahem by je oba rozdrtil na kaši.
Pelech nechali za sebou a začali postupovat rychleji. Světlo nepotřebovali, oba probodávali tmu svými čarodějnými zraky. Jeskyně čím dál víc vypadala jen jako puklina ve skalním masivu. Byla úzká, až si odírali ramena o hrbolaté stěny, ale strop se ztrácel někde v temnotě vysoko nad nimi. Ušli nejméně půldruhého honu, než se prostor kolem nich rozšířil. Vstoupili do rozlehlé podzemní síně.
"Pozor," položil Dagomir Roganovi ruku na hruď.
Nebylo to potřeba. Černokněžník to zahlédl okamžitě. Kobka neměla podlahu. Před nimi se černala hluboká propast. Váhavě se přiblížili k jejímu okraji. Rogan nahlédl přes hranu. Na dno nedohlédl ani náhodou.
"Jak je to hluboké?" zeptal se Rogan.
"Nemám potuchy," pokrčil Dagomir rameny.
"Jak to? Tys tam nesestoupil?"
"Proč bych to dělal?"
"Je tam přece ukrytý ten meč, ne?"
"To ano. Je to dokonalá skrýš. Nesmírná hloubka brání v přístupu běžnému smrtelníkovi, silný skalní masiv zase odstiňuje magii meče a chrání ho tak před mimosmyslovým odhalením zvenčí. Měl jsem obrovské štěstí, že jsem našel takovéhle místo."
"Chceš říct," zeptal se Rogan pomalu, "že jsi meč jednoduše hodil dolů?"
"A co sis myslel? Ukryl jsem ho tak, aby se ho zase mohl zmocnit jen černokněžník."
"Nevíš jak? Nemáme lano, a i kdyby ano, muselo by být asi pořádně dlouhé, aby dosáhlo až na dno..."
"Nepotřebuješ žádné hloupé lano. Jednoduše přinutíš Krutomor, aby vystoupil z hlubin sám." Dagomir doplnil své tvrzení úsměvem.
"Co to plácáš, u všech bohů? Jak to mám podle tebe udělat?"
"To netuším. Vím jen tolik, že mezi černokněžníky a Krutomorem je nějaké zvláštní neviditelné pouto. Černovir dokázal meč i na velkou dálku přivolat k sobě. Jednoduše soustředil vůli, načež mu zbraň přistála přímo v dlani."
"To je pěkné. Věřím, že to Černovir opravdu dokázal. Připouštím, že taková moc sídlí i ve mně. Ale, do prdele, už jsem ti přece vysvětlil, že ji nedokážu ovládat!"
"Nerozčiluj se." Dagomir nevypadal na to, že by ho Roganovy pochybnosti nějak rozrušily. "Nepřemýšlej o tom. Jednoduše to zkus."
Rogan si vrčivě povzdechl. Pohlédl do propasti. Netušil, co udělat.
"Ale buď opatrný," dodal Dagomir a rozpačitě se poškrábal v hustých vousech. "Moc Krutomoru je mimořádně nebezpečná. Radhost do meče zaklel duši Krutana, zlého běsa, nad kterým kdysi zvítězil v lítém boji. Krutan je velmi mocný, ale i zlý, lstivý a zákeřný. Pokud mu jednoznačně nedokážeš svou převahu, pokusí se ti proniknout do duše a ovládnout ji. Musíš ho zkrotit. V opačném případě by oživení Krutomoru znamenalo tvou a zřejmě i mou záhubu."

"Díky za povzbuzení," ušklíbl se Rogan ironicky. "Je ještě něco, co bych měl o té prokleté zbrani vědět?"
"Je toho víc..."
Černokněžníkovi se skrz zuby prodralo temné zavrčení.
".. .ale tohle pro začátek stačí," chlácholil ho rychle lesovik. "Už tě nebudu rušit." S těmi slovy Dagomir ustoupil zpátky do úzké chodby.
Rogan se zadíval do hlubin. Zhluboka dýchal a snažil se soustředit. Přivřel oči. Dokáže to. Neodejde odtud s prázdnou...
Ucítil to skoro okamžitě. Vlny síly stoupaly z propasti jako mohutný příliv. Ano, něco tam dole skutečně bylo. Něco živého. Netrpělivého. Unaveného čekáním. Něco, co nesmírně toužilo opět se po těch letech dostat na světlo. Volalo to na něj hlasem, jehož slovům nerozuměl, ale věděl, že ho to žádá, aby to napojil svou silou a pomohl tomu vystoupit z temnoty...
Razantně vytěsnil ten hlas z mysli. Vzpomněl si na Dagomirovu radu a pochopil, co to volání znamená. Démon meče se ho pokoušel ovládnout. Nesmí dovolit, aby mu zaťal do duše své paťáty. Musí to být on, kdo bude žádat. Je na něm, aby dával rozkazy.
»Probuď se!« vyslal do propasti. Měl pocit, jako by se jeho mysl odtrhla od těla a jako útočící sokol se vrhla do hlubin.
»Podřiď se mé vůli! Jsem Rogan černokněžník, syn Černovira, vnuk Vlčivoje, potomek Beldegora a Černoboha. Jsem tvůj pán! Budeš mě poslouchat! Tvá moc nechť slouží mě!«
Cítil to. Jasně to cítil. Čarodějná moc mu proudila žilami jako tekutý oheň. Naplnila ho od chodidel až po konečky vlasů. Stal se jí. Stal se Krvavým ohněm.
Otevřel oči.
Pulzující červená záře zalévala stěny propasti zhruba do hloubky pěti sáhů. Jenže o hodně dál, až někde na dně nepředstavitelné temné hlubiny, najednou zablikalo světlo. Jako by tam zářil obrovský rubín.
Krutomor se probudil.
Rogan si prudce rozhrnul plášť a natáhl před sebe ruce. Cítil, jak jeho nehmotné druhé já začíná růst a mohutnět. Pak svýma obrovskýma rukama sáhl do propasti.
Dagomir se přistihl při tom, že s dokořán otevřenými ústy civí na Rogana.
Temnou postavu na kraji propasti obklopila červená záře. Rogan před sebe natáhl ruce a světlo kolem něj zatepalo, takže se lesovikovi zdálo, že se ocitli v nitru velkého bušícího srdce. Krátce na to vytryskla krvavá záře i z propasti. A byla čím dál jasnější. Její zdroj stoupal vzhůru.
»Dokázal to!« křičel na Dagomira jeho vlastní vnitřní hlas »do hovna, on opravdu oživil Krutomor! Je to pravý Černovirův syn!«
Světlo sílilo, až se náhle rozlilo do všech stran. Z hlubin vylétl meč. Zatočil se ve vzduchu vysoko nad Roganem, rozsévaje po jeskyni oslnivě rudé záblesky. Pak na chvíli znehybněl, rozháněje temnotu pod členitým stropem. Nakonec začal pomalu klesat k černokněžníkovi.
Dagomir zatajil dech. Byl to on. Krutomor. Obouruční jílec oddělovala od črtami pokryté čepele démonická tvář, vytepaná z černého kovu. Oči toho kovového běsa - čtyři, protože tváře byly dvě, každá na jedné straně čepele - byly zhotoveny z rubínů a sršely světlem rudým jako krev stříkající z tepny.

Meč s hrotem namířeným ke stropu jeskyně zůstal viset před Roganem. Černokněžník pomalu sevřel v dlaních jílec, zakončený masivní tepanou hlavicí. Dagomir chtěl na druha zakřičet, aby si dával pozor, ale už bylo pozdě.
Krvavé světlo obklopující meč se okamžitě slilo s Roganovým. Mužem to trhlo. Z čepele Krutomoru vyšlehly plameny. Rogan se roztřásl jako osika ve větru. Lomcovala jím nadpřirozená moc. Oheň z meče přeskočil na jeho ruce. Vzápětí vyšlehly plameny a pohltily temnou siluetu. Dagomir zaklel a uskočil do skalní trhliny, kterou sem přišli. Vlna čarodějné síly ho přesto tvrdě zasáhla naplno a mrštila jím o hrbolatou stenu. Zajiskřilo se mu před očima. Sesul se na zem. Zbylo mu jen tolik vědomí, aby mohl v duchu poprosit bohy, aby stáli při Roganovi. Rozpoutal se boj.

"Chors..." zaklela Mirena a zprudka se posadila. Zavřela oči, aby se mohla lépe soustředit. Snažila se určit, odkud přišlo to, co jí tak náhle vniklo do duše a celou ji rozechvělo.
»I ty jsi to cítila?« zbystřil Goryvlad pozornost.
"Co se tak hloupě ptáš? Tohle musel cítit každý čaroděj v okruhu pěti set mil!"
»Máš pravdu. Bylo to silné. Rogan už je zjevně u cíle své cesty.«
"Ano. Už to začalo. Do prdele, nebýt tebe, mohla jsem být při tom."
»Jen pěkně seď na zadku. Černý si určitě poradí i bez tebe.«

Obklopovala ho souvislá plamenná stěna. Oheň se kroutil a tvaroval. Zhmotňovaly se z něj velké tlapy s paťáty. Natahovaly se po něm ze všech stran, chtěly ho popadnout a zarýt se mu do těla, rozškubat ho na cáry. Třásl se a sotva stál na nohou. V dlaních mu stále vibroval meč, dlouhý černý obrys na pozadí všepohlcujících plamenů.
Pak se oheň před ním zkroutil jako ve vzdušném víru a vytvořila se z něj tvář. Příšerná, se zlýma očima, širokými nozdrami a tlamou plnou ostrých zubů. Zblízka se na něj zašklebila a syčivě se rozesmála.
»Ty ubožáku! Ty směšný slabý smrtelný červe! Jak ses opovážil probudit mou duši, když nemáš dost moci na to, abys mi vzdoroval?! Snad sis nemyslel, že někdo jako ty dokáže ovládnout mocného Krutana? Teď budeš litovat své troufalosti! Použiju tě, abych konečně mohl uniknout z tohoto prokletého meče. Vysvobodíš mě a budeš první, jehož duší se nakrmím!«
Rogan zaťal zuby. Ohnivé paťáty ho popadly a začaly se mu nořit do těla. Propalovaly se k jeho duši, aby ji mohly vytrhnout a nacpat si ji do chřtánu. Rogan posbíral všechny síly. Oči mu vzplály ještě jasnějším světlem. Sevřel meč pevněji a prudce jím švihl. Čepel zanechala v ohnivé stěně stopu, jako když veslo rozčeří vodní hladinu.
Vzdor, který ho tak náhle naplnil, okamžitě spálil všechen strach Opět se cítil být naplněný mocí. Doslova v něm vřela. Byl si jist, že to dokáže. Že jeho schopnosti stačí k tomu, aby si podrobil démona v meči.
Netvor znovu vydal zvuk, který měl zřejmě být zlomyslným smíchem.
"Neraduj se předčasně," procedil Rogan skrz zuby. "Budeš mi sloužit tak, jak jsi sloužil mým předkům. Zůstaneš otrokem!"
S těmi slovy se Rogan rozmáchl a mocně sekl mečem přímo do Krutanovy plamenné tváře.
Země se zachvěla.

Dagomir si instinktivně zakryl tvář předloktím. Z plamene na okraji propasti na všechny strany vyšlehly ohnivé jazyky. Jeskyní se v ozvěnách rozlehlo pronikavé, uši drásající, nelidské vytí. Bylo plné zoufalství.
Jeden z plamenů olízl stěnu jen pár pídí od lesovika. Poryv nadpřirozené síly ho doslova zvedl ze země. Dagomir se válel po kamenech. Medvědí lebka mu spadla z hlavy i s kožešinovým závěsem. Když se zastavil, měl pocit, že má polámanou každou kostičku v těle. Chrčivě lapal po dechu. S námahou vzhlédl.
Oheň, který předtím zhltl Rogana, byl pryč. Černokněžník stál na stejném místě a v dlaních svíral Krutomor, hrot obrácený vzhůru. Plameny se zmítaly už jen kolem čepele. Občas zaplály jasnějším světlem a zlostně vyšlehly do výšky - vypadalo to, jako by se snažily Roganovi vzdorovat. Jenže on držel jílec meče pevně a odhodlaně. Plameny slábly a brzy pohasly úplně. Zůstalo po nich jen strašidelně červené světlo. A i to nakonec steklo z čepele a vrátilo se do démonických očí v kovové tváři uprostřed záštity. Ty ještě chvilku blikaly karmínovým svitem, a pak potemněly.
Rogan se zapotácel. Ruce mu ochably, Krutomor vyklouzl z prstů a zařinčel o skálu. Dagomir přemohl vlastní bolest, rychle se zvedl a utíkal k černokněžníkovi. Roganovi se podlomily nohy a klesl na kolena. Lesovik byl raz dva u něj a včas ho zachytil. Rogan k němu obrátil pohled. Ve tváři mu pohrával unavený, ale triumfální úsměv.
"Dagu," zachraptěl. "Myslím... že jsem tu potvoru nakopal do... toho jejího ohnivého... zadku..."
"To teda jo, do hovna," šklebil se lesovik. "To teda jo."

Kapitola devátá
Třináct jezdců

Brzký zimní soumrak už dávno zahalil krajinu tmou. Chloupek hned po setmění zalezl do svého doupěte. Byl to vlastně ztrouchnivělý vývrat, obklopený keři a hlínou. Hejkal se stočil do klubíčka a zavrtal se do zvířecích kožešin. Chlad snášel nesrovnatelně lépe než obyčejný člověk - nedělalo mu těžkosti pohybovat se nahý ve sněhu a vánici - a tak brzy s klidným vrčením začal dřímat.
Večer pokročil a pomalu se blížil čas, kdy slunce během dlouhých letních dnů zapadalo. Najednou divého muže něco vyrušilo. Zvedl střapatou hlavu a pozorně se zaposlouchal. Lidské smysly by zřejmě nezachytily nic neobvyklého, ale instinkty divokého zvířete se nedaly oklamat zdánlivým klidem. Hejkal podrážděně zavrčel, shodil ze sebe smradlavé kožešiny a vyklouzl úzkým otvorem zpod vývratu. Někdo vstoupil do rokliny. Chloupek dokázal vycítit přítomnost cizích tvorů na několik honů. Utíkal porostem směrem k Bílině. Brzo příchozí i zaslechl. Kopyta rachotila na kamenech vyčnívajících z nízké vrstvy sněhu. Jezdci. Jejich počet nedokázal přesně odhadnout. Na chvíli se zastavil. Zavyl, tak pronikavě a hrozivě, jak jen dokázal. Vzápětí se už hnal dál. Jeho úkolem bylo odehnat vetřelce. Nesmějí vstoupit do údolí. Ještě měl v čerstvé paměti včerejší pánův hněv a přísný tón jeho hlasu, když ho káral za opuštění úžlabiny. Chtěl svou chybu napravit.
Dorazil k řece a vyběhl z porostu. Opět zavříškal. Uprostřed výkřiku mu však hlas uvázl v hrdle. Spatřil je. A pochopil, že bylo velkou chybou opustit lesní skrýš.
Ze tmy přímo před ním se vynořilo několik hořících pochodní. Mužů bylo víc než deset, koně vedli za sebou. Temné pláště pleskaly v průvanu vanoucím roklinou, podkovy

zvonily na zmrzlé zemi, řinčela ocelová zbroj. Řičícím a frkajícím ořům se z nozder valily kotouče bílé páry.
Muži se narozdíl od zvířat jeho vytí nepolekali ani náhodou. Chloupek okamžitě zapomněl na hrozbu pánova trestu. Bleskově se otočil a s vystrašeným křikem vyrazil ke stromům. K borovicové houštině mu chybělo už jen pár kroků, když ho dostihl dobře mířený šíp.

Zavrzaly dveře a do místnosti dýchl chlad. Plameny v ohništi se zazmítaly. Goryvlad zvedl hlavu a podrážděně zavrčel.
»Pohni kostrou a rychle ty dveře zavři!«
"Drž tlamu, jo?" odsekla Mirena, zabouchla dveře a spěchala k ohni.
»Kde jsi tak dlouho? Už jsem tě chtěl jít hledat!«
"Snad si můžu jít aspoň ulevit, ne?" vyštěkla na něj zlostně. "A přestaň brblat. Stačí, že tady musím trčet celý den ve tvé společnosti. Hlídáš mě jako malé děcko, jen abych se náhodou nevypařila a nevydala se hledat ty dva. Mimochodem, nejsou pryč už nějak dlouho?"
»Nestarej se o ně. Až přijdou, tak tu budou.«
"Víš, myslela jsem, že nikdo nemůže být nabručenější než Dagomir. Ale zjevně jsem se mýlila... Hej, co to bylo?"
Oba znehybněli a nastražili uši. Vzápětí opět uslyšeli vzdáleností, stěnami srubu a zurčením pramene ztlumený výkřik.
Bylo v něm tolik hrůzy, až se Goryvladovi zježila srst na krku.

Třásl se ve sněhu, roztápějícím se teplem krve a úlekem vypuštěné moči. Slyšel blížící se kroky. Zasyčela ocel taseného meče. Chloupek zoufale vykřikl. Nechtěl zemřít. Byl víc zvířetem než člověkem, ale měl dost rozumu na to, aby si uvědomoval, co je to smrt.
Nemilosrdná čepel zvučně proťala vzduch. Úder byl tak silný, že hejkalova střapatá hlava odlétla několik kroků a skutálela se do potoka. Tělo se na zemi křečovitě zmítalo a měnilo sníh v krvavé bláto.
Hněvomír zasunul meč do pochvy u pasu a pokynul ostatním družiníkům. Roklina před nimi ústila do širokého horského údolí. Terén tu byl o něco schůdnější. Lučané nasedli na koně a vklusali do smrkového lesa.

»To byl určitě hlas hejkala!«
"Nepochybně," popadla Mirena ze židle opasek s mečem. "To může znamenat jen jedinou věc."
»Že budeme mít návštěvu.«
"Přesně tak."
Vyšli z vytopené dřevěnice do třeskuté zimy. Mirena si natáhla rukavice a tasila meč.
»Je to tak,« potvrdil Goryvlad, hledě do tmy plamenným zrakem. »Do údolí vstoupili vetřelci.«
"Cítím je. Žádná magie."
»Ne. Jsou to obyčejní smrtelníci. Ale zato je jich pořádná přesila. Že by Lučané?«
"A co sis myslel? Že nás jednoduše nechají jít? Že jen tak zamávají na rozloučenou někomu, kdo vykoupal jejich knížete v ledové Bílině?"
»Ještě řekni, že je to všechno moje vina.«

Mirena se podívala do lesa a zpozorněla. "Připrav se. Jeden z těch smradlavců se oddělil od skupiny a míří přímo sem. Asi zvěd."
»Asi. Co uděláme?«
"Počkáme, až přijdou blíž i ostatní. A potom..." vrhla na vlka významný pohled.
»Jistě. Pěkně je přivítáme.« Goryvlad vycenil zuby v příšerné vlčí napodobenině úsměvu. »Pohostinnost je přece posvátná.«

Když ledová skořápka na sněhu zapraskala pod běžícíma nohama, několik Lučanů natáhlo luky. Z lesa se však vynořil muž ve zbroji knížecího družiníka s matně se lesknoucím amuletem vlka a sokola na hrudi. Ruce s luky na Hněvomírův pokyn zase poklesly.
"Maleši," oslovil vůdce družiny příchozího. "Kam vedou stopy?"
"Na druhém konci údolí, u pramene, stojí srub," hlásil vyzvědač udýchaně. "Z otvoru ve střeše se kouří."
Hněvomír přikývl a otočil se k ostatním jezdcům. "Určitě jsou tam. Musíme být nanejvýš opatrní. Světlo by nás mohlo prozradit."
Louče se syčením zhasínaly ve sněhu. Z Lučanů se staly temné siluety v ještě temnějším lese. Pomalu šli po úzkém chodníku podél Bíliny. Do šumění stromů občas zaznělo tiché zafrkání koně, cinknutí zbroje nebo klapnutí kopyta. Pak se porost před nimi konečně prosvětlil a hučení vody zesílilo. Uviděli skálu s tryskajícím pramenem. Pod černým spletencem buků vedle jezírka stál rozložitý srub.
Lučané se zastavili, stále skrytí v temnotě lesa. Poryv nočního větru k nim donesl vůni kouře z ohniště. Nikde žádný pohyb.
"Držimír, Maleš, Božeg," postupně ukázal Hněvomír na tři družiníky. "Dolů z koní. Půjdete to prohledat zblízka. Předpokládám, že ti všiváci už chrápou, ale potřebujeme jistotu. Jestli nic nepodniknou, vkradete se dovnitř a podříznete jim krky. Lukostřelci vás budou krýt. Dejte si pozor hlavně na toho vlka, je to bestie prohnaná, zabijácká. Toho musíte dostat jako prvního."
"Měli bychom zaútočit všichni najednou," ozval se tlumeně jeden z mužů vzadu. "Hned teď, rychle, překvapivě."
"Hlupáku!" zavrčel Hněvomír přes rameno. "Zapomněl jsi, že jsou to čarodějníci? Co když o nás vědí a teď tu někde čekají, až přijdeme blíž, aby se na nás vrhli? Nesmíme je podcenit!"
Vybraní tři muži beze slova sklouzli ze sedel, složili si pláště, aby jim nepřekážely, pouzdra s meči si přehodili přes záda a s noži a sekerami v rukou vyrazili směrem ke srubu. Hněvomír mávl rukou doprava a doleva, načež se ostatních deset jezdců v tichosti rozestoupilo podél okraje porostu a sevřeli dvůr v neproniknutelném půloblouku. Lukostřelci opět natáhli tětivy. Hněvomír pomalu obnažil meč.
Trojice se rychle přikradla k dřevěnici a přitiskla se ke stěnám ze ztmavlých kmenů. Nic se nedělo, žádný poplach, žádný protiútok Ticho rušilo jen škrábání větví ve vánku a šplouchání vody, zurčící ze skály do jezírka. Maleš přikročil ke dveřím. Drobnými škvírami mezi prkny nepronikl ven ani záchvěv světla - ve srubu byla tma jako v pytli. Lučan přitiskl ke dveřím ucho. Neslyšel vůbec nic. Čekal. Ticho potvrzovalo, že ti, co jsou v domě, tvrdě spí.
Jezdci vyčkávali. Kolem mlčenlivých černých postav se vznášely obláčky sraženého dechu. Občas z nozder některého koně uniklo tiché zafrkání.

Maleš přiložil ke dveřím špičky prstů a jemně zatlačil. Držimír a Božeg zadrželi dech. Dveře se pohnuly. Nebyly zabezpečené závorou. Maleš se zamračil. Taková neopatrnost se mu zdála podezřelá. Chvíli počkal, pozorně naslouchaje, a pak otevřel dveře víc. Řemeny, na kterých byly zavěšeny, tiše zavrzaly. Tři vyzvědači znehybněli se zbraněmi připravenými k úderu. Z temnoty v dřevěnici se ale nic neozvalo. Maleš otevřel dveře dokořán.
Hněvomír sevřel jílec meče v pěsti tak silně, až na něm zavrzala kůže.
Maleš, přitisknutý ke stěně vedle dveří, jedním okem nahlédl do srubu. Ticho, tma. Jen pár posledních uhlíků blikalo v ohništi. Maleš tázavě pohlédl na své dva společníky. Přikývli a pozvedli zbraně.
Potom všichni tři jako šelmy vklouzli dovnitř - tiší, sehraní, připravení vraždit. A v tom okamžiku se dveře za nimi prudce, hlučně zabouchly.
Malešovi se na okamžik doslova zastavilo srdce. Držimír a Božeg se instinktivně ohlédli na dveře, kterými jako by práskla neviditelná ruka. Závora sama zapadla do úchytů.
Maleš byl starší a zkušenější, takovým trikem se nenechal napálit. Přehodil nůž do levačky a přes rameno tasil meč. Šlehl pohledem doprava, doleva, snažil se v temnotě zahlédnout nějaký pohyb, nějaký cíl pro svou nabroušenou ocel. Kromě nejasných obrysů několika židlí však nespatřil vůbec nic. Pak se z temnoty ozval hlas. Nepochybně patřil ženě, ale trojici ostřílených hrdlořezů stejně naplnil žaludky ledem.
"Vítejte, chlapci."
V tu chvíli z ohniště vyskočily plameny, jako by někdo mocně zafoukal do uhlíků. V mihotavém světle se zaleskla dopadající čepel.
Ze srubu zazněl výkřik. A hned za ním další. Zuřivost a bolest. Hněvomírovi ztuhla krev v žilách. Jeho nejhorší obavy se potvrdily. Vycenil zuby, švihl mečem a kopl koně do slabin.
"Kupředu!"
Lučané na nic jiného nečekali. Zavyli jako divocí psi a vyvalili se z temnoty mezi stromy na mýtinu před srubem. Hněvomír náhle zachytil koutkem oka pohyb. Překvapeně se ohlédl tím směrem. Ze tmy se něco vyřítilo - něco velkého, černého, vrčícího. Vůdce družiny stihl jen zahlédnout záblesk dvou krvavě zářících očí - vzápětí se ten přízrak odrazil od země a narazil do něj celou svou váhou. Robustní Lučan vylétl ze sedla jako zasažený střelou z katapultu a zhroutil se na ledem pokryté kameny. Náraz mu vyrazil dech. Vlk doskočil dobrý sáh od něj.
Koně ržáli, snažili se vyhnout útočící bestii i na zemi se válejícímu Hněvomírovi, naráželi jeden do druhého, klouzali po ledu. Jezdci kleli. Jeden z nich se neudržel v sedle a s kovovým zařinčením se zřítil k zemi.
Goryvlad se otočil a přikrčil se ke druhému skoku. V tom okamžiku ho však proklál dobře mířený šíp. Vlk zaskučel - víc překvapením, než bolestí. Zadní nohy se mu podlomily a vzápětí schytal kopanec od jednoho ze splašených koní. Odkutálel se až k jezírku - pět jezdců bylo hned u něj. Černé tělo se zazmítalo pod krupobitím šípů.
Hněvomír se rychle vzpamatoval. Popadl ztracený meč a rozběhl se ke srubu. Dva chlapi sklouzli ze sedel a hnali se za ním. Z dřevěnice se ozýval křik, lomoz, praskot lámaného nábytku, řinčení oceli. Náčelníka od dveří dělilo už jen pár kroků, když zarachotila závora a vrata se rozletěla dokořán. Hněvomír se překvapeně zarazil. Na pozadí plamenů z ohniště se na prahu kymácela vysoká postava Něco křičela.
"Zachraňte se, jsou to..." Ohnivým světlem ve srubu se mihl rychlý stín, sykla nabroušená ocel a muž ve dveřích okamžitě ztichl. Něco vylétlo ze srubu, bouchlo do

ledu na dvoře a dokutálelo se až k Hněvomírovým nohám. Lučan sklonil zrak a zjistil, že ta věc je Božegova hladce useknutá hlava. Zděšeně vzhlédl. Z bezhlavé siluety ve dveřích stříkala krev, na pozadí plamenů černá jako smůla. Tělo se svalilo na práh.
Ze srubu se ozval další zlostný výkřik, opět zazvonilo železo. "To je Maleš!" zvolal muž po Hněvomírově boku a pohnul se ke srubu. "Ještě žije! Musíme mu pomoci..."
"Ne!" zařval vůdce družiny a zastavil odvážlivce mečem naplocho přitlačeným k hrudi. "Podívejte!"
Dívali se. Ve výklencích vedle vrat se znenadání rozsvítilo pět lebek. Hněvomír už ve Vlastislavových službách zažil leccos, kouzla i vyvádění běsů, ale něco takového ještě ne. Lebky se začaly chvět a strašidelně cvakat zuby. Zářily čím dál jasněji.
"Gorjo!"
Lučané přestali střílet a překvapeně zvedli zraky od černého vlka, prošpikovaného snad tuctem šípů. Na skále nad pramenem se krčila postava v černém.
"Gorjo..." zopakovala a její hlas se uprostřed slova změnil v nelidsky hrůzostrašné vrčení. Lučané ztuhli.
Rogan měl dojem, že mu žilami proudí strašlivé horko. Popadl černou kůží omotanou rukojeť Krutomoru. Byl nejvyšší čas posvětit čepel nové zbraně krví - a ti zkurvenci, kteří připíchli k zemi Goryvlada, k tomu byli jako stvoření. V očích mu vzplálo červené světlo. Jezdci zvedli luky, tětivy zadrnčely. Přízrak s ohnivýma očima na skále se ani nepohnul, a přece ho nezasáhl ani jeden šíp.
Rogan vycenil zuby a skočil.

Dagomir vyběhl z lesa. Prskal jedno zaklínadlo za druhým a šermoval rukama proti srubu. Pět lebek se rozzářilo a vzlétlo ze svých míst. Dvůr zalilo ohnivé světlo.

Rogan zuřil. Ve skoku vytrhl Krutomor z pochvy a rovnou ťal, obouruč, vší silou. Rubínové oči na meči nedočkavě zářily. Démon zakletý ve zbrani po všech těch letech dychtil po čerstvé krvi.
Úder byl vedený takovou silou, že zásah nejbližším jezdcem ani netrhl - zářivá čepel jím doslova prolétla. Jen šupinová zbroj zvučně zařinčela a zajiskřila, když ji čarodějné ostří protínalo. Rogan dopadl do dřepu na balvany vedle jezírka.
Strašlivý úder rozštípl muže od levého ramene až k pravému boku. Kus trupu s hlavou, pravou rukou a polovinou hrudi mlaskavě sklouzl ze zbytku těla a šplouchl do jezírka. Okraje přeseknutého pancíře zářivě svítily - Krutomor zbroj doslova propálil. Na kameny dopadaly horké vnitřnosti. Valila se z nich pára.
Koně zděšeně ržáli. Rogan se narovnal a zakroužil kolem sebe mečem, kreslícím do tmy obrazce z přízračného červeného svitu. Rty měl ohrnuté a zuby vyceněné. Vypadal jako posedlý démonem. Lučané pomstychtivě zavyli a zařinčeli ocelí.

Světlonoši zaútočili se zlověstným sykotem. Hněvomír a dva družiníci couvali a zoufale se oháněli zbraněmi. Jednomu se podařilo zasáhnout létající lebku sekerou. Ozvala se rána, vyšlehly plameny. Lebka se rozprskla na mnoho zářících úlomků, ale síla výbuchu odhodila Lučana několik kroků dozadu. Sekera se se syčením zabořila do sněhu. Hlavici měla úplně rozpálenou.
"Na pomoc!" zařval Hněvomír.

Meče se srazily. Krvavý plamen zahučel. Zbraň Roganova protivníka se doslova rozstříkla. Cákance roztaveného kovu pokropily jezdce i jeho koně a vypálily několik děr do oděvu i masa. Kůň se zoufale roztančil a Lučan se s řevem zřítil ze sedla.
Rogan slétl z balvanů u pramene jako velký netopýr a vtrhl mezi křičící jezdce.

Dagomir bez ustání sytil světlonoše magickou energií a nějak zapomněl na všechno ostatní. Najednou docela blízko zazvonily podkovy. Trpaslík se ohlédl za zvukem a zjistil, že se proti němu řítí jeden z jezdců. Lučan se sklonil v sedle a švihl mečem. Lesovik sebou v poslední chvíli hodil na zem a rychlým kotrmelcem unikl z dosahu ostré čepele i zlostně dusajících kopyt. Jen co se však vymrštil na nohy, už se na něj hnal další bojovník, ten, kterého světlonoš srazil na zem jako prvního. V pěsti svíral sekeru, která už stačila vychladnout. Dagomir mávl rukou. Jedna z ohnivých lebek se vrhla pěšímu útočníkovi přímo do tváře. Vlasy a vousy vzplály. Muž se se strašným vytím zřítil tváří do sněhu. Dagomir proběhl kolem něj a zmocnil se odhozené sekery.
To už útočící jezdec obrátil koně a znovu ho pobídl proti trpaslíkovi. Dagomir sevřel sekeru v obou dlaních. "Dohovnadohovnadohovna,.."

Černokněžník se pohyboval ďábelsky rychle. Jezdci ho ani nestačili sledovat pohledy - viděli jen šmouhu krvavého světla, táhnoucí se za Krutomorem. A ta strašidelná záře sekala jejich pancíře a těla, jako by to byly jen měchy s vodou.

Hněvomír sklonil hlavu před nízko přelétajícím světlonošem. Horko mu ovanulo tvář, zasmrděly spálené vlasy. Robustní bojovník se s kletbami narovnal. Popadl uzdu dupajícího koně, který v boji přišel o jezdce, a vyšvihl se do sedla. Světlonoš nabral výšku, opsal ve vzduchu široký oblouk a snesl se na něj jako jestřáb. Hněvomír ho pohotově odrazil mečem. Lebka se rozprskla na kusy a ty se sesypaly na střechu srubu. Okamžitě vyskočily plameny.
Hněvomír zahodil zlomený, žhavě zářící meč a z úchytu na sedle vytrhl sekeru. Obrátil koně proti jezírku. Blízko pramene stál uprostřed zdupaného, zkrvaveného sněhu černokněžník. Kolem něj se povalovala rozsekaná těla Lučanů. Koně utekli do lesa.
Hněvomír trhnutím uzdy a silným stiskem kolen ovládl vzpínajícího se hřebce a s výkřikem ho pobídl proti přízračnému bojovníkovi. Rogan stál na místě, meč svíral v obou dlaních a sledoval blížícího se útočníka příšerně zářícíma očima. Z čepele Krutomoru občas vyšlehl neklidný plamenný jazyk.
Kopyta koně bila do zledovatělé země.
Rogan se stále nehýbal.
Hněvomír odhodlaně zaječel a pozvedl sekeru k rozhodujícímu úderu.
Černokněžník se mrštně přikrčil před dopadajícím ostřím, sekl ve vodorovném půloblouku a okamžitě uskočil stranou. Pohyboval se ďábelsky rychle.
Kůň uběhl několik sáhů, než se horní část Hněvomírova těla, odseknutá kousek nad pánví, oddělila a v záplavě krve a střev dopadla na zem. Oř cválal dál. Lučanovy nohy pořád svíraly sedlo.
Pak černokněžník zaslechl volání o pomoc.
Řičící kůň tancoval kolem Dagomira a jezdec zuřivě bušil mečem do sekery v Dagomirových rukou. Neustále se zvedající a dopadající čepel odrážela světlo požáru. Plameny už pohltily dobrou polovinu střechy.

Lesovikovi se podlamovala kolena. Věděl, že už dlouho nedokáže obrněnci odolávat. Jestli se okamžitě něco nestane...
Najednou zazněl zvláštní svištivý zvuk.
Zuuumzuuumzuuum.
Dagomira udeřilo do očí jasné červené světlo. Jezdec se překvapeně ohlédl.
Zuuum!
Zářící meč probodl obrněnce skrz naskrz. Hrot čepele vyrazil z jeho hrudi spolu s gejzírem krve. Jezdec se zakymácel a s bublavým zvukem se skácel ze sedla. Kůň se rozběhl pryč.
Dagomir unaveně klesl do sněhu. Před ním se na pozadí hořícího srubu vztyčila vysoká, pochmurná silueta. Pevněji sevřel v dlani topor sekery, ale pak pochopil, že je to Rogan. Oči už měl opět temné. Vytrhl z Lučanovy mrtvoly meč. Na čepeli se nezachytila ani kapička krve, ostří nepoznamenal ani nejmenší škrábanec. Krvavé světlo se stáhlo do očí civících z kovové tváře netvora uprostřed záštity. Nakonec pohaslo. "Ten meč," řekl Rogan chraplavě,, je skrz naskrz zlý."
"Je jen tak zlý, nakolik mu to dovolíš," odvětil Dagomir slabým hlasem. "Kde je Vosa?"
Rogan se ohlédl, plný obav. V tu chvíli se ze dveří srubu vypotácela postava. Byl to jeden z Lučanů. Rogan a Dagomir sáhli po zbraních. Pod mužem se však náhle podlomila kolena. Mlčky se zřítil obličejem k zemi. Za ním z hořícího domu potácivě vyběhla Mirena. Kašlala a strašlivě klela. Bojiště plné mrtvých těl sotva vnímala. Dovrávorala doprostřed dvora, klesla na kolena a dosedla na paty. Černokněžník a lesovik běželi k ní.
"Do prdele," zachraptěla. "Ten poslední byl vážně dobrý. Málem mě dostal..." Zarazila se a pohlédla na zbraň v Roganově ruce.
"To je on?" vzhlédla k černokněžníkovi.
"On," přikývl Rogan a zasunul Krutomor do pochvy.
Dagomir se nešťastně díval na srub. Uvnitř hučely plameny a nenasytně požíraly všechno, co pro něj téměř třicet let znamenalo domov. Ztěžka si povzdechl a pohnul se ke srubu. "Rychle. Musíme vyvést zvířata z maštale. Požár brzy přeskočí i na ni."
Rogan vykročil za ním.
»Bratříčku...«
Černokněžník překvapeně pohlédl k prameni. Doposud nehybná černá skvrna u jezírka se pohnula.
»Slyšíš mě, bratříčku? Doufám, že žiješ. Jestli jsi někde nablízku, ozvi se mi.«
Rogan spěchal k vlkovi. Goryvlad tiše chrčel, na mordě krvavou pěnu, a snažil se zvednout hlavu.
»Rogane, bratříčku. Rád tě vidím... Perunovy vousy, co to je?! cítím silné magické vyzařování! To je Krutomor, že? Poznávám jeho energii.«
"Jo, mám ho. Jak jsi na tom?"
»Cítím se přesně tak, jak vypadám. Můžu tě o něco poprosit? Dost mizerně se mi dýchá, když mám plíce prošpikované železnými hroty...«
Rogan se zachechtal a hned se pustil do vytahování šípů. "Myslel jsem, že je po tobě."
»Neblázni. Vůdce Černobohovy smečky nemůžeš jen tak lehce zprovodit ze světa. Au! S citem, prosím tě.«
Zaslechli kroky. Blížil se k nim Dagomir. Za sebou vedl Roganova a Mirenina koně, svou mulu a na dlouhém provazu i kozu. Zvedl ze sněhu svou přilbici z medvědí lebky, oprášil ji a nasadil si ji na hlavu.

"Vítej mezi živými," pozdravil Goryvlada. Pak pohlédl na zvířata. "Kozu bude asi nejlepší hned zabít."
"Alespoň budeme mít zásoby na cestu," přikývl Rogan.
»Nechte to na mně, chlapci,« přihlásil se vlk a pokusil se vstát. »Ztratil jsem hodně krve. Musím ji zase někde dočerpat. No tak, kozičko. Pojď pěkně ke mně. Přece by ses nebála starého dobrého Gorji?«

Kapitola desátá
Sněhová bouře

Masivní dvoukřídlá brána byla zhotovena z dubového dřeva, spoutaného bronzovými pásy. Dřevo časem zčernalo a ztvrdlo na kámen, takže by si s ním neporadila ani ta nejostřejší sekera, a možná by dokonce odolalo i ohni. Z tepaného kovu dopředu vyčnívaly ostré bodce. Na jinovatkou pokrytých hrotech byly nabodnuty lidské hlavy - některé už rozkladem, mravenci a ptáky dávno očištěné na kost, jiné ještě olepené cáry kůže a chomáči vlasů. Na jedné z lebek seděl obrovský, jako noc černý krkavec a oduševněle kloval do oční jamky. Bylo mrazivé ráno, a tak se zbytky tkaniva pod údery mohutného zobáku měnily v drobné úlomky.
Najednou něco zadunělo. Brána se zachvěla. Mrchožrout podrážděně zakrákal, zatřepotal křídly, odlepil se od hlavy, zaplachtil nízko nad zemí a ponořil se do husté mlhy. Bílé jazyky zvířeného oparu přímo láskyplně olizovaly lebky a hroty.
Zaskřípaly panty a nočním mrazem slepené veřeje se od sebe s praskáním odtrhly. Škvírou proniklo ohnivé světlo a rozřízlo sychravé šero jako zářivá čepel. Vrata se pomalu otevírala dovnitř a hrnula před sebou sníh a roztříštěný led. Umrlčí hlavy se třásly a ty, kterým ještě neodpadla spodní čelist, drkotaly zuby. A když se brána otevřela ještě víc a mihotavé světlo loučí rozhýbalo stíny v prázdných očních otvorech, jen těžko se dalo ubránit dojmu, že lebky ožily.
Panty naposledy zasténaly a vrata znehybněla. Zacinkal koňský postroj. Zavrzaly řemeny. Okované kopyto narazilo do země a zmrzlé bláto pod ním hlasitě zapraskalo. Z širokých nozder vyšlo mohutné zafrkání a spolu s ním se vyvalily bělostné kotouče sraženého dechu.
Mlhou rozostřenou ohnivou září zastínila mohutná temná silueta. Jezdec prošel pod vyřezávaným okrajem brány. Byl zahalený v černém plášti. Pod ním měl kabátec z hladké černé kůže a na něm drátěnou suknici z tmavého kovu. Zpod pláště vykukovala rukojeť meče s masivní hlavicí a bohatě tepanou záštitou. Jezdcovu hlavu chránila železná přilba s obručí a žebry z leštěného, čarodějnými črtami tepaného bronzu. Byla to neobvyklá přilba. Měla kovové oblouky chránící oči, mohutný nánosník a po celém obvodu k ní byl připevněn kroužkový závěs. Tajemnému ozbrojenci proto nebylo vidět do tváře, dokonce i v úzkých průzorech kovových očnic panoval neproniknutelný stín. Vypadalo to, jako by v sedle ani neseděla živá bytost, ale temný běs navlečený v kůži a oceli.
Jakmile vyšel z brány, pobídl jezdec koně. Černý plášť se vzedmul jako netopýří křídla. Podkovy drtily ledovou skořepinu na povrchu zmrzlých louží. Vzápětí jezdce pohltila mlha, jako když se za hozeným kamenem zavře hladina jezera. Rachot kopyt se rychle vzdaloval.
Brána se bez zjevného vnějšího přičinění začala zavírat. Brzy se vrata s ponurým zaduněním opět spojila. Ohnivé světlo pohaslo.

Lebky němě civěly ve směru, kterým odcválal démonický jezdec.

Rogan prudce otevřel oči a syčivě se nadechl. Někde v hlubinách černých zorniček dohořívaly červené plamínky. Mirena, tulící se k jeho levému boku, neklidně zabručela ze spaní, zavrtěla se pod kožešinou a položila si hlavu na jeho zrychleným dechem rozechvělou hruď.
Stěny a okenice vzdychaly pod náporem větru. Stribog, neviditelný pán ovzduší, byl dnes ráno na koni. Spolu se svými syny a dcerami a všemi větrnými duchy se divoce prohánět nad krajem, nepříčetně vyl a měnil husté sněžení ve vánici, v níž si člověk neviděl na špičku nosu. Běda tomu, kdo by v takovém počasí zabloudil - ukrutný Stribog ho nenechal vyváznout a jeho duši si vzal jako obětní dar.
"Slyšíš to?" zamumlala Mirena rozespale. "Hrůza. Ta fujavice ne a ne přestat."
"Dnes je to sedmý den," počítal Rogan nahlas. "A podle těch zvuků soudím, že to tak brzy neskončí."
Nevelká komnata, v níž naslouchali skučení vichřice, patřila k opevněnému sídlu nepříliš početného, ale zato hrdého litoměřického rodu Topliců. Dvorec se tyčil na kamenitém kopci na západním břehu Labe. I přes vyvýšenou polohu zavile odolával náporům fujavice. Místnost měla dobře utěsněné stěny a díky rozpálené kamenné pícce v rohu byla tak dobře vytopená, že Rogan a Mirena mohli pod kožešinami na širokém lůžku ležet nazí.
"Chors ví, dokdy tady budeme muset trčet. Taková ztráta času..."
"Už mluvíš jako Goryvlad. Mně to zdržení nevadí. Na konci cesty nás nečeká nic, kvůli čemu by bylo potřeba spěchat."
"O to nejde. Já jen... kdybych se měla usadit a žít na jednom místě, asi bych se zbláznila. Jsme tu jen pár dní a už mi vře krev v žilách. Příliš jsem si zvykla na tulácký život. Jen co ta bouřka ustane, odjedeme, ano?"
Přikývl. "I kdyby se naše koně měli po břicha brodit závějemi." Konečky prstů mu vjela do chlupů na hrudi. "Pořád se chvěješ. Co se děje? Zase tě probudil špatný sen?"
Oči mu potemněly. "Jo. Ten samý."
"Bohové. Odkdy to vlastně trvá?"
"Od toho rána, co jsme opustili prameny Bíliny..."

"Takže jdeš s námi?" zeptal se Rogan.
Z východu se do údolí prodíralo sychravé světlo úsvitu. Černokněžník, lesovik, vědma a vlk stáli u pramene Bíliny a dívali se na trosky Dagomirova obydlí. Srub i maštal lehly popelem, oheň přeskočil i na buky a udělal z nich černé pahýly. Ze zuhelnatělých trosek se ještě valily kotouče dýmu.
"Mám snad jinou možnost?" odsekl mužík nevrle. "Ten požár všechno sežehl."
"Možná je to znamení osudu," řekla Mirena. "Bude to pro tebe něco jako návrat k mládí. Sám jsi říkal, že svá nejlepší léta jsi strávil na potulkách s Černovirem. Zažili jste skutečně velké věci. Igricové o vás doteď zpívají písně. A pak jsi ztvrdl v tomhle zapadákově, kde lišky ani nedávají dobrou noc, jen tiše vyčkávají, kdy konečně natáhneš brka, aby mohli sežrat tvou smradlavou mrtvolu. Přesvědčil jsi sám sebe, že jsi takhle spokojený, ale nevěřím, že ti ten tulácký život, kdy jsi šel z jednoho dobrodružství do druhého, nechyběl. Přiznej si to - ve skutečnosti ses celé ty roky hryzal nudou a budeš rád, když odsud konečně vytáhneš paty."

"Ty jsi nějak chytrá," odfrkl si lesovik. "Ty staré dobré časy byly především o přespávání v zablešených hostincích, pochcaných zemljankách a upršených lesích. A ty velké skutky sestávaly hlavně z vymýšlení hloupých zaklínadel proti můrám a vodníkům. Netvrď mi, že mě s vámi čeká něco jiného, a už vůbec se mě nepokoušej přesvědčit, že mi takový způsob života chyběl. Jsem starý křen, zvykl jsem si na klid a samotu."
"Podívej se," pokrčila vědma rameny, "stojíš před jednoduchým výběrem. Buď se k nám přidáš a pomůžeš nám pomstít Černovira, anebo tu chcípneš o samotě a svou mršinou nakrmíš mravence. Je to na tobě."
Dagomir se nadechl k ostré odpovědi, ale něco ho zastavilo, a tak jen mávl rukou. "Do hovna se vším." Protřel si nos, čímž na něm rozmázl další černou šmouhu. "Pojďme. Nebudeme přece na to žalostné spáleniště čumět celý den."
»Konečně rozumná řeč,« zavrčel Goryvlad.
"Taky si myslím." Rogan vsunul nohu do třmene a chytil se hrušky sedla. Chtěl vyskočit na vraníka, ale uprostřed pohybu náhle ztuhl, položil chodidlo zpátky na zem. Přivřel oči, jako by přemáhal závrať.
»Bratříčku?« zpozorněl Goryvlad. »Co se děje?«
Černokněžník zavrtěl hlavou. "Nic. Jen... Jsem měl na chvíli takový zvláštní pocit..."

Vichřice se opřela do toplického dvorce takovou silou, jako by ho chtěla svrhnout z temene kopce dolů do Labe. Stěny zavrzaly. "Bylo to," vzpomínal Rogan,, jako by se někde daleko probudilo něco špatného. A zlá předtucha je den ode dne silnější. Myslíš... že ten můj sen něco znamená?"
"Určitě." Mirena to očividně nebrala na lehkou váhu. "Sny jsou často bránou k budoucnosti. Anebo ke světům, které sice očima nevidíme, ale přece je dokážeme podvědomě vnímat. Černý jezdec představuje hrozbu. Zřejmě něco, čemu budeš muset čelit."
"Ten sen byl zpočátku hodně nejasný. Každou noc ale vidím jezdce zřetelněji. Blíží se, o tom není pochyb. A obávám se, že vyrazil na lov, ve kterém jsem kořistí já."
Mireně trvalo hodnou chvíli, než promluvila. "Nebudu ti tvrdit opak, Rogane. Nesmíš tu předtuchu podcenit. Zůstaň pořád ve střehu."
Mlčky přikývl. Chvíli naslouchali kvílení větru za stěnami, pak Rogan vyklouzl zpod kožešiny a spustil nohy na prkennou podlahu.
"Jdu najít něco na zub. Mám ti něco přinést?"
"Nemusíš, jdu s tebou."
Na chodbě, profukující studeným průvanem, potkali Běloslavu.
"Pořád sněží," popotáhla mladá Češka nešťastně.
"Jednou přestane," řekl Rogan povzbudivě. "A jakmile Svarogův kotouč rozřízne ty špinavé mraky, vydáme se na cestu. Na jih, k Vltavě, a dál až k přemyslovským hradištím. Dočkáš se setkání s bratrem i s kněžkami z Libušina háje. Tak, jak jsem ti to slíbil."

Toho večera měla Běloslava konečně prostranný Strabův dům, jen sama pro sebe. Žalanský vladyka brzy ráno nasedl na nevelkého, zato však vytrvalého a odolného koně a odklusal na východ. Soběna ho vyprovodila zaklínací písní, která od něj měla odehnat zlé duchy a neštěstí na cestě. Běloslava byla celá vzrušená, i když navenek předstírala žal nad manželovým odchodem. Večer, když na sobě konečně přestala cítit zkoumavý zrak Strabovy macechy, se svou svobodu rozhodla oslavit svátečním jídlem. V kotlíku nad

ohništěm uvařila v čerstvém mléce kaši z té nejjemnější prosné mouky, kterou doma našla. Osladila ji pořádnou dávkou medu a přidala i hrst sušených jablek. Takovou dobrotu si vařila jen párkrát do roka.
Zrovna se chystala sundat kotlík z ohniště, když měla pocit, že zaslechla vrznutí vnějších dveří. Nastražila uši, ale zvuk se už neopakoval. V předsíni bylo ticho. Opět se chopila vařečky a zamíchala v kotlíku. Najednou však zašustila kožešina ve vchodu. Běloslava sebou trhla a srdce jí vyskočilo až do krku. Narovnala se, připravená vrhnout na kradmého hosta zaklínadlo, nebo po něm alespoň hodit kaší ulepenou vařečkou.
Na prahu stál vysoký černovlasý muž v černém plášti. Hleděl na ni očima temnýma jako hlubiny země. "Tak co, Běloslavo? Už jsi sama?"
"Černokněžník," vydechla úlevně. "Ano, sama. Straba ráno odešel do boje. Konečně mám příležitost utéct. Dnes o půlnoci na znamení vděčnosti obětuji Chors kohouta."
"Takže jsi připravená na cestu?"
Rázně přikývla. "To tedy jsem."
Kožešina se opět zavlnila a do místnosti strčil svou chlupatou hlavu Goryvlad.
»Hej, co to tady tak voní?«

V hlavní síni toplického dvorce bylo i přes její značné rozměry příjemně teplo. U krbu, ve kterém hučely plameny, lenošil Goryvlad.
"Co tvé sny, Rogane?" zeptal se od stolu Dagomir. Svým loveckým nožem krájel tenké plátky studeného vepřového od večeře.
"Žádná změna. Jen toho parchanta vidím čím dál zřetelněji. Brzy budu moci spočítat drátěné kroužky na jeho zbroji."
"Možná uvidíš něco, díky čemu ho poznáme. Anebo aspoň určíme, co je to za bránu, ze které pokaždé vychází. Nezpozoroval jsi žádný symbol, rodový znak, něco podobného?"
"Ne. Jen hlavici meče. Něco je na ní vytepáno, ale pokaždé to uvidím jenom nakrátko."
»Kašlete na to. Nemá cenu chtít z toho snu vyčíst něco konkrétního.«
"Pořád v dobré náladě, co, Gorjo?" ušklíbla se Mirena. Přivoněla ke džbánku s mlékem a když usoudila, že je čerstvé, naplnila jím vyřezávaný pohár. "Ale vůbec se ti nedivím. Taky mi to tu už leze krkem."
»Ani nemluv. Jen marníme čas. Kdybychom nešli takovou zacházkou, mohli jsme už být v Hradci.«
"Prázdné řeči," zamračil se na ně Rogan. "Víte dobře, že ta zacházka byla potřebná."

"Kudy navrhuješ jít?" zeptal se Rogan to ráno, kdy ve Strabově stáji sedlali koně. "Na území Lučanů nejsme vítáni. Přesněji řečeno, kníže Vlastislav by nás rád počastoval zašpičatělým kůlem do nějakého velmi citlivého místa."
Dagomir přikývl. "Tak bude lepší se mu vyhnout. Půjdeme podél hor na severovýchod a potom po břehu Bíliny až k Labi. To už je litoměřické území, tam nám až takové nebezpečí nehrozí. Po čase se zase obrátíme na jih."

"Je pravda, že nás to zdrželo, ale unikli jsme Vlastislavovým a Kovirovým špehům," dodal Rogan.
»Bodějť bychom neunikli. Vždyť jsme se skrývali jako myši před letícím stínem, sotva jsme zahlédli pohromadě víc než tři jezdce.«

"Děčané," pokýval Dagomir hlavou. "Dobře si pamatuju jejich znak."

Lesovik se spolu s Roganem a Goryvladem skrýval mezi ledem pokrytými balvany na hřebeni kopce pár honů od Bíliny. Rozlehlou bílou plání pod nimi se pohyboval dlouhý zástup ozbrojených mužů. Někteří jeli na koních, většina však putovala pěšky. Na sedlech nebo na zádech nesli luky, toulce plné šípů a kulaté dřevěné štíty pobité volskou kůží. O ramena měli opřena kopí a oštěpy. Zpoza opasků jim trčely jílce mečů a nožů i hlavice mlatů a seker. Jezdec v čele zástupu nesl na dlouhé tyči dřevěnou obruč, ve které byla natažená kůže s namalovaným symbolem nože a psa. Z okrajů obruče visely lidské vlasy, zvířecí zuby a ptačí pera.
»Jsou na cestě do Vlastislavu,« poznamenal Goryvlad. »Vojsko luckého knížete se rychle shromažďuje. Až nastane čas pálení Moreny, Vlastislavova armáda bude připravena vyrazit.«
"Zvláštní," přemýšlel lesovik nahlas. "Děčané byli odjakživa zarytými nepřáteli Lučanů. Co způsobilo, že poslechli výzvu k tažení proti Čechům?"
"Co asi? Strach z Vlastislavovy moci a krutosti," odvětil mu Rogan. "Ten chlap je divoký běs."
"A nebo velmi schopný vojevůdce."
»Na rozdíl od Neklana, knížete Čechů, který se prý leká i vlastního stínu. Rody a kmeny, které zůstaly věrné Přemyslovým potomkům, čekají krušné chvíle. Jenže to se nás už netýká. Vesnu přivítáme daleko na východě.«
"Určitě?" nadhodil Rogan. "Napadne-li sníh, přes Vysočinu jen tak lehce nepřejdeme."
»Musíme. Kančí hora čeká.«
Odplížili se od balvanů na návrší a po vlastních stopách sešli z kopce. Na úpatí svahu vkročili do bezlistého lesa. Větve buků, dubů a lip škrábaly ve větru. Po několika krocích před sebou náhle zaslechli kovové zařinčení.
"Moreniny kosti!" zaklel Rogan a s dlaní na rukojeti meče se rozběhl za zvukem. Goryvlad a Dagomir vyrazili za ním. Znovu zazvonila čepel o čepel. Zvuk přicházel přímo z míst, kde nechali koně a své dvě společnice.
Trojice vyběhla na mýtinu a překvapeně se zastavila.
Mirena a Běloslava sklonily meče, kterými o sebe ještě před chvilkou urputně třískaly. Vědma se zachechtala, když viděla výrazy ve tvářích svých druhů.
"Jen klid, chlapci. Běloslava chce po boku svých soukmenovců vyrazit do boje proti Lučanům, tak mě poprosila, jestli bych ji nenaučila zacházet se zbraní. Ráda jí dám pár lekcí. Světu neuškodí další žena, která dokáže nakopat chlapa do zadku. Anebo do nějakého ještě bolestivějšího místa."
Obě pobaveně vycenily zuby.
"Ženské bláznivé," zabručel Dagomir a opět si převěsil luk křížem přes hruď. "Chcete rozpoutat druhou dívčí válku?"
"Proč ne?" cedila Běloslava smích skrz zuby. "Kdysi dávno, ještě za dob panování Libuše, měly ženy z její družiny právo nosit zbraň. Byly čarodějkami i bojovnicemi zároveň. Jenže po smrti velké kněžny si jich muži přestali vážit a chtěli jim zbraně odejmout. Právě proto se Vlasta, velitelka Libušiny družiny, vzbouřila a opevnila se s ženským vojskem na Děvíně. Jenže válku prohrály, muži jejich vzdor utopili v krvi. Od té doby mají Libušiny kněžky zakázáno učit se umění boje. Nebýt tohoto hloupého chlapského zákona, nebyla bych padla do zajetí. Dokázala bych se útočícím Lučanům postavit s mečem v ruce.
»A po tomhle malém výletu do dějin bychom mohli vyrazit,« ozval se Goryvlad nevrle a vzhlédl k nízko visícím mrakům. »Nebylo by na škodu najít si na noc úkryt.«

"Labe už je blízko," řekl Dagomir ze sedla své muly. "Možná se nám poštěstí nalézt nějakou litoměřickou osadu. Tam požádáme o nocleh."
I ostatní zamířili ke koním. Kromě Rogana. Nehýbal se. V dlani stále svíral jílec meče. Civěl do neznáma a svaly ve tváři se mu vlnily jako člověku, který vynakládá velkou námahu.
"Rogane!" zvolal Dagomir. "Vzpamatuj se, chlapče!"
Černokněžník se ani nehnul. Z rozšířených nozder se mu dral zrychlený dech.
»Bratříčku! Pusť ten meč, rychle!«
Rogan zamrkal, jako by se probral z tíživého snu, a odtrhl prsty z kůží opleteného jílce. Podíval se na dlaň, jako by čekal, že bude poraněná nebo spálená. Pak vzhlédl a zjistil, že se na něj ostatní dívají s ustaranými výrazy v obličejích.
"Pozor na tu zbraň," naklonil se Dagomir v sedle. "Nesmíš si pouštět démona z meče k tělu. Tvá duše ještě není úplně připravená. Dlouhodobější působení Krutanovy moci by mohlo ohrozit tvůj život..."
»Souhlasím. Musíš se nejdřív naučit zacházet se svou čarodějnou silou, než budeš schopen meč ovládat. Do té doby ho raději nenos u pasu.«
Rogan poslechl a zavěsil pouzdro s Krutomorem na sedlo. Naskočili na koně a vyrazili na východ. Goryvlad, jako obvykle, běžel vpředu a hledal bezpečnou cestu.
Ve vzduchu začaly poletovat bílé vločky.

V komíně z proutí potřeného hlínou zaskučela meluzína a plameny v krbu se roztancovaly.
"Bohové, umoudří se to počasí někdy?" zasténal Dagomir. "Občas se mi dokonce zdá, že je to čím dál horší. Kmeny daleko na severu vědí, že jednou vypukne válka bohů a nastane konec světa. Tehdy prý přijde věčná zima a celá země zmizí pod smrtící přikrývkou sněhu a ledu. Možná už ten čas nastal."
Rogan si ukrojil krajíc velkého černého chleba. "Mne spíš trápí, že příliš dlouho zneužíváme pohostinnosti vladyky Velbože."
"S tím si nelam hlavu, příteli."
Otočili se. Kostnatá ruka odtáhla kožešinu ve dveřích a do místnosti vstoupil šlachovitý, žilnatý muž s prošedivělými vousy.
"Zásob na zimu máme dost," ujistil je vládce rodu. "Takže každý poutník, který neběží s vyplazeným jazykem, aby mohl lízat zadek tomu luckému zkurvysynovi, je tady vítaný."
"Díky, lechu," sklonil Rogan hlavu. "Ale zpočátku jsi nám příliš nedůvěřoval..."
Velbož se usmál pod vousy. "Víte, co jsem si myslel, když jste v té vánici zabušili na bránu dvorce? Že se sám Vlastislav ve své vlčí podobě přišel pomstít za to, že jsem jeho posly ani nevpustil dovnitř. A že s sebou přivedl své čarodějnické poskoky."
»Já a Vlastislav, to se povedlo,« odfrkl si Goryvlad. »Je o hodně menší!«
"Nebojíš se trestu, který Lučan slibuje těm, kdo jeho výzvu neposlechnou?" zeptal se Dagomir.
Vladyka pokrčil rameny. "Vyhrožovali tou zasranou smyčkou a zubatým mečem, ale my jsme natáhli luky a poslali je o dům dál. Na prahu mého vlastního domu mi nebude žádný cizí náfuka hrozit oběšením. Nechal jsem Vlastislavovi vzkázat, že ne všechny rody kmene Litoměřiců si před ním špiní do bot. A že jestli mě chce na jaře vidět, ať spěchá k Vltavě. Toplicové tam na něj budou čekat po boku českých rodů. S dobře nabroušenými sekerami v dlaních."
Rogan a Dagomir se pobaveně rozchechtali.

"Jen aby za tebou Vlastislav neposlal své hrdlořezy dřív," nadhodila Mirena. Lokla si z poháru a olízla si ze rtu bílé mléčné vousy.
"Jen ať pošle," opětoval Velbož její pohled. "Nezáleží na tom jestli se mi přijdou pomstít, nebo ne, mocná vědmo. Důležité je jednat tak, abych se mohl podívat do očí svým synům. Kdybych polevil, ať mě raději Lučané před jejich zraky rozsekají na cucky."
Mirena zavrtěla hlavou a obrátila pohled ke svým společníkům "Slyšíte to? Další šlechetný odvážlivec do naší party! Abyste se tou svojí ctí nezalkli!"
Tentokrát se rozesmáli nahlas.

Později, kolem poledne, leželi Rogan a Mirena opět na lůžku ve své komnatě. Byli udýchaní milováním a ještě stále spojeni v horké vlhkosti vyvrcholení. Vědma objímala Rogana nohama a svaly na stehnech se jí dosud chvěly ozvěnami rozkoše. Černokněžník ležel na ní, zabořený obličejem v jejích plavých vlasech, a líbal ji mezi krk a rameno. Ona měla prsty vpletené v jeho černé hřívě, v okamžiku vrcholné slasti si ho k sobě bezohledně přitáhla a objala ho tak silně, že až zalapal po dechu.
Rogan se pohnul v domnění, že ji svou váhou dusí. Mirena ho však nepustila a zahákla mu nohy kolem boků ještě pevněji.
"Ne," zašeptala. "Zůstaň ve mně."
Zůstal. V pícce plápolal oheň, venku vyla vichřice.
"Miluju tě..." promluvil tiše, chraplavě.
Otevřela oči, doposud slastně přivřené. V koutcích očí měla slzy, ale ty jí nejspíš vyhrkly, kdy jejím tělem otřásla slastná křeč.
Neřekla nic. Leželi mlčky, v teplém, příjemně lepkavém spojení.
"Dagomir mě nemá rád," řekla po chvíli.
"To není pravda," zamumlal jí Rogan do vlasů. "Jen ti nedůvěřuje.
"Není to jedno?"
Leželi.
"A ty?" zeptala se.
"Co já?"
"Věříš mi?"
Rogan zvedl hlavu a pohlédl jí do očí. Pořád se vlhce leskly. Mlčel.
"Když ses mě tehdy zeptal, proč jsem zůstala s tebou... To byl přece projev nedůvěry, ne?"
Rogan neříkal mc.
"Myslíš si, že ta zrada, před kterou tě varoval Černoboh, přijde z mé strany? Že jsem s tebou jen proto, abych tě zneužila pro nějaké své cíle?"
Černokněžník se zhluboka nadechl. "Řekni mi..." Zaváhal. "Řekni mi, že mě miluješ."
Prudce ho objala, přitáhla si ho těsněji a zavřela oči. Po spáncích se jí do vlasů kutálely slzy jako hrachy. Neřekla.
V noci přestalo sněžit. Vítr roztrhal mraky a ráno se nad obzorem objevil žhavý kruh. Čerstvá sněhová pokrývka se rozzářila odrazem ohnivého světla, takže to skoro vypadalo, že krajina spí pod horami zlatého písku.
Na hřebeni vyvýšeniny nad Labem se zastavil jezdec. Jeho dlouhý stín sahal až k řece. V kalném proudu se točily velké ledové kry, s duněním do sebe narážely, praskaly a potápěly se. Černooděnec v sedle se zkoumavě zahleděl do údolí. Všechno kolem zářilo v

čím dál jasnějším světle úsvitu, ale v úzkém očnicovém průzoru na poutníkově přilbě stále panoval neproniknutelný stín. Skoro se zdálo, že ozbrojenec nemá tvář.
Po chvíli jezdec trhl uzdou a dal se sestupovat po úbočí. Mohutný vraný oř se do závějí bořil až po kolena, ale navzdory tomu šel rychle. Nepřirozeně rychle.
Sníh za ním vířil v bílých oblacích.

Když Rogan ráno vešel do hlavní paloty, našel Dagomira, jak balí své věci.
"Vánice ustala," přivítal ho lesovik s úsměvem. "Už jsem poprosil Velbože, aby poslal otroka osedlat koně."
"Cesty budou ještě zaváté."
»Zvládneme to,« vběhl do dvorany Goryvlad. Po jeho včerejší malátnosti a mrzutosti nebylo ani stopy. »Už tu nezůstanu ani den.«
"Viděl jsem znak na hlavici jezdcova meče," oznámil Rogan nečekaně.
Zavládlo ticho. Vlk a lesovik tázavě vzhlédli k tmavovlasému dlouhánovi.
"Kruh," řekl. "Se dvěma dolů zatočenými rohy, podobnými beraním."
Dagomir a Goryvlad si vyměnili významné pohledy.
»Tušil jsem to.«
"I já. V podstatě jsem to věděl."
"Belbohovo znamení, že?" zeptal se Rogan.
»Samozřejmě. Kruh je slunce, protože Belboh je denní démon, čerpá svou sílu ze světla. Rohy označují jeho běsovskou povahu. Brána, ze které jezdec vyrazil, je nepochybně vchod do svatyně Krvavého ohně.«
"Takže Krug už o tobě ví," mračil se Dagomir "A zřejmě i o Krutomoru. Zachytil jeho magickou energii, když jsi meč vyzvedl z úkrytu. A z Kančí hory okamžitě vyrazil některý z jeho ďábelských přisluhovačů. Je to lovec. A ty jsi kořist, Rogane."
Černokněžník ohrnul horní ret a chtěl k tomu něco poznamenat, ale v tu chvíli do síně hlučně napochodovala Mirena.
"Ha! Venku máme krásné počasí!" Byla už oblečena v cestovním a přes ramena měla přehozeny sbalené věci a sedlové vaky. "Doufám, že jste připraveni vyrazit!"
Když o něco později vyšli na dvůr, vedouce za sebou své koně, slunce se odráželo od souvislé bílé pokrývky a bodalo do očí. Běloslava toužebně upírala zrak na jih a když vyrazila z brány, držela se hned za Goryvladem. Nic z toho, co zůstalo za jejími zády, už ji nezajímalo.

Kapitola jedenáctá
Démon bez tváře

Blížila se půlnoc. Sníh jiskřil ve stříbřitém světle úplňku. Vládlo bezvětří a v bezlistém lese bylo ticho jako po konci světa, jen dřevo občas zapraskalo mrazem. Náhle se ozvaly opatrné kroky. Ledová skořepina na povrchu závějí křupala pod něčími chodidly. Zpoza černých stromů vyklouzla štíhlá postava. Když se její tvář vynořila ze stínu, měsíční svit odhalil hrozivé tetování.
Mirena se pohybovala jako kuna na lovu. Hledala nízký sníh u stromů a balvanů, pevná místa, na kterých zanechávala jen nehluboké, anebo vůbec žádné stopy. Občas se ohlédla, jestli ji někdo nesleduje. Mezi lopatkami ji podivně šimralo, ale nikoho

nespatřila. Prohmatala les svým čarodějnickým vědomím. Také nic. Zavrtěla hlavou a šla dál.
Jak stoupala do mírného svahu, do nočního ticha se pozvolna vetřelo monotónní šumění. Když konečně dorazila na řídce zalesněné návrší, otevřel se jí výhled do údolí na opačné straně kopce. Šum se změnil v hučení. Vltava, která se právě v těch místech prudce stáčela na severovýchod, se v měsíčním světle leskla jako proud tekutého stříbra.
Mirena se zastavila uprostřed mýtiny. Sníh tu nebyl vysoký, větry ho z temene pahorku zbrousily. Zadívala se na východ. Tam, tam někde... Přichází. Brzy bude tady. Jen mu musím ukázat správný směr. Musím poslat zprávu, tak jako po mnoho nocí předtím... Musím? Zaváhala. Nepřítomně civěla do tmy a dech se jí u nosu měnil v bílé obláčky. Co to vlastně dělám, u bohů? Slíbila jsem, přísahala, přijala jsem tohle poslání, ale opravdu chci, aby zkáza našla cestu k černokněžníkovi? Vždyť on... On mě...
Vzpamatuj se! okřikla v duchu sama sebe. Začínáš měknout. Popletl ti snad rozum a proměnil tvé srdce v bláto? Musíš zůstat chladná a nad věcí. Nezapomínej na odměnu, která tě čeká, pokud svůj úkol dotáhneš do konce!
Zhluboka se nadechla, vzhlédla k bledému kotouči na oboze a zvedla ruce v gestu čarodějného vzývání. Zavřela oči a soustředila se. Temný stín, který se mihl mezi kmeny za jejími zády, nepostřehla.

Goryvlad se přikrčil za rozložitým starým dubem. Navzdory svým rozměrům se dokázal pohybovat tichounce jako myš. I před vědminým pátravým vědomím se úspěšně zaštítil šikovným kouzlem. Neměla o něm ani potuchy. Přesně tak to chtěl.
Pozoroval ji z úkrytu a trpělivě vyčkával.
Náhle začal les kolem tmavnout. Měsíční světlo jako by steklo ze stromů a stáhlo se k Mireně. Její postavu obklopila strašidelná záře a stříbrný amulet na prsou se pronikavě rozzářil. Goryvlad zastříhal ušima. Sám zůstal skrytý, s magickým vyzařováním obráceným dovnitř, ale podněty z okolí vnímal jasně. Cítil, jak celý les prostoupila nadpřirozená síla. A Mirena tu moc nasávala jako létem vysušená půda první podzimní déšť.
Goryvlad čekal. Netrvalo dlouho a čarodějné proudy se náhle obrátily. Moc teď tryskala z vědmy, jako neviditelný oblouk překlenula dunící Vltavu a pátrala po cíli někde v temnotě na východě. Krátce na to se Vosina mysl napojila na něčí vědomí, magické proudění se ustálilo. Goryvlad jen se zaťatými zuby přemohl nutkání napojit se na něj a odhalit obsah vysílané zprávy - Mirena by však pravděpodobně vycítila dotek cizího vědomí a odhalila by ho. Najednou někde blízko zahoukala sova. Goryvlad okamžitě věděl, že do lesa zavítal někdo třetí. I čarodějnice to postřehla, ihned přerušila spojení a otevřela oči. Stříbřité světlo se zachvělo, proudy moci se zmateně zazmítaly nad pahorkem.
V temnotě zapleskala křídla a na větvi buku na opačné straně mýtiny přistála sova. Goryvlad podvědomě vycenil zuby. Už věděl, kdo je tím nočním návštěvníkem.
"Chors?" hlesla Mirena zaskočeně a rychle s úctou sklonila hlavu.
»Překvapená?« Sova zamávala křídly a seskočila z větve. Proměna byla bleskurychlá - sněhu pod stromem se už nedotkly ptačí spáry, ale bosá ženská chodidla. »Já vím, že jsi mě nevolala. Přišla jsem z vlastní vůle. Protože opět používáš mou moc, a opět aniž bys za ni zaplatila. Skoro bych řekla, že mi kradeš kouzla.«
"Odpusť, Mocná." Mirena stále upírala zrak do země. "Potřebuji sílu a jen měsíční magie mi jí dává dostatek..."

»Zahráváš si s mou trpělivostí, vědmo.« Bohyně zamířila k Mireně - kráčela po povrchu závěji a nezanechávala ve sněhu žádné stopy. Na zádech se jí chvěla přízračná křídla, vlasy jí jako vlákna z čistého stříbra padaly na nahá ramena a z očí jí proudil bělostný svit měsíce. »Varovala jsem tě, abys nezneužívala mé přízně.«
"Zaplatím ti. Vím, jakou cenu žádáš. Jsem připravená."
Chors se zlehka usmála. »Ó ano, už dlouho mám slabost pro tvůj půvab, i když je to pomíjivá krása smrtelníka. Stejně tak mě vždy fascinovalo tvé sebevědomí a ženská síla. Jen proto jsem až doposud byla shovívavá ke tvému lehkomyslnému zacházení s měsíční magií. Dokonce i navzdory tomu, že jsem vlastně nikdy neodhalila tvé záměry.«
"Nikdy jsem nešla proti tobě, Mocná..."
»Skutečně? Uvidíme. Dnes v noci tady nejsem kvůli rozkoši. Nechci krvavou oběť, ani poddajnost tvého těla. Právě naopak, chci konečně vstoupit do tvé duše, do jejích nejskrytějších koutů. Neodejdeš, aniž bys mi neodhalila své skutečně úmysly!«
Mirena prudce zvedla hlavu. Úlekem jí zbledla tvář. "Vznešená, já..."
Nedokončila. Chors k ní rychle přikročila a sevřela vědminu hlavu v dlaních, nořic jí prsty do vlasů. Mirena sebou škubla, ale přízrak ji nepustil. Oči bohyně zazářily pronikavěji a její moc mladou ženu doslova ochromila.
"Já..." zachraptěla čarodějnice. Já jsem jen musela... poslat zprávu..."
»Komu?« zeptala se Chors přísně. »S kým ses ve skutečnosti spřáhla, zatímco černokněžníka šálíš iluzí své lásky a mne se snažíš přesvědčit o své oddanosti?«
Přitáhla si Mirenin obličej ke svému a vtiskla jí na rty naléhavý, zraňující polibek. Vědma se roztřásla a obrátila oči v sloup.
Goryvlad se v úkrytu ještě víc přikrčil. Chlupy se mu zježily. Moc měsíční bohyně vystřelovala do noci své neviditelné hroty a zabodávala se vlkovi až do morku kostí. Z představy, jak se asi v tu chvíli cítí Mirena, se mu rozcvakaly tesáky. Musel se soustředit, aby ho příval magie nezlomil a nepřinutil upalovat pryč.
Pak se nepřirozený vír nad pahorkem náhle ustálil. Chors se odtáhla a povolila sevření. Vědma se zasténáním padla na kolena a brada jí klesla na prsa. Z nosu se jí pustila krev - tmavé kapky dopadaly do rozdupaného sněhu.
Bohyně se mračila. Goryvlad zřetelně cítil její hněv, vyrážející do okolí ve vlnách jako kruhy na vodě.
»Takže tak je to!« zasyčela Chors skrz zuby. »Prohnaná mrcho! Měla jsem to vytušit dřív. Používáš mou moc a přitom od začátku slouží jinému bohu. Navíc to ani není některá z mocností Veledubu! Uctíváš toho proklatého, krvelačného vyvrhele!«
"Má úcta..." zachrčela Mirena, "... patří jen tobě, Mocná... Jemu jsem se nikdy neklaněla.
»Lžeš!« odsekla Chors. »Lžeš mně i černokněžníkovi! Oba jsme ti věřili ale ty jsi nás hanebně podvedla. Jsi snad natolik zrádná a bezcitná?«
"Bohyně, já... jsou důvody, proč jsem musela..."
»Tvé důvody mě nezajímají! Trest tě nemine!«
Bohyně položila klečící vědmě dlaň na temeno. Opět zapulzovala čarodějná síla. Mirena se vzepjala v bolestné křeči. "Prosím, ne..." Z obličeje jí zmizela všechna barva, jako by z ní zjevení vysálo všechnu krev. Trvalo to jen chvíli - jakmile Chors odtáhla ruku, vědma se bezvládně svalila do sněhu.
Goryvlad se nehýbal. Bohyně vzhlédla od ležící ženy a náhle se podívala přímo jeho směrem. Vlk v duchu zaklel a rychle se stáhl za rozložitý kmen dubu. Bylo to však zbytečné - Chors už o něm stejně věděla. Nic však neudělala, ani neřekla. Otočila se,

mávla křídly, zlehka se vznesla do vzduchu a vzápětí velká stříbřitá sova zmizela někde v černé spleti větví.
Měsíční světlo, doposud soustředěné nad návrším, se opět rozptýlilo po okolním lese. Kouzla pominula.
Za Goryvladem zavrzal sníh. Vlk se zaskočeně otočil a vycenil zuby.
"Jen klid," vystoupila ze tmy nízká postava. "To jsem já."
»Dagomire. Sledoval jsi mě?«
"Tebe ne. Mirenu."
»Jak dlouho jsi tady?«
"Dost dlouho na to, abych věděl, že mé podezření bylo správné." Drobná očka pod hustým, nakrčeným obočím byla nezvykle temná. "Zradila ho."
»Jo,« přisvědčil Goryvlad neradostně. »Tušil jsem, že před námi něco skrývá, ale nevěděl jsem, že to bude tak zlé.«
Opatrně zamířili k ležící vědmě.
"Zabila ji?"
»Ne. Ale něco jí vzala.«
"Co?" Lesovik se sklonil k tělu a zkusil Mireně tep. Byl slabý, ale hmatatelný.
»Copak to necítíš?«
Mužík se zamračil a pomalu přikývl. "Do hovna. Máš pravdu. Za takovou zradu poněkud mírný trest."
»To si nemyslím. Jak znám Vosu, raději by zemřela.«
"Takže když ji tady necháme zmrznout, vlastně jí prokážeme službu?" navrhl Dagomir.
»Nenáleží nám rozhodnutí o jejím osudu. To bude muset udělat černokněžník. Posaď mi ji na hřbet, odnesu ji do tábora.«
Když lesovik vědmu zvedl, amulet ve tvaru měsíčního srpku jí sklouzl z krku a dopadl do sněhu. Už se neleskl jako předtím. Byl to jen studený, matný, bezcenný kousek kovu.

"Bohové, co se stalo?" zvolala Běloslava, když se Mirena bezvládně svalila z Goryvladova hřbetu k ohništi pod skalním převisem. Mladá Češka ze sebe shodila přikrývku a ovčí houni a pohnula se směrem k vědmě.
»Zpátky!« postavil se jí do cesty Goryvlad. »Ani se jí nedotkni!«
Ze sotva blikajícího ohniště najednou se zahučením vylétly plameny a za nimi se vztyčila temná postava v plášti. "Co jste jí udělali?" promluvil černokněžník zlověstně.
»My nic, bratříčku. Když jsi usnul, Vosa se vyplížila z tábora, aby vzývala Chors...«,
"Nedělej ze mě hlupáka, Gorjo. Vím o tom, že Mirena po nocích odchází do lesů. Hledá samotu, aby mohla načerpat sílu z kouzel Měsíční bohyně. Hlavně teď, v období úplňku."
Rogan obešel ohniště a sklonil se k vědmě. Byla pořád v bezvědomí a mírně se chvěla
"Povíte mi konečně, co s ní je?"
Nemuseli mu odpovídat. Pocítil to dřív, než se Mireny dotkl. Zamračil se ještě víc, takže vypadal jako nejtemnější z temných běsů noci.
"Její čarodějná síla..." řekl chraplavě. "Je pryč."
»Úplně. Nezbyl v ní ani nejmenší plamínek magie.«
"Ó, Chors..." šeptala Běloslava zděšeně.
"Přesně tak," přikývl Dagomir s neveselým úšklebkem. "To je její dílo. Trest za to, že ji ta čarodějnice zradila..."
Černokněžník prudce zvedl hlavu a v očích mu vzplál rudý plamen "Pozor na jazyk, Dagu."

»Říká pravdu.«
Rogan pohlédl na Goryvlada. Vlk se pod jeho pohledem podvědomě přikrčil.
"Moreniny kosti," promluvil černokněžník pomalu, zlověstně, "co se mi to tu snažíte namluvit? Jaká zrada? Vůči komu?"
"Vůči bohyni," odvětil lesovik. "A vůči nám. Vůči tobě. Chors pronikla do nejskrytějších hlubin jejího vědomí. Zjistila, že Vosa ve skutečnosti slouží jinému bohu."
"Cože? Jakému bohu?"
"Hovořila o vyhnanci. Mně je tedy jasné, koho tím myslela."
Rogan pohlédl nejdřív na Dagomira, pak na Goryvlada a nakonec sklonil zrak zpátky k Mireně. Jeho mlčení se téměř zhmotňovalo v podobě černého, hrozivého stínu.
»Bratříčku,« ozval se Goryvlad, »ani já z toho nemám radost. Opravdu jsem si na Vosu zvykl. Jenže všechno nasvědčuje tomu, že Dagomirovo podezření bylo správné. Mirena nás zřejmě od začátku vodila za nos. Chtěla se jen dostat ke Krutomoru a pak tě zavést do rukou nepřítele. Moc Měsíční bohyně používala k tomu, aby udržovala spojení s Belbohovými uctívači. I dnes v noci vyslala zprávu. Rogane, ona dokonce nejspíš přivolala toho běsa z tvých snů. Už je určitě blízko a Vosa mu ukazovala cestu. Cestu k nám...«
"Ne," zavrtěl Rogan hlavou a sevřel zuby, až se mu zavlnily svaly ve tvářích. "Tomu nevěřím. Ustupte od ní!"
Poslušně o krok couvli a mlčky se dívali, jak ji bere do náruče a nese do prohlubně pod převisem. Tam ji uložil na prosté lůžko z chvojí, dobře ji přikryl, lehl si vedle ní a těsně ji objal.
Plameny v ohništi se zase zkrátily.
Tu noc už nikdo neřekl ani slovo.

Když Mirena otevřela oči, na východě už bledly hvězdy a temnota se na obzoru trhala. Vzpomněla si, co se stalo v noci a z hrdla jí uniklo zasténání.
"Je čas."
Téměř se jeho hlasu zalekla. Obrátila se pod kožešinou a vzhlédla k Roganovi. Seděl vedle ní, zachumlaný v plášti. Mračil se jak pán hromu a strhaný výraz v obličeji ho dělal viditelně starším.
"Už jsem ti osedlal koně," dodal. "A zabalil trochu jídla z našich zásob. Vydrží ti, než najdeš nějaká lidská obydlí. Podél Vltavy je plno osad a hradišť. Nechám ti i zbraně, i když mě Dagomir přemlouval, abych to nedělal."
Mirena náhle cítila tíži na prsou, jako by na ní seděla můra a sála z ní život. "Co to říkáš?" zachraptěla, lapajíc po dechu. "Co se..." "Vím všechno," přerušil ji. Jeho hlas byl studený jako něco, co dávno zemřelo. "V noci jsem myslí vstoupil do tvých snů, do vzpomínek. Tvé vědomí už přede mnou nechránila kouzla, takže jsem v něm četl jako v pergamenu popsaném velkými, zřetelnými črtami. Viděl jsem cesty, po nichž jsi kráčela, než jsme se setkali. Než jsi mě našla. Slyšel jsem hlasy z tvé minulosti. I ty, které ti slíbily odměnu, když mě vystopuješ a zavedeš mě do pasti."
"Rogane, já..." Posadila se, ale hlava se jí prudce zatočila. Nechápavě se rozhlédla. Měla dojem, jako by se všechno kolem topilo v mlze, jako by něco utlumilo barvy světla. Jako by... ztratila některý ze smyslů. "Co... co se to se mnou děje? Já necítím..." Hlas se jí zlomil.

"Bohyně ti vzala čarodějnou sílu," přikývl zlověstně. "Jdi. Nasedni na koně a spěchej zpátky ke svým pánům. Řekni jim, že jsi selhala. A že si Černovirův syn přijde pro to, co mu po právu náleží."
"Rogane, mýlíš se..." Zvedla ruku, aby se ho dotkla, ale pohlédl na ni tak, že se hned vystrašeně odtáhla. Jako by po ní sekl pařátem neviditelný démon, držící nad ním stráž. Potácivě vstala. Musela se chytit skály, aby neupadla. Ještě jednou na něj pohlédla. Vůbec její pohled neopětoval, díval se někam do popela ve vyhaslém ohništi.
"Je to jinak," řekla ještě a rychle se odvrátila. Její oči zůstaly bez života, vypadaly jako vyřezané z ledu - z ledu, který se mění ve vodu, kapku po kapce. Na nejistých nohou přešla ke svému hnědákovi a s námahou se vyškrábala do sedla. Trhla uzdou a vzápětí už se dusot kopyt vzdaloval tichem úsvitu.
Rogan zvedl hlavu. Běloslava a Dagomir, kteří ho dosud pokradmu sledovali ze svých lůžek z chvojí, rychle odvrátili pohled. Jen Goryvlad se na něj díval s otázkou v očích. Černokněžník přikývl. "Běž."
Vlk se zvedl a jako duch zmizel v ranním šeru.

Jela vpřed se svěšenou hlavou. Sotva vnímala svět. Rozplétající se copánky jí padaly do obličeje. Uzdu držela v prstech lhostejně, kůň kráčel bez jejího vedení: procházel větrem vyvátými úvaly mezi vysokými závějemi, kde mu sníh sahal jen kousek nad kopyta. Neměla ponětí, kam vlastně směřuje. Stoupala do mírného svahu a odněkud zleva, zpoza řídce rostoucích stromů, k ní doléhalo hučení řeky. Připadala si jako opilá, nebo spíš nadýchaná výparů z nějakého bylinného odvaru. Tvary věcí byly pokroucené, neostré, zvuky jako by k ní pronikaly skrz kamennou stěnu. Čarodějné vědomí, kterým vždy prohmatávala okolí a dokázala jím odhalit i věci, které uši a oči nezachytily, vyhaslo. Necítila nic. Jako by jí někdo vyřízl duši z těla. Velmi tupou, rezavou čepelí.
Najednou kůň zafrkal a pohodil hřívou. Mirena se přinutila zvednout hlavu. Tvář měla mrtvolně bledou. Přimhouřila oči před odrazem slunce na sněhu.
Stála před bránou. Nebo spíš před tím, co z brány zůstalo. Palisáda byla děravá jako zuby starce - ohořené, zuhelnatělé kůly trčely k nebi jako modly zapomenutých temných bohů, jimž dávnověcí divoši obětovávali vlastní děti. Mirena popohnala hnědáka do průchodu v nevysokém náspu z hlíny a kamení. Vylomená vrata se zřetelnými stopami po ostřích seker a stále naježená polámanými šípy ležela na zemi, napůl pochovaná pod bílými závějemi.
Z hradiště na temeni pahorku zbylo jen smutné, ponuré, tiché spáleniště. Mirena pokračovala sněhem zavátou ulicí mezi černými troskami srubů a nemohla se zbavit dojmu, že prochází starým pohřebištěm. Krkavec, který krákal z bezlisté lípy na jednom z dvorů, jako by to chtěl potvrdit. Tušila, kam ji přivedla cesta, kterou koník instinktivně našel pod sněhem. Tohle bylo jedno z hradišť, které Lučané před dvěma roky dobyli, když táhli směrem k Hradci a Praze. Jedna z pohraničních pevností, které byly základem pro výboje Přemyslovců na území sousedních kmenů, a na níž Vlastislav vykonal svou krutou pomstu. Jeho vpád nepřežil nikdo, kdo by hradiště obnovil.
Hnědák opět zafrkal. Ulička ústila na středové prostranství. Na jeho opačném konci stál jeden z mála srubů, kterých se nedotkl oheň Lučanů. Mirena se narovnala a zpozorněla. Před obydlím stál kůň. A z otvoru ve slaměné střeše stoupal kouř.
Velký vraný hřebec ji pozoroval tmavýma, nepřirozeně inteligentníma a zároveň tak trochu šílenýma očima. Mirena toho koně dobře znala, i jeho neobvykle tvarovaný postroj z černé kůže. Oř ji přivítal hlubokým, temným zafrkáním a dupnutím širokého

kopyta. Hnědák se vzepřel a odmítl jít dál. Měl z vraníka strach, jako by to nebyl příslušník jeho druhu, ale ke skoku připravená šelma.
Mirena se chytila hrušky sedla a pomalu sklouzla chodidly do sněhu. Zapnula si kolem pasu opasek, pouzdro s mečem ji pláclo do stehna. Nechala hnědáka stát a vykročila ke srubu. Černého hřebce obešla obloukem. Opět zafrkal a vycenil zuby, jako by se smál jejím obavám. Mirena položila dlaň na jílec meče a opatrně strčila nohou do dveří. S tichým skřípěním se otevřely.
V ohnivém šeru uvnitř se vztyčila temná postava. Mirena rychle ucouvla zpět na zápraží. Černooděnec se pohnul za ní - jeho kroky zněly cinkáním oceli. Byl neobyčejně vysoký, takže hlavu v železné přilbě musel ve dveřích sklonit velmi nízko. Překročil práh, narovnal se a temnota v úzkých průzorech helmy se upřela na příchozí.

Vosa se zachvěla. Tolikrát už se dívala do této nelidské tváře, a vždy jejímu pohledu dokázala vzdorovat. Jenže předtím jí v žilách proudila divotvorná síla, která ji dokázala zaštítit před démonovou zlobou. To už nebyla pravda. Dnes byla jeho moci vydána napospas.
"Moragu," oslovila ho chabým hlasem.
Dlouho neodpovídal, jen na ni neúprosně hleděl temnotou v očnicích přilby. Na úpatí svahu pod hradištěm hučela Vltava.
"Mireno," ozvalo se nakonec zpod přilby. "Dlouho jsme se neviděli Už to bude skoro rok, co jsi vyrazila z Kančí hory."
"Tak dlouho?"
"Kde jsou tví společníci?"
Nasucho polkla a váhavě zavrtěla hlavou. "Nevím."
"Nevíš?" zazněl hlas ještě zlověstněji. "Co to má znamenat? Měla jsi mě přece zavést k nim! A hlavně k tomu meči. Kde je meč?"
"Kde by byl? Tam, kde už mnoho dní. Visí u pasu Černovirova syna."
Démon strašidelně zavrčel a rázně k ní přikročil. Qpět couvla, ale on ji popadl za rameno a surově přitáhl k sobě, až narazila ňadry do jeho opancéřované hrudi. Druhou rukou ji popadl za bradu a zvrátil jí hlavu, aby jí mohl pohlédnout do očí.
"Vysvětlíš mi, co to provádíš, mrcho?" vyjel na ni. "Měla jsi zůstat s nimi, dokud nepřijdu a..." Najednou se Morag zarazil a podíval se na Mirenu pozorněji. Obrátil její tvář doprava a zpátky. Pak se jí znovu zahleděl do očí a ona měla pocit, že temnota vytryskla zpod přilby a vlévá se jí až do mozku. "Co je to s tebou, u všech běsů? Jsi nějaká jiná... Ty už nemáš..." Překvapeně ztichl.
"Přesně tak," potvrdila chladně. "Ztratila jsem svou moc. Chors mi ji vzala, takže jsem už nedokázala chránit svou mysl před černokněžníkovými kouzly. Co myslíš, jak dlouho mu pak trvalo, než zjistil, že jsem ho zradila?"
"Takže o mně ví?"
Mirena se ušklíbla. "Ptáš se jako hlupák. Věděl o tobě, sotva jsi vycválal z brány svatyně. Copak to nechápeš? Všechno je jinak. Krug nemá ponětí, jaké schopnosti v tom chlapovi ve skutečnosti dřímají. Černokněžnická moc, která se v něm probudila po návratu z Návu, den ode dne sílí. Dám ti dobrou radu, Moragu: nech ho být. Jestli se mu sám postavíš do cesty, zničí tě. Černý má tak jako tak namířeno na Kančí horu. Vrať se a počkej na něj tam, společně s Krugem a Svarunem proti němu máte aspoň nějakou šanci..."

"Co to plácáš, ženská?" démon ji sevřel ještě pevněji. "Co to cítím za tvými slovy? Snad pro toho zkurvysyna nemáš slabost? Měla ses s ním sblížit jen abys ho poblouznila, aby byl zaslepený a nepodezříval tě. Proč mám pocit, že ti to přerostlo přes hlavu?"
Mirena sevřela rty. Neodpověděla. Zpod přilby se dral hluboký zlověstný, vrčivý dech.
"Už to chápu, ty čubko," zasyčel běs pohrdavě a odstrčil ji od sebe. "Nechala ses ovládnout hloupými lidskými city. I proto jsi přišla o svou moc a Černý odhalil tvé skryté záměry. Za takovou slabost a selhání bych tě nejraději potrestal hned teď, vlastnoručně. Jsi bezcenná. Tvůj život však ušetřím s ohledem na Svaruna a jeho slabost pro tvé smrtelnické půvaby. Zabiju černokněžníka, získám Krutomor a vrátím se do svatyně. A ty půjdeš se mnou."
Pomalu přikývla. "Dobrá. Podřídím se vůli vládců Kančí hory. Nemám sílu ti odporovat, Moragu. Tu máš, vezmi si můj meč." Sáhla po zbrani a vytáhla ji z pochvy. "Schovej to železo, čarodějnice. Nasedni na koně. Zavedeš mě k černo..."
Mirena bleskově popadla meč do obou dlaní a s nenávistným výkřikem sekla Moraga mezi rameno a hlavu. Zajiskřilo se, zařinčel kov, odlétlo pár kroužků z drátěného závěsu na démonově krku. Čepel uvázla v ráně. Na Vosinu ruku vystříklo cosi černého, mazlavého. Vraný oř zlostně zadupal a zacvakal zuby.
Morag se skoro ani nezachvěl. Popadl jílec zbraně i s Mireninýma rukama. Vykřikla, kosti jejích prstů zaskřípaly jedna o duhou. Černý bojovník vypáčil meč z rány, vytrhl ho z Vosiných prstů a se zuřivým zavrčením ho odhodil. Mirena opět vykřikla. Slizký proud ustal. Morag popadl vědmu pod krkem a přitáhl její tvář ke své.
"Ty špíno," zahučel a v tu chvíli z průzoru přilby, z té zdánlivě neproniknutelné prázdnoty, prudce vychrstl černý sliz. V podobě svíjejících se chapadel vnikl Mireně do úst, do nosu a do uší a bleskově zadusil její šílený křik. Tělo se jí křečovitě roztřáslo.
Vtom se nad spáleništěm rozlehl zlostný štěkot. Morag zaskočeně vzhlédl. Proudy černé nečistoty se přetrhly. Část vtekla do Mireny, část se stáhla zpátky do přilby. Černooděnec odhodil chrčící, nohama kopající ženu na zem a narovnal se. Uličkou od severní brány, v Mireniných stopách, k němu dlouhými kroky mířil robustní, jako uhel černý dravec. Vosin hnědák mu vystrašeně uskočil z cesty. Morag sáhl po meči. Náhle něco zasyčelo vzduchem a kroužkové brnění na jeho hrudi zvučně prorazil dlouhý šíp. Zachvěl se, ale neupadl. Temně, nelidsky zavrčel.
Rozbitou bránou procválali dva jezdci. Kopyta koní vířila sníh ve slunečním světle vypadal jako zlatavá mlha.
Černý vlk dorazil na zápraží. Úsečně, zuřivě zavyl a přeskočil svíjející se Mirenu. Jeho vyceněné tesáky mířily na Moragovu hlavu. Běs už nestihl tasit meč - v poslední chvíli o krok ustoupil a švihl širokou pěstí v rukavici s našitými železnými plíšky. Goryvlada jako by zasáhlo těžké kovářské kladivo. Jeho bolestné skučení umlčel sníh, do kterého vzápětí zaryl tlamu. Morag se otočil na patě.
Černokněžník a lesovik se hnali uličkou, přeskakovali závěje a spadané trámy. Rogan se narovnal v sedle a opět vystřelil z luku. Zdálo se mu, že jeho pohled letí s šípem - zbytky příbytků se bleskově mihly kolem, neshořelý srub se rychle zvětšil, a potom celé zorné pole zastřel Moragův černý plášť, ještě rozevlátý v té prudké otočce. Střela mu oděv připíchla k zádům. Démon jako by ostrý hrot ani necítil. Vyšvihl se do sedla, tasil meč a kopl koně do slabin. Rogan se na středové prostranství vyřítil jako první. Vypustil z tětivy další střelu, za jízdy, jako zkušený avarský bojovník. Šíp se zaryl temnému jezdci těsně pod hrdlo, ale odpovědí byl jen dunivý smích. Kopyta zadusala. Dva černí koně se

prohnali kolem sebe tak těsně, že se jezdci o sebe otřeli koleny. Morag mocně švihl mečem.
Černokněžník v poslední chvíli zaryl tvář do koňské hřívy. Soupeřova čepel mu prosvištěla nad hlavou tak nízko, že odsekla pramen černých vlasů.
Rogan otočil koně těsně před srubem, Morag ani nezpomalil a hnal se proti Dagomirovi. Lesovik jako by až teď postřehl, co za hrůzu se na něj řítí, vytřeštil oči a pokusil se strhnout mulu stranou. Pozdě. Démonický vraník do něj narazil jako beranidlo. Dagomirovo zvíře zoufale zaržálo a naprázdno zabubnovalo kopyty ve vzduchu - náraz ho doslova odhodil z uličky a mrštil jím mezi dva spálené sruby. Mužík vylétl ze sedla a v gejzíru sněhu dopadl vedle zbytků plotu. Jen o dvě pídě minul ostře odlomený, nahoru trčící kůl. "Do hovna!" vyplivl sníh. Mula se s bolestným hýkáním zvedla a utíkala pryč, ošklivě kulhajíc.
Morag trhl uzdou. Vraník se v otočce vymrštil na zadní a pronikavě zaržál. Černý obrněnec, hlavou se téměř dotýkaje vztyčené koňské šíje, obrátil pohled k Roganovi. Ten právě znovu sahal do toulce.
»Šetři šípy, bratříčku!« zaznělo černokněžníkovi v mozku. »To je Morag, jeden z Krugových běsů. Obyčejným železem ho nezabiješ!«
"A co trochu Krvavého ohně?" pohlédl Rogan na Goryvlada, který se omráčeně snažil zvednout. Z tlamy a čenichu mu crčela krev.
»Zkus to!«
Rogan zahodil luk do sněhu a rázně se chopil meče. Dopřeje tomu zkurvenci, aby na vlastní kůži zakusil, co je Krutomor vlastně zač.
Morag temně zavrčel a pobídl netrpělivě dusajícího vraného hřebce.
"Chraň Mirenu, Gorjo!"
»To je přece jasné.«
Krvavé světlo vzplálo v Roganových očích jako oheň ve výhni po dmýchnutí kovářského měchu. Čáry mu naplnily údy silou. Zaryl paty do vraníkových boků a vytrhl Krutomor z pochvy. Oči démona na meči zazářily.
Uličkou zaduněla kopyta, nad zuhelnatělými zbytky dřevěnic zavířil sníh.
Srazili se jako dva balvany. Meče do sebe třískly ve výbuchu červených a bílých plamenů, Rogan měl pocit, že ho zasáhl blesk. Oslepený ohnivým zášlehem se překotil dozadu, neudržel rovnováhu a spadl ze sedla. Démonický oř sekl zuby po krku Roganova vraníka. Ten na poslední chvíli uskočil a s vylekaným ržáním odběhl mezi sruby.
I Morag se zakymácel, ale v sedle se udržel. Překvapeně zvedl svůj meč před průzory v přilbě. Na čepeli zůstal hluboký vyseknutý zub, jehož okraje stále žhavě zářily. Démon divoce zavrčel a sklonil pohled k soupeři.
Rogan se rychle postavil. Mrkal a potřásal hlavou, před očima mu poskakovaly temné skvrny. Soustředil sílu, sevřel Krutomor v obou pěstích, vzhlédl k Moragovi a zaujal bojový postoj.
Zpod černé přilby se vydral strašný, nelidský, nenávistný hlas. Vyslanec z Kančí hory najel koněm na Rogana, vztyčil se ve třmenech, aby získal pořádný rozmach, a sekl znovu, se vší silou a zuřivostí. Černokněžník zařval, z očí mu vyšlehly plameny, čepel Radhostova meče ohnivě vzplála. Dokonce se zdálo, že sám Krutan, zakletý ve zbrani, zuřivě zavyl.
Meče se s ohlušujícím zařinčením srazily. Hradištěm proběhla vlna ohnivého světla. Roganovi se pod silou nárazu podlomila kolena, ale Krutomor v jeho dlaních zůstal neústupný jako skála. Moragova zbraň v polovině praskla - dýmající úlomek čepele se

zatočil ve vzduchu a se sykotem dopadl do sněhu. Démon zařval překvapením a hněvem. Rogan nezaváhal, narovnal se, bleskově švihl mečem nad hlavou a přejel ostřím po soupeřově trupu. Zajiskřilo to, když Krutomor přesekl kroužkovou suknici. Morag zavyl - tentokrát ne vztekle, ale bolestně. Z trhliny v brnění vytryskl hustý tmavý kal. Dlaň v černé rukavici upustila zlomený meč a rychle se přitiskla k ráně. Rogan vycenil zuby a znovu se rozmáchl. Obr ho v záblesku duchapřítomnosti kopl okovanou botou do hrudi. Černokněžník se s vyraženým dechem odpotácel tři kroky vzad. Morag, shrbený v sedle a mohutně krvácející, rychle otočil koně. Vraný hřebec se rozběhl mezi sruby. Páchnoucí krev zanechávala ve sněhu černou stopu.
"Jen upaluj, zbabělče!" zakřičel za ním Dagomir, který se dopotácel k místu drtivého střetu. "Ještě se setkáme!"
Kůň s raněným válečníkem na hřbetě proskočil vypálenou dírou v palisádě a zmizel v lese pod hradištěm.
Rogan se zapotácel a ruce s mečem mu unaveně klesly. Čarodějné světlo v jeho očích pohaslo. Dagomir k němu pohotově přiskočil - kdyby ho včas nepodepřel, černokněžník by dopadl na zadek Černá krev syčela na čepeli Krutomoru, jako by byla zbraň žhavá.
»Rychle do sedel!« Goryvlad kulhal a tlamu měl zalepenou krví. »Ten parchant nám nesmí utéct!«
"Ať si jde," odfrkl si Dagomir. "Rogan ho porazil. Zaleze někam do úkrytu a tam chcípne."
»Nesmysl. Víš dobře, Dagu, kdo to byl. Krugův syn, jeden z démonů, které Bratrovrah stvořil, aby v jeho službách vraždili a šířili strach. Žádného z nich jen tak lehce nepřemůžeš. Posloucháš mě, Rogane? Neraduj se z vítězství - tu svini jsi jen poranil a zahnal. Jestli ho necháme utéct, vylíže se z toho a přijde zpátky, aby se pomstil. Musíme ho vystopovat a dorazit hned teď, dokud je zmatený a slabý. No tak, vy dva, na co čekáte? Musíme chytit zaběhnuté koně!«
Černokněžník se přestal opírat o lesovika a narovnal se. Síla se mu rychle vracela. Neřekl ani slovo - zdálo se, že Goryvlada vůbec nevnímá. Hleděl směrem ke středovému prostranství. Nejistým krokem se vydal k nevypálenému srubu a k postavě, která ležela ve sněhu před prahem.
»Rogane!«
Šli za ním. Černokněžník se dopotácel na zápraží a klesl na kolena vedle Mireny.
"Viděli jste?" zeptal se Dagomir, nahlížeje přes Roganovo rameno. "Vědma chtěla toho parchanta zabít. Sekla ho mečem."
»Ano, ano, viděli jsme. Nejdřív zradila Rogana, teď i své pány.«
Rogan upíral starostlivý prohled na Vosinu mrtvolně bledou tvář. Oči měla otevřené, vytřeštěné, zorničky rozšířené.
"Je mrtvá?" zeptal se chraplavě.
»Ne. Podívej, pořád slabounce dýchá. Ale je to s ní zlé.« Goryvlad kroužil čenichem kolem Mireny a zhluboka nasával vzduch.
»Morag do ní zasel svou nečistotu. Vsákla jí do těla a v této chvíli jí už koluje v žilách. Je to jed, ze kterého Krug vytváří své ďábelské nohsledy.«
"Zabije ji to?" Z Roganova hlasu se nedaly vyčíst žádné emoce.
»Těžko říct. Ta špína nezahubí její tělo. Sežere její duši a mysl.« "Pokud něco neuděláme, už se nikdy neprobere," řekl Dagomir vážně. "Ale i kdyby ano, bude z ní otrok Krugovy vůle."
"Musí existovat způsob, jak to z ní dostat," procedil černokněžník skrz zuby. "Gorjo?"

»Nemám ponětí, co udělat. Teď, když ztratila čarodějnou sílu, je velmi slabá a zranitelná. Kdybychom použili Krvavý oheň, mohlo by jí to víc ublížit než pomoct. Poslouchej, bratříčku, na tohle teď nemáme čas. Musíme hned a bezodkladně vyrazit za černým běsem. Jestli nám uteče...«
"Sklapni, Gorjo," osopil se na něj Rogan náhle. "Neumíš-li jí pomoct, aspoň nepřekážej a nezdržuj zbytečným plácáním..."
"Vím, co je potřeba udělat."
Ohlédli se. Rozdupaným sněhem k nim na své kobylce přijížděla Běloslava. Vedla za sebou i Roganova vraníka, stále neklidně potřásajícího hřívou. Před srubem Češka sesedla, dřepla si k Mireně a dotkla se jejích bledých, studených tváří. Pokývala hlavou.
"Musíme ji co nejdřív dopravit na Vyšehrad. K Libušiným kněžkám. Mé sestry budou vědět, co dělat. Zastaví tu zkázu, co se jí rozlévá tělem, a možná najdou způsob, jak to z ní dostat úplně."
"Na Vyšehrad je to pořádný kus cesty," poznamenal Dagomir.
"Poženeme se s větrem o závod," prohlásil Rogan, pořádně zabalil Mirenu do pláště, vzal ji do náruče a vstal.
»Cože? To nemyslíš vážně, Rogane! Nemůžeš kvůli té zrádné čarodějnici nechat utéct démona! Vrátí se, když to budeš nejmíň čekat...«
Nikdo si Goryvlada nevšímal. Dagomir s Běloslavou pomohli černokněžníkovi naložit bezvládnou vědmu na vraníka. Rogan zvedl ze sněhu svůj luk a uzdu Mirenina hnědáka přivázal k vraníkovu postroji.
"Vy jeďte," kývl lesovik hlavou. "Já musím najít svou mulu. Chudinka, asi je zraněná, i tak bychom vás jenom zdržovali. Cválejte na jih, přijedeme za vámi."
"Dejte si pozor, temný jezdec nebude daleko." Rogan se uvelebil v sedle, opřel si Mirenu zády o hruď, objal ji a chopil se uzdy. "Veď mě, Běloslavo. Na jih, do Hradce, a odtamtud přímo na Vyšehrad. Znáš cestu?"
"Samozřejmě. Tady už jsem skoro doma. Tyhle rozvaliny nesly jméno Dřevíc, dokud hradiště před dvěma lety nevypálili lučtí vlci. Budeme cválat podél Vltavy a jen co mineme starou Budeč, vstoupíme na území knížete Čestmíra, mého bratra."
"Jeďme."
Pobídli koně a vyrazili směrem k jižní bráně.
»Hlupák,« zavrčel Goryvlad. »Hlupák hloupý. Neví co dělá. Kvůli ženské...«
"Nech to být," zamračil se na něj Dagomir. "Radši vyčenichej mou mulu."
»Vyčenichej si ji sám. Měli bychom se hned pustit po běsových stopách.«
"My dva proti němu nic nezmůžeme. Pusť tu obludu z hlavy. Jestli se démon vrátí, Rogan si s ním poradí."
»Jen aby,« bručel Goryvlad v duchu a zamračeně sledoval vzdalující se jezdce. »Jen aby.«
Rogan a Běloslava procválali bránou a zmizeli jim z dohledu. Spáleniště Dřevíce je vyprovázelo ponurým mlčením.

Kapitola dvanáctá
Jízda na Vyšehrad

Když Rogan řekl, že se poženou s větrem o závod, ještě netušil, že to bude doslova. Stribog přilétl z půlnoční strany - náhle, vší silou se jim opřel do zad, jako by je chtěl

popohnat. Když se hnali po západním břehu Vltavy přímo na jih, ostrý vichr dul nad okolními pláněmi a zvedal nad krajinu vířící oblaka zářivého sněžného prachu. Svarogův kotouč svítil z téměř bezoblačné oblohy, ale nevydával ani trochu tepla.
Rogan a Běloslava nepolevovali v tempu. Po udusané cestě křižovali háje a louky podél řeky. Bez povšimnutí míjeli čím dál hustěji roztroušené osady a usedlosti, zvěstující, že se blíží k sídlům hrdého kmene Čechů. Koně kopyty rozbíjely závěje, větrem vybroušené do ostrých čepelí. Rogan pod sebou střídal svého vraníka s Mirenińym hnědákem - s dvojnásobnou váhou v sedle by žádné ze zvířat tu krkolomnou jízdu nevydrželo příliš dlouho.
A Mirena v černokněžníkově náručí byla čím dál bledší a její dech mělčí.
"Vydrž, děvče, vydrž," šeptal jí Rogan do vlasů. Tak, aby ho mohla slyšet jen ona. Ale ona neslyšela.
Slunce zapadlo. Žhavý odlesk Svarogova ohně nad obzorem pozvolna pohasínal, až se rozplynul v temnotě. Zamrkaly hvězdy, odněkud ze vzdálených lesů se vynořil měsíc a proměnil nedozírnou sněhovou pokrývku v moře stříbrného prachu.
Několik honů západně od Vltavy se uprostřed mírně zvlněné krajiny zvedala rozložitá hora. Na jejím vrcholu se vypínalo hradiště, mohutná palisáda seděla na zasněženém návrší jako černá koruna na šedivé hlavě starého vladaře. I z dálky byla vidět mihotavá, větrem zmítaná záře ohňů a loučí - na silných věžích nad branami i v husté srubové zástavbě na temeni kopce.
"Budeč," zpomalila Běloslava do klusu a ohlédla se v sedle. "Kolébka našeho plémě, strážná bašta kmene. Tady kdysi sídlil velekníže Krok, tady se narodily Libuše, Teta a Kazi, jeho mocné čarodějné dcery."
Rogan ji dohnal, také přitáhl uzdu a vylétl pohledem po zasněžených svazích až k sídlu na kopci. "Slyšel jsem, že ji Lučané dobyli a vypálili."
"To udělali. Ale jak vidíš, opět hrdě natahuje věže k nebi. Pro Přemyslovce je to posvátné místo; věděla jsem, že ho nenechají napospas liškám a vránám jako Dřevíc. Za dva roky vyzvedli hradiště z popela, očividně mocnější než předtím. Pojďme nahoru. Když strážcům řeknu, kdo jsem, jistě nám hned otevřou bránu."
Rogan zavrtěl hlavou. "Ne, Běloslavo. Jen ať ta vrata zůstanou zavřená. Pojedeme dál."
"Ale koně..."
"Koně vydrží. Zimní soumrak přichází brzy, ještě nenastal čas na odpočinek. Budeme cválat až do půlnoci, pak si najdeme nějaké přístřeší a ráno ještě před úsvitem se zase vyhoupneme do sedel. Černokněžník sklonil pohled k Mireně, schoulené v jeho náručí. "Přímo cítím, jak v ní přestává tepat život. Musíme si pospíšit."
Běloslava pohlédla na bezvládnou ženu a pak zase na Rogana, do jeho ustarané tváře.
"Rozumím," přikývla. "S větrem o závod."
"S větrem o závod."
Po úpatí hory se vinula cesta. Kola vozů, koňská kopyta a chodidla zimních poutníků udusaly sníh na kámen, jelo se dobře. Brzy měli Budeč za zády. Běloslava už začínala zrychlovat, ale Rogan náhle zvedl hlavu a zpozorněl jako divoké zvíře, naslouchající nočním zvukům.
"Co se děje?" obrátila pohled stejným směrem.
Dívali se na západ, k temné mase lesa za planinou. Roganovi se rudě zablesklo v očích.
"Nevím přesně," odvětil chraplavě. "Ten les... bdí. Pozoruje nás."

Běloslava zpomalila a soustředila své čarodějné smysly. "Máš pravdu," zabručela po chvíli. "Ani bych si nevšimla, kdybys neřekl... Někdo tam je. Nad krajem poletuje něčí pátravé vědomí. Dotýká se nás."
"Nezastavuj," varoval ji Rogan. "Ať už nás sleduje kdokoli, ať neví, že jsme ho odhalili."
"Máš ponětí, kdo to může být?"
"Mám. Ale byla by to neuvěřitelná - a velmi nepříjemná - náhoda."
"Nepřítel?"
"Rozhodně."
"Vraťme se do Budče, tam budeme v bezpečí."
Rogan zaváhal, vážně přemýšleje nad touhle možností. Náhle jím však projel podivný záchvěv. Něco se prudce změnilo. Stočil pohled zpátky ke vzdálenému lesu. A zaklel.
Běloslava se vyplašeně ohlédla.
Od temné skvrny pralesa se oddělil menší černý stín, možná jezdec nebo skupina jezdců, a pustil se křížem přes měsíčním svitem zalitou pláň.
"Moreniny kosti," ucedil čemokněžník, zalétl zrakem k Budči, odhadl vzdálenosti a zlostně si odfrkl. "Pozdě. Odřízl by nám cestu. Ten parchant snad čte naše myšlenky. Cvalem, Běloslavo! Jde nám po krku!"
Kopli koně do slabin a vyrazili na jih. Běloslava střelila pohledem přes rameno. Stín se rozdělil na několik menších tmavých skvrnek
"Je jich víc!" zakřičela na Rogana. "Sedm nebo osm!"
"Já vím!" Vítr trhal slova od úst.
"Jedou rychle! Mají odpočaté koně! Raz dva nás doženou! U Chors, co jsou zač?"
"Neptej se a jeď!"
Kolem nich létaly kusy tvrdého sněhu, podkovami vytržené z udusané cesty.

Na okraji planiny, úplně u lesa, se zvedala početná skupina nepřirozeně oblých pahorků. Nebylo pochyb, že pod každým z nich spočívá ve věčném spánku dávnověký velmož nebo bohatýr. Rogan vycválal na jednu z mohyl, zarazil koně a zalétl pohledem zpátky na půlnoční stranu. Budeč se dávno utopila v severních temnotách.
"Vidíš je?" zavolala vzrušeně Běloslava, jejíž kobylka neklidně podupávala na úpatí svahu.
Černokněžník ještě jednou prohmatal krajinu soustředěným zrakem.
"Ne," zamračil se.
"Setřásli jsme je?" řekla mladá Češka s nadějí, ale z tónu jejího hlasu bylo poznat, že tomu sama nevěří.
"Ani náhodou," zavrčel Rogan a klusem sjel z mohyly. "Cítím je. Jsou někde nablízku."
Klusali mezi náhrobními vršky, objížděli bezlisté stromy, vyhýbali se zčernalým, dešti a vichřicemi obroušeným kamenným modlám. Vítr hnal úvaly a po strmých úbočích točící se bílá oblaka. Najednou se před nimi vynořila nejmohutnější mohyla. Jistě skrývala ostatky knížete toho zapomenutého kmene z úsvitu věků. To však nebyl důvod, proč Rogan a Běloslava trhli uzdami.
Na mohyle stál kůň. V jeho sedle se krčila hrbatá postava ve vlčím plášti, s vyřezávanou holí v široké pěsti. Jedno oko měla skryto pod chromým víčkem, druhé, vypoulené, se lesklo odrazem hvězd.
"Podívejme se," promluvil zvučně Kovir, zaklínač Lučanů, velekněz Černoboha a věrný pobočník knížete Vlastislava. "Jaké štěstí, že se opět potkáváme, Černý."

"Mám dojem, že to nebyla Štěstěna," zavrčel Rogan, "ale Morena, kdo nás zase svedl dohromady. Obchází kolem. Neslyšíš její zpěv?"
"Slyším, slyším," zachechtal se Kovir syčivě. "A já taky vím, komu je ta tichá píseň určena."
Sníh zavrzal pod přicházejícími kopyty. Černokněžník kolem sebe zakroužil ostražitým, zamračeným pohledem. Z průchodů mezi mohylami se vynořili zlověstně mlčenliví jezdci. Na sobě měli přilbice a šupinové zbroje, na sedlech kopí a štíty, v rukou sekery a meče.
"Takže Vlastislav poslal své psy na výzvědy," procedil Rogan skrz zuby a vzhlédl ke Kovirovi. "Čenicháte kolem českých hradišť, odhadujete sílu nepřítele..."
"Tak nějak," přisvědčil zaklínač s úšklebkem. "Byli jsme se podívat dole u Hradce. Jeden chudý hrbatý pocestný dokonce zavítal do hradiště s prosbou o trochu jídla a pár vlídných slov u rozpálené pece." Zpod špinavých vousů zaznělo pobavené zachechtání. "Teď vím přesně, kolik tam mají mužů, viděl jsem slabá místa v opevnění. Vlastislavovi se takové zprávy budou hodit, až na jaře přitáhne s celým luckým vojskem."
"Co říkáš na nové hradby Budče?" zeptal se černokněžník, koutky očí sleduje půltucet družiníků. Zahradili všechny únikové cesty. Přikradli se jako vlci, lační po krvi.
"Pěkné. Zase je rozvalíme. Kůly palisády mají pěkně zahrocené, to se hodí. Nabodáme na ně hlavy obránců." Kovir se zase skřípavě zasmál. "Vím, o co se snažíš, Černý. S tou bezvládnou strigou v sedle jsi pomalý jako hlemýžď, ani mečem se nebudeš moci pořádně rozmáchnout. Proto hraješ o čas a zkoušíš vymyslet jak vyklouznout. Škoda námahy. Jsi obklíčený, v pasti, lapený. Vlastislav bude příjemně překvapen, když mu kromě podrobností o rozložení přemyslovských vojsk donesu i tvou kebuli. Mimochodem, co je té čarodějnici? Omdlela žárlivostí, protože sis našel tuhle novou děvku?" Rogan neodvětil. "Běloslavo?" zašeptal.
Tázavě se na něj podívala. Její tvář skoro svítila ve tmě, tak zbledla strachem.
"Až vyrazím, drž se těsně za mnou. Rozumíš?" Čarodějka překonala svůj strach a neznatelně přikývla. "Dobře."
Krutomor vylétl z pochvy jako blesk. Sytě červené světlo zalilo bílé svahy mohyl a rozhodilo kolem ostré stíny jezdců. Koně zaržáli. Lučané si překvapeně zakrývali oči. Roganův vraník tryskem vyrazil k nejbližšímu průchodu mezi mohylami, stráženému jen jedním jezdcem. Běloslava pohotově pobídla kobylu za ním. Mirenina hnědáka vedla na uzdě za sebou.
Kovir zaklel a narovnal se v sedle, takže rázem vypadal o hlavu vyšší. Pevně sevřel žezlo v pokřivených prstech. Kolem vyřezávané vlčí hlavy se zachvěla ohnivá záře.
Rogan se prohnal kolem válečníka. Lučan na splašeně roztančeném koni nestihl ani pozvednout sekeru. Rudý záblesk Krutomoru mu prolétl hrdlem. Přilba se špičkou zabodla do sněhu a hlava v ní uvízlá vychrlila ze vzhůru obráceného hrdla tmavou spršku.
Kovir švihl čarodějným žezlem. Ze svahu slétl ohnivý záblesk jako plamenný plivanec zuřícího draka. Rogan se přikrčil ve snaze ochránit Mirenu a instinktivně švihl Krutomorem. Zadunělo to, nad mohylami se zablesklo jako v bouřce, do tmy vyšlehly plamenné jazyky. Zpětný náraz čarodějné síly zasáhl zaklínače přesně v okamžiku, kdy se jeho kůň s vyplašeným zaržáním vyhodil na zadní. Kovira to doslova sestřelilo ze sedla. Lučané kleli, volali své bohy a snažili se zvládnout splašené koně. "Za ním, vy tlupo sráčů!" zavřeštěl Kovir, na všech čtyřech šátraje po upadlém žezle a plivaje sníh. "Jestli vám uteče, nechám z vás sedřít kůži!"

Když se cvalem hnali do úvalu mezi svahy, oko mu nenávistně plálo.

Kličkovali mezi mohylami, přeskakovali vyvrácené modly, naváté bílé duny měnili ve výbuchy zvířeného sněhu. Plamen Krutomoru jim svítil na cestu a plašil stíny duší, které vylezly z hrobů, aby viděly, kdo ruší jejich věčný spánek. Běloslavě, skloněné nízko nad koňskou šíjí, prosvištělo nad hlavou kopí a zarylo se hluboko do závěje. Švihla pohledem přes rameno. Nepřátelé se rychle vzpamatovali a teď se hnali za nimi jako smečka hladových psů.
Vzápětí se divoká jízda, následovaná vířícím bílým mračnem, vyřítila z labyrintu pohřebiště a opět vyjela na cestu, která se točila kolem mohylového pole. Štvanci i pronásledovaní vpadli do lesa. Pomstychtivý jekot Lučanů se rozbil mezi stromy.
Rogan klel jmény všech bohů, kopal vraníka do slabin a mhouřil oči před sněhem, který se mu valil do obličeje zpod kopyt vpředu cválající Běloslaviny kobyly. Nepřátelé už jim dýchali na záda. Mirena v náručí mu značně omezila pohyblivost. Vzduchem prolétl další oštěp a škrábl Roganova koně do zadku. Hřebec zaržál a jezdcem otřásl narušený rytmus jeho kroků. Černokněžník pevně sevřel Krutomor v dlani. Bylo to tady. Nastal čas, aby se pětici postavil tváří v tvář. Věděl, jak moc tím ohrozí Mirenu, ale nešlo to jinak. Začal zpomalovat.
Najednou se nad lesem rozlehlo pronikavé troubení rohu. Rogan zaskočeně vzhlédl a čarodějným zrakem probodl tmu před sebou. Zpoza stromů se najednou, jako smečka přízraků z nicoty, vyřítila družina jezdců. Zvonili ocelí a divoce vyli, aby zastrašili nepřítele a sobě vzpěnili v žilách odvahu. Roganovi se v prvním okamžiku sevřel žaludek, protože si myslel, že jsou to další Lučané, kteří jim přijeli odříznout cestu. Jenže neznámí válečníci se skoro nevšímavě prohnali kolem Běloslavy i kolem něj a vrhli se na jejich pronásledovatele. Kovirovi družiníci už nestihli obrátit koně. V plné rychlosti se srazili s tuctem útočníků. Zařinčelo železo, zaržáli koně, vykřikli ti, kterým se nabroušená ostří zasekla do těl.
Rogan a Běloslava zastavili koně a obrátili pohledy k místu nelítostného střetu.
"Co jsou zač?" vykřikl černokněžník na mladou Češku.
Obrátila k němu rozzářený obličej. "Naši."
Raz dva bylo po boji. Horká krev nadělala díry do udusaného sněhu na cestě. Zatímco ostatní chlapi dobíjeli Lučany a sekerami jim oddělovali hlavy od těl, jeden z bojovníků se klusem vracel k dvojici štvanců. Byl zhruba v Roganově věku, vysoký, ramenatý, s dlouhými vousy a hřívou zlatavých vlasů, trčících zpod přilbice s mohutným nánosníkem. Běloslava seskočila z kobylky a rozběhla se mu v ústrety. Muž ji očividně poznal, oči mu zazářily, vycenil zdravé zuby ve šťastném úsměvu a také sklouzl ze sedla. Padli si do náručí, až skvostně tepaná zbroj na bohatýrově těla zazvonila.
"Sestřičko," promluvil muž s dojetím sevřeným hrdlem. "Budiž díky Perunovi a všem bohům. Už jsem si myslel, že tě nikdy nespatřím."
Běloslavě vyhrkly slzy štěstí. "Kde jste se tu vzali?" zeptala se, dusíc v sobě vzlyky.
"Naši lovci náhodou zachytili stopu několika Lučanů, kteří slídili kolem Hradce. Mám dokonce podezření, že jeden z nich se v převleku za žebráka vetřel do hradiště."
"Nemýlíš se," potvrdil jeho domněnku Rogan. "Ten trhan je jejich vůdce."
Válečník k němu tázavě vzhlédl. Černokněžník nechal pohasnout Krutomor a zasunul přízračnou čepel do pochvy.
"Musím ti poděkovat, kníže Čestmíre," uctivě sklonil hlavu před Běloslaviným bratrem. "Vaše meče se přihnaly v pravou chvíli."

"Kdo jsi?" neskrýval bohatýr údiv.
"To je Černý Rogan," odvětila místo čaroděje Běloslava. "On a jeho společníci mi pomohli utéct z luckého otroctví a dostat se až sem."
"To ze mne dělá tvého velkého dlužníka, Černý Rogane," pokýval Čestmír hlavou. "Říkáš, že tamty bezhlavé parchanty," ukázal palcem přes rameno, "vedl ten hrbatý otrhanec, co špehoval v Hradci? Co je to za chlapa?"
"Kovir. Zaklínač a Vlastislavova pravá ruka. Zůstal někde vzadu na mohylovém poli."
Čestmírovi se rozšířily oči. "Kovir? Ten krvelačný lucký proklatec? Bohové, hned pošlu chlapy, aby ho popadli za chřtán!"
"To je zbytečné. Už určitě zjistil, co se stalo, a vzal nohy na ramena. Je to vědmák, ošálí smysly tvých mužů kouzly, zamete za sebou stopy, až si budou myslet, že vzlétl. Nedostanou ho."
"Jen ať to zkusí." Hradecký kníže se otočil ke své družině a štěkl několik jasných, ráznych rozkazů. Pět mužů hned skočilo do sedel a odcválalo směrem k pohřebišti.
"Jsem šťastná, že tě vidím, bratříčku," řekla Běloslava, když se Čestmír vrátil k nim, "ale není čas radovat se z našeho opětovného setkání. Máme naspěch."
"Kvůli té ženě?" chápavě pohlédl bohatýr na bezvládnou Mirenu.
Přikývla. "Ovládá ji zlé kouzlo. Musíme ji co nejdřív dopravit k Libušiným kněžkám na Vyšehrad."
"Pak neztrácejme čas," přikývl Čestmír bez dalších zbytečných otázek. "Tady jsme skončili."
Hradečtí přivázali hlavy Lučanů za vlasy k hruškám sedel, bezhlavé mrtvoly přehodili přes hřbety ukořistěných koní a vyrazili.
Rogan si Mirenu přivinul těsněji k sobě a snažil se jí dát aspoň část svého tepla, své síly. Její tep byl čím dál slabší. Jed se rozléval tělem, které se nedokázalo bránit.

Za úsvitu, na pokraji sil, dorazili k Hradci. Mohutná pevnost zvedala své pevné hradby na ostrohu chmurné hory Hřivnáč nad Vltavou. Brána ověšená zvířecími i lidskými lebkami se před nimi bez otálení otevřela. Rogan a Běloslava ani nevěděli, jak se ocitli v postelích. Čestmír přivolal místního žrece i s hadačkami a vědmami, kteří nad bezvědomou Mirenou vykonali obřad a přenesli do ní všechnu svou sílu. Když ji potom uložili vedle tvrdě spícího černokněžníka, její dech se opět prohloubil a do tváří se jí trochu vrátila barva. Dobře však věděli, že to nepotrvá dlouho a jed její sílu opět spálí.
Bylo už po poledni, když se Rogan náhle vytrhl ze spánku. Z vedlejšího lůžka se zvedla Běloslava. Zívala a pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy, ale pohyby měla rychlé, přesné, účelné. V dlouhé hale knížecího dvorce vonělo jídlo.
"Muži se vrátili s prázdnýma rukama," oznámil Čestmír ponuře "Po Kovirovi nenašli ani stopy. Jako by se vypařil. Prokletý vědmák. Perunův hněv na jeho hlavu."
"Neříkal jsem ti to?" Rogan dojedl, vstal a opásal se mečem. Pohledem zavadil o Mirenu a oči mu potemněly. "Díky za pohostinnost, kníže, ale musíme jít."
"Vím. Dal jsem osedlat naše nejlepší koně," přikývl Čestmír "Doprovodím vás se svou družinou až na Vyšehrad."
Černokněžník se na znamení vděčnosti uklonil.
Když opouštěli hradiště, čerstvé hlavy Lučanů už byly přibity nad bránou a očima bez lesku civěly někam na západ, ke své nadobro ztracené domovině.

Cválali po Velké cestě přes Únětice a Lysolaje, přes Šárecký potok a kolem vesnice Holíšoviců. Přebrodili zamrzlou Brusnici v hlubokém úvalu svažujícím se k velkému oblouku Vltavy, prošli skrz les Strahov na táhlém úbočí a minuli mohutné hradby Pražského hradu na vymýcené vyvýšenině. Kousek pod Prahou byl přívoz, kde na sklonku noci vzbudili voraře, aby je přepravili přes řeku. Sotva odrazili od břehu, Svarog v koruně Veledubu popohnal spřežení a oni uviděli na pozadí rozsvěcujícího se nebe impozantní siluetu na vysokém skalním ostrohu.
"Vyšehrad," oznámila Běloslava.

Blízko místa, kde do Vltavy ústil potok Botič, vyvedli koně na břeh, opět vyskočili do sedel a vyrazili po strmé cestě, která se točila kolem skalnaté hory. Z úbočí zahlédli v dálce spletité koruny posvátného háje, kde se kdysi Libuše koupala ve studánce, kterou nazývali Jezerka. A potom, když už slunce šikmými zlatavými paprsky řezalo šero v lese, se stromy před nimi náhle rozestoupily a družina se zastavila před masivní bránou mezi dvěma věžemi ze silných trámů. Čestmír sňal ze sedla roh a z plných plic do něj zadul.
"Kdo je to?" objevily se pod stříškami věží siluety s kopími a luky v rukou.
"Čestmír z Hradce," zazněl nad úbočím hlas mladého knížete. "Otevřete!"
Další otázky nezazněly. Zarachotilo těžké břevno, kterým byla brána zevnitř zajištěná, a vrata se se sténáním otevřela. Jezdci pobídli koně. Když po můstku přešli nad příkopem a vcházeli do průchodu v silném valu, Roganovi padl zrak na vyřezávaný trám nad bránou. Byla k němu přibita obrovitá kančí lebka se širokánským rypákem a obrovskými kly a zubisky. Představil si zvíře, kterému musela patřit, tu strašlivou obludu vládnoucí dávnověkým pralesům, a naplnil ho obdiv k Bivojovi, bájnému rekovi, který kance přemohl holýma rukama a na zádech vynesl až na Vyšehrad.
A ještě větší úcta a posvátná bázeň ho zachvátila, když uličkou mezi dřevěnicemi došli na vyvýšené nádvoří na ostrohu nad Vltavou. Tam se tyčila stará, vrásčitá, rozkošatělá lípa, posvátný strom této země. Její větve se natahovaly výš, o hodně výš, než kam sahaly doškové střechy pyšného knížecího dvorce. Na stolci v jejím stínu už od Libušiných a Přemyslových časů sedávali vladaři českého kmenového svazu, vynášeli soudy, vyjevovali proroctví a rozhodovali o osudech rodů, které poklekly před jejich mocí a moudrostí.Tady tlouklo srdce přemyslovské země.
Čestmír zastavil svou družinu a mlčky pokynul Běloslavě. Mladá čarodějka přikývla a naznačila Roganovi, aby ji následoval. Hradecký kníže se k nim připojil. Odbočili z nádvoří a prošli uličkou mezi rozlehlým knížecím dvorcem a honosnými sruby lechů a hodnostářů. Před nimi se objevila ohrada. Každý její kůl byl nahoře ostrouhaný do podoby hlavy. Byla to vlastně dlouhá řada model, strážících lipový háj - v této době bez listů, a přece tak hustý, že skrz něj Rogan nepronikl zrakem. Spatřil jen střechu svatyně uprostřed porostu, která nad spletené lipové větvoví zvedala dřevěné podobizny bohů na průčelích.
"To je Libušina zahrada," sklouzla Běloslava ze sedla. "Poslední
místo, kde můžou Vose pomoci."
Dívčina přikročila k vratům v ohradě. Nezabušila, jen k vyřezávanému dřevu přiložila otevřenou dlaň a přivřela oči. Vzápětí se brána otevřela a před Běloslavou stanula vysoká světlovlasá žena v bělostném zaječím kožíšku. Ve vlasech už měla stříbrné prameny, ale přesto byla hrdě vzpřímená a šířila kolem sebe auru síly a vznešenosti.
"Svatomyslo," uklonila se Běloslava hluboce. "Vítej zpátky, sestro," dotkla se velekněžka jejích vlasů. "Tušila jsem, že najdeš cestu domů."

"Přicházím s naléhavou prosbou o pomoc."
"Ano," přikývla Svatomysla a stočila pohled k Roganovi. Černokněžník uctivě sklonil hlavu. Čarodějka přistoupila blíž, pohlédla do Mireniny sinalé tváře a vzala do dlaní její ochablou ruku. Vrásky kolem jejích očí se viditelně prohloubily.
"Je skoro pozdě," řekla.
Jako na povel z vrat zahrady vycupitaly mladší kněžky a nahrnuly se k Roganovi. Na okamžik zaváhal, ale pak nechal Mirenu klesnout do jejich rukou. S péčí ji uchopili a odnášeli pryč. Černokněžník sesedl z koně a vydal se za nimi, ale po prvním kroku mu Svatomysla položila ruku na rameno. "Ne. Teď musíme soustředit všechnu naši sílu. Do zahrady nesmí vkročit muž."
Pohlédl do jejích sivých očí. "Zůstanu u ní. Potřebuje mě. Ranil ji Belbohův démon..."
"Běloslava nám řekne všechno, co potřebujeme vědět. Ty si jdi odpočinout, meleš z posledního, i když si to nejspíš neuvědomuješ. Víme, co je potřeba udělat. Až přijde čas, zase svou chráněnku uvidíš."
Rogan zaťal zuby, ale velekněžčin měkký pohled ho po chvíli přiměl sklonit zrak.
"Pojď, Černý," ozval se za ním Čestmír. "Jsou tady uši, kterým je potřeba říct, co jsi viděl na západě."
Běloslava se letmo usmála na rozloučenou, a pak následovala Svatomyslu do zasněžené zahrady. Vrata se za nimi zavřela, ačkoli se jich žádná z kněžek nedotkla.

Kapitola třináctá
Neklan

"Vítej, bratranče."
V hlavní dvoraně knížecího sídla bylo chladno. Síň byla nevysoká, ale zato prostorná; ohniště, jehož matná záře probleskovala z šera odněkud vzadu, ji nedokázalo celou vytopit. Trámový strop s ohromným břevnem táhnoucím se po celé délce podpíraly hrubé, bohatě vyřezávané, pestře malované sloupy.
Rogan a Čestmír šli za hlasem, mezi širokými stoly obklopenými lavicemi nebo dubovými špalky, na kterých se sedělo ve chvílích hodování. Teď tu bylo pusto, zvuk kroků se v ozvěnách odrážel od stěn ověšených zbraněmi a štíty, zubřími lebkami, medvědími kožešinami a losími nebo jeleními parohy. Nakonec došli na konec síně, kde se za dřevěným sloupořadím vynořil z ohněm prosvětleného přítmí dlouhý, těžký stůl. Kolem něj sedě-li páni Vyšehradu, statní bohatýři z knížecí družiny, prošedivělí vladykové i bělovousí žreci. V čele stolu se na pozadí mihotavých plamenů černalo vysoké opěradlo knížecího stolce. Z křesla se na příchozí vodnatýma očima díval nevysoký muž s úzkými rameny a kostnatýma rukama - ani se nechtělo věřit, že s hromotluckým Čestmírem pocházejí z jedné krve. Oděný byl v drahé sobolině a na čele, nad ním už povážlivě řídly vlasy, se leskla zlatem vykládaná velmožská čelenka.
"Velekníže," uklonil se Čestmír a Rogan následoval jeho příkladu. Netušil jsem, že tě najdu na Vyšehradě. Stáhl ses snad sem za řeku, protože se tu cítíš bezpečněji před hrozbou ze západu?" Uštěpačný tón vyvolal mezi hodovníky nespokojený hukot. Jeden z Neklanových družiníků pobouřeně vyskočil. "Přišel jsi urážet, Čestmíre? Nadávat nám do zbabělců?"
"Do zbabělců? Vám?" ušklíbl se robustní bohatýr. "To v žádném případě. Ještě mám v paměti, jak jste mi před dvěma roky odvážně přišli na pomoc, když Hradec obklíčili

Lučané a nám začaly docházet zásoby." Čestmír zúžil oči. "Nebýt toho, že vlkům nečekaně vpadli do týla Litoměřicové a Děčané, nechali byste nás tam pochcípat hladem. Pak už bychom byli pro Lučany lehkou kořistí. Zůstali jste zavření za branami Prahy a třásli jste se při představě, že se Vlastislavova nenažranost oboří i na vaše domovy. Jenže to určitě nebyla zbabělost, ale nějaká moudrá strategie, celá země přece ví, že kníže Neklan meč neuzvedne, ale zato má bystrý rozum."
Muži opět podrážděně zahučeli jako včely, do jejichž hnízda strčil tlapu mlsný medvěd. Stojící družiník praštil pěstí do stolu, až stříbrné tácy a hliněné džbány s medovinou nadskočily. Už už se prudce nadechoval, ale umlčela ho Neklanova natažená ruka.
"Nech to být, Vršato," promluvil velekníže až překvapivě mírně. "Utište se, mí věrní. My máme svou pravdu, Čestmír zase svou. A ty, bratranče, zanech na chvíli výčitek a posaď se. Nabídni si mastnou placku, ukroj si kus pečeně, ochutnej medovinu. A řekni nám, co tě sem přivádí."
Neklanův klidný, nevzrušený, přímo nevýrazný hlas kupodivu způsobil, že muži sklonili pohledy zpátky k jídlu a pití. I Čestmír se nadechl a pomalu přikývl. "Díky, Neklane, za tvou pohostinnost. Máme za sebou divokou jízdu, vytrávilo nám."
"Co za hosta jsi nám to přivedl?" zeptal se Neklan, když dva návštěvníci odkládali pláště a sedali si ke stolu.
"To je Černý Rogan."
Kolem stolu to opět zašumělo. Neklan věnoval černokněžníkovi dlouhý, zkoumavý pohled. Jeho očím chyběla ostrost, připomínaly oči ryby, ale přesto Rogan cítil, že se za celkovou chatrností přemyslovského vládce skrývá jasná mysl a jakási forma vnitřní síly.
"Přišel ze západu," dodal Čestmír a zabořil nůž do hřbetu pečeného berana. "Putoval krajem Lučanů. Dokonce na vlastní oči viděl nové vlkovo hradiště."
Přežvykující čelisti se zastavily, ruce s poháry zamrzly na půl cesty k ústům.
"Skutečně?" ozval se do ticha Neklan. "A co přesně jsi tam viděl, Černý?"
"Vojsko," odvětil Rogan, zatímco mu mladičká otrokyně plnila číši medovinou z malovaného džbánku. "Celé Lucko je na nohou. Rody a kmeny na západě i na půlnoční straně obcházejí poslové s lýkovou smyčkou a ve Vlastislavově jménu hrozí všem, kteří nevyslechnou volání do boje, že je na té smyčce oběsí."
"Všichni brousí meče, sedlají koně a spěchají do Vlastislavu," doplnil Čestmír.
"Litoměřicové, Děčané, Lemuzové, rody od Brocnice, od Úzké, z údolí Oharky i Hutné, ba až z dalekého Chlumčanska za černými slatinami u horní Mže. Trnované, Úhošťané, Chrabercové, Žluticové, Radonicové. Všichni. Chystá se na nás nevídaná zkáza. Musíme co nejdřív svolat všechny české rody do boje!"
"Neunáhleme se, bratranče," namítl Neklan pořád tím samým mírným hlasem. "Nešiřme poplach a paniku po kraji, dokud si nejsme jistí..."
"Jistí?" zavrčel Čestmír. "Jistí čím? Tady Rogan všechno viděl. A Běloslava také, pokud nevěříš slovu cizince a chceš slyšet člověka naší krve. Jen pověz, Černý, čeho jsi byl svědkem ve Vlastislavu."
"Hradiště je plné mužů," řekl Rogan. "Divokých, po zuby ozbrojených, dychtivých po boji. Jsou jako šelmy, které větří kořist a krev. Ani Vlastislav je už dlouho neudrží na řetězu. Brzy se pohnou směrem k Vltavě."
"Přijdou na podzim," usuzoval Neklan. "Po dožínkách. Tak, jako před dvěma roky."
"Kdepak," zavrtěl černokněžník hlavou. "Vyrazí, jen co roztaje sníh. Hned po rovnodennosti, možná dokonce ještě dřív, uslyšíte místo jarního hromu lucké rohy a nedočkavé mlácení seker do štítů."

"Proč by se chovali tak nesmyslně?" zamračil se velekníže. "Vlastislav není hlupák, nepotáhne do války na jaře, kdy je země pustá a sýpky po zimě prázdné. Nevelí vojsku duchů, jeho muži potřebují jíst. Přijdou po sklizni..."
"Vlastislavovi je to jedno," přerušil ho Rogan možná ostřeji, než měl sám v úmyslu. "Dychtí po odplatě. Jakmile bude dost silný, a to už bude brzy, věřte mi, zavelí k pochodu. Sám mi řekl, že jakmile Morena odpluje dolů po vodě a Vesna svým dechem prohřeje zemi, nad Luckem zaduní válečné bubny."
Kolem stolu zavládlo hrobové ticho. Černokněžník na sobě pocítil spalující pohledy všech přísedících. Chopil se číše a pořádně si přihnul medoviny.
"Sám ti to řekl?" promluvil nakonec Neklan a naklonil se nad stůl. "Ty jsi s luckým vlkem mluvil osobně?"
"Tak jest."
"Dej pozor, pane," procedil Vršata skrz zuby. "Nic mu neříkej, co když se sem vetřel jako vyzvědač Lučanů?"
"Nesmysl!" zvolal Čestmír. "Na vlastní oči jsem viděl lucké hlavy, které sťal meč tohoto muže. Má víc odvahy, než vy všichni dohromady!"
"Kdysi dávno," řekl Rogan, "během války s Avary, jsem s Vlastislavem bojoval v jednom šiku. Proto mě přivítal ve svém hnízdě jako přítele. Ale nerozešli jsme se v dobrém. I krev tekla. Teď mě nenávidí možná víc, než kohokoli z vás. Je mi jedno, jestli mi uvěříte, ale vězte, že ten muž je šílený, posedlý zlou silou, plný pomstychtivosti. Už ani není úplně člověkem. Přijde sem a prolije tolik české krve, že vody Vltavy zrudnou až k Labi."
"Pokud mu to dovolíme," dodal Čestmír. "Nemáme už moc času, bratranče. Zima brzy skončí a na obzoru se v jarním větru zatřepetají vlajky Lučanů. Musíme shromáždit všechny rody. Volej do zbraně, Neklane! Nechť kmeny v povodí Vltavy a Labe sedlají koně a brousí sekery a meče!"
Čestmírův hlas dozněl v zamlklém šeru dvorany a zavládlo ticho. Dole na úpatí skály pod hradištěm temně duněla Vltava. Neklanovy prsty rozrušeně otáčely číší v malé kalužince medoviny na rýhami zbrázděném stole. V jeho bledém obličeji s vpadlými tvářemi a kruhy pod očima se chvíli odrážel vnitřní zápas mezi obavami a hlasem rozumu. Muži čekali, nikdo se ani nehnul, všichni napjatě očekávali vůli Přemyslovce. Nakonec kníže mírně rozechvělou rukou pozvedl pohár a několika rázným doušky ho vyprázdnil. Položil ho zpátky na stůl a skoro neznatelně přikývl.
"Vyšlete posly. Ať se všichni chystají na obranu svých domovů."

Když se ozvalo tiché zaklepání na dveře, Rogan zvedl hlavu a zamžoural do šera v komnatě. Už byla zase tma; prospal celý den. Svíčka na stole už skoro dohořela, vosk se roztekl do ztuhlých žlutavých slz.
"Černokněžníku, spíš?" zeptal se hlas za dveřmi.
Rogan se posadil na lůžku z ovčích houní. Kožešinu, pod kterou dosud spal, si přehodil přes ramena. Bylo chladno. "Vejdi, Svatomyslo."
Dveře vrzly a velekněžka se skloněnou hlavou prošla dovnitř. Místnost zalila výrazná bylinková vůně. Z dřevěné mističky, kterou Svatomysla Roganovi podala, se kouřilo.
"Něco na posilnění."
"Děkuji," vzal nádobku do konečků prstů.
"Dej pozor, je to horké," řekla a zavřela dveře.
"Uhm."

Opatrně usrkl a slastí skoro přivřel oči, jak se mu příjemné teplo rozlilo útrobami. "Jak je na tom?" zvedl zrak od nápoje.
Těžko říct, zatím." Velekněžka zamyšleně pokývala hlavou. "Přivezl jsi ji skutečně v poslední chvíli. Její vnitřní síla už byla jako tohle světélko."
Plamínek svíce začal prskat a skomírat. Svatomysla vzala z police novou voskovici, připálila knot a zavrtala svíčku do ještě horkého, měkkého vosku.
"Nejdřív jsme ji napojili posilujícím odvarem, aby se její vyčerpané tělo vzchopilo a začalo vzdorovat tomu hnusu, co jí koluje v žilách. Pustili jsme jí žilou a prozkoumali otrávenou krev. Ten jed v ní, to je čisté zlo. Špinavá hniloba tryskající z podsvětí, z temných koutů prostoru a času. Tam se krčí a vyčkávají mocnosti nepřátelské vůči všemu, co zosobňují Živa a Morena, vůči koloběhu života, pořádku světa a přírody. Bytost, která Mirenu nakazila, musela být běsem stvořeným z těch nejtemnějších kouzel."
Rogan jen mlčky, zamračeně přikývl.
"Vykonaly jsme všechny potřebné obřady a zaklínadla," pokračovala Svatomysla. "Duch naší matky Libuše stál při nás a dal nám sílu. Zachránily jsme jí život, o svou duši však bude muset zápasit sama. Pomůžeme jí, jak budeme moci, léky i kouzly, ale je především na ní, aby se tomu jedu v sobě vzepřela. My jí dáme sílu, boj povede ona."
Rogan usrkával nápoj. "Probere se ještě někdy?"
Velekněžka si povzdechla. "Věřím, že ano. Ale slíbit ti to nemohu."
"Jak dlouho to může trvat?"
"To si netroufám odhadnout. Možná otevře oči už za několik dní. Ale může to být i za měsíc nebo za dva. To je v rukou bohů. Zlé kouzlo v ní je mocné a lstivé, žije vlastním životem. Úporně se snaží nad ní získat vládu."
"Nesmíte to dovolit."
"Nedovolíme."
Černokněžník pokýval hlavou a opět přiložil misku ke rtům. Vltava pod skálou si temně brumlala. Svatomysla sklonila pohled ke stolu a zlehka projela prsty po pochvě Krutomoru, položeného na desce.
"Opatrně," varoval ji Rogan. "V tom meči spí démon. Není moudré ho budit."
"Já vím. I kdyby mi Běloslava neřekla, kdo jsi, vytušila bych to. Cítím oheň, který v tobě hoří. Krvavý oheň. Prý jsi dědic černokněžnického rodu z Kančí hory. Černobohův potomek."
"Prý." Opět se napil a pak se jí podíval přímo do očí. "Nedělej to, prosím."
Usmála se. "Promiň. Jen jsem to zkusila. Věděla jsem, že pokud jsi skutečně Černovirův syn, okamžitě vycítíš, že ti vnikám do vědomí."
"Poslal tě Neklan? Abys mi přečetla myšlenky a zjistila, jestli nejsem Vlastislavův špeh?"
"Ne. Dělávám pro něj takové věci, jistě, ale teď jsem přišla z vlastní vůle. Jen ze zvědavosti, trochu rozlousknout tu skořápku tajemna, která tě chrání. Ještě jednou se omlouvám."
"Nic se nestalo. Když o mně budeš chtít příště něco vědět, zeptej se. Odpovím ti." Vrátil jí prázdnou misku. "Díky za nápoj, udělal mi dobře."
"To jsem ráda. Půjdu. Sama si potřebuji odpočinout, dnes to byl těžký den. Kouzla pro Mirenu si vyžádala mnoho mých sil."
"Cením si toho. Kdy ji budu moci vidět?"
"Později. Buď trpělivý. Máš snad naspěch? Chystáš se odjet?"
Na okamžik zaváhal. Pak zavrtěl hlavou. "Ne. Nějakou chvíli tady zůstanu."

"Dobrá." Svatomysla se otočila k odchodu, ale ve dveřích se ještě ohlédla. "Miluješ ji, že?"
Vzdychl a upřel zrak do země.
"Řekl jsi, že když budu chtít něco vědět," usmála se, "tak se mám zeptat."
I on se usmál. Smutně. "Odpověď znáš." Zvedl hlavu. "Uzdravte ji. Udělejte všechno, co je ve vašich silách. Žádejte za to cokoli. Počkám, až se uzdraví, a zaplatím cenu, ať je jakkoli vysoká."
"Zachráníme ti ji, nemusíš mít strach," slíbila mu velekněžka vážně a zavřela za sebou dveře. Plamen svíčky se zazmítal a roztancoval stíny na stěnách.

"Věřím, že se nevidíme naposledy," řekl Čestmír, když krátce po východu slunce nasedal na koně. Družiníci z Hradce následovali jeho příkladu - vyšehradským nádvořím se rozléhalo frkání koní, cinkání postrojů, řinčení zbrojí. Slunce se jasně blýskalo na vší té oceli.
"I mně něco říká, že se ještě setkáme," přikývl Rogan a natáhl ruku. Čestmír se naklonil a sevřel černokněžníkovu dlaň - pevně, srdečně, přátelsky.
"Nechť bohové bdí nad tvou milou a co nejdříve z ní vyženou zlé běsy."
"Díky."
Ramenatý bohatýr obrátil pohled k Běloslavě. "Škoda, že na sebe nemáme víc času, sestřičko. Jenže povinnosti volají. Tebe i mne."
"Tak to musí být. To, co nás teď rozděluje, nás za nějakou dobu zase spojí. Do té doby budu za tebe obětovat Chors i Perunovi."
Čestmír vděčně sklonil hlavu, otočil koně a rázně zavelel k odjezdu. Hradečtí pobídli koně ulicí dolů k Vlčí bráně.
"Vrátím se teď k Mireně," řekla Běloslava. Od úst jí stoupaly obláčky sraženého dechu. "Budu u ní bdít a starat se o ni jak nejlépe dokážu."
"Děkuji ti."
Rogan se chvíli díval za štíhlou postavou v kožíšku, vzdalující se směrem k Libušinu háji, a pak se otočil s úmyslem vrátit se do tepla. Ráno bylo jako vytesané z ledu.
»Bratříčku?«
Prudce se otočil.
»Gorjo?« vyslal.
»Právě jsme dorazili, bratříčku. Stojíme před bránou a strážcové na nás míří luky. Jsou bledí jak suchá lejna a ostošest se zaklínají proti zlým běsům. Můžeš zařídit, aby s tím přestali a pustili nás dovnitř? Náhodou někdo pustí tětivu a bude zle.«
Rogan se zašklebil. »Jistěže. Chvilku strpení.«
»Pospěš si. Dagu, to je tvá vina, že jsou z nás tak podělaní! Já jsem okouzlující vlk v nejlepších letech, ale ty jsi starý, šeredný trpaslík!« Rogan se nahlas rozchechtal.
»Promiň, ale asi jsem špatně slyšel, bratříčku. Mohl bys to zopakovat do mého zdravého ucha?«
"Uši máš úplně v pořádku, Gorjo. Nějakou dobu zůstaneme na Vyšehradě."
»Co to znamená, nějakou dobu?«
"Zhruba do jara."
»Do jara? Do jara?! To se mi snad zdá! Slyšel jsi ho, Dagu?«
"Slyšel," odložil lesovik korbel s pivem, říhl si a rukávem si otřel pěnu z vousů. "Nechápu, proč se tak rozčiluješ. Dle mého to stojí za zvážení. Cesty jsou pořád zaváté a zkoušet za takových okolností projít přes Vysočinu na Moravu není kdovíjak rozumné. Navíc nám Neklan nabídl pohostinnost, na jak dlouho budeme chtít, tak proč bychom nemohli..."

»Aáále, sklapni! Oba jste se zbláznili! To tady chcete vážně zkysnout, až dokud neroztaje sníh? Rogane?«
"Co?"
»Je to kvůli té ženské, že jo?«
Černokněžník nevzrušeně pokrčil rameny. "Odpověď znáš, Gorjo. Počkám tady, dokud se neprobere."
Vypadalo to, že vlk zakloní hlavu a žalostně zavyje. »Zradila tě! Podvedla! Tahala tě za nos!«
"A pokusila se zabít černého jezdce z Kančí hory, i když věděla, jaké má šance. Všichni jsme to viděli."
»No dobrá, tak nejdřív zradila tebe, pak své pány. Aspoň vidíš, že jí není možné věřit. A ty tu kvůli ní chceš trčet kdovíjak dlouho! Naši nepřátelé už vědí, že máš Krutomor, a taky že směřuješ do svatyně Krvavého ohně. Chceš jim dopřát čas, aby se na tebe důkladně připravili? Anebo aby po tvé stopě vyslali dalšího zabijáka? Mysli, troubo!«
"Goryvlade," vložil se do hádky Dagomir, "podívej se na to i z druhé strany. Máš dojem, že už je Rogan připravený, aby se mohl tváří v tvář střetnout s Krugem? Aby porazil jeho běsovské přisluhovače?
»S Moragem si poradil.«
"Víš, že Morag je ze všech Krugových běsů nejslabší. A byl sám."
»Dáme Roganovi výcvik cestou!«
Lesovik zavrtěl hlavou. "To nestačí. Neunáhleme se. Roganova moc se probouzí postupně a on potřebuje čas, aby se se svými novými schopnostmi naučil zacházet. Jinak půjde na Kančí horu jako tele na porážku."
Goryvlad bezmocně zakňučel. »Nedělejte mi to, chlapi! Budeme tu muset tvrdnout nejmíň měsíc, možná dva! Za tu dobu mě sežerou blechy!«
"Nemusíš tu zůstat," navrhl Rogan. "Když budeš mít dlouhou chvíli, můžeš se jít proběhnout do Vlastislavu a vyčenichat něco o přípravách Lučanů na válku."
Vlk po něm střelil pohledem. »Počkej chvíli! Něco mi tu zasmrdělo. Nechceš se ještě k tomu všemu zaplést do boje Čechů s Lučany, že ne?«
I Dagomir zpozorněl a tázavě se zadíval na černokněžníka. Rogan se bohorovně usmál. "Mám pocit, že jsme se do celé věci zavrtali příliš hluboko na to, abychom teď jen tak odešli. Navíc mám vůči Vlastislavovi něco jako pocit nesplaceného dluhu."
»Já to věděl! Dočista ti přeskočilo! Čeká nás vlastní boj, chápeš? Nemůžeme plýtvat silami na tuhle bezvýznamnou smrtelnickou válku! Celá ta věc se nás nijak netýká!«
"Ale týká. Už dávno se nás týká." Rogan se přestal usmívat. "Jsem rozhodnut zůstat tady až do příchodu Lučanů, ať se vám to líbí nebo ne."
»Ale proč? U Velesova chvostu, co se ti stalo? Víš, co by na to řekla Mirena? Ze máš záchvat šlechetnosti a že tě to jednou bude stát krk!«
"Jenže Mirena na to nemůže říct nic," odsekl černokněžník s kamenným obličejem. "A dokud se to nezmění, nevytáhnu odsud paty. Jestli se vám to nelíbí, jděte si na Kančí horu sami."
Goryvlad nešťastně zakňučel. Dagomir opět pozvedl korbel a několika doušky ho vyprázdnil. S chutí si říhl a roztáhl tvář do spokojeného úsměvu.
"Já zůstanu. Když nic jiného, tihle Češi vaří zatraceně dobré pivo."

Tětva z rodu Jezevců teprve nedávno, krátce po zádušnicích koncem října, dosáhl věku sedmnácti let. Navzdory tomu to už byl chlap jako hora, vysoký, ramenatý, se silnýma

rukama a rychlýma nohama. A jako každý muž v jeho věku, měl hlavu plnou touhy konat hrdinské skutky. Když do jejich vesnice dolétla zvěst o blížící se válce, Tětva hned nabrousil sekeru i dlouhý tesák a natáhl do luku novou tětivu z jeleních střev.
"Co to děláš, chlapče?" zeptal se ho znepokojeně stařešina Zovid.
"Půjdu na Vyšehrad," narovnal se Tětva hrdě. "Přidám se ke knížecímu vojsku a potáhnu proti Lučanům."
"Zbláznil ses? Uvažuj hlavou. Náš rod je malý, nepočetný. Potřebujeme každou chlapskou ruku, abychom ubránili vlastní domovy. Přepadové oddíly Lučanů přicválají dávno před hlavním vojskem a v naší vesnici je málo bojeschopných mužů."
Tětva však starcovy rady neposlouchal. Rozloučil se s naříkající matkou a sestrami, vysmál se vrstevníkům, kteří zůstali sedět za pecí a vydal se na cestu.
Šel pěšky, s oštěpem na rameni a toulcem plným šípů na zádech. Cesta, pořád ještě zavátá sněhem, ho vedla kolem nevelkého jezera, kterému říkali Perunovo oko. Jezero bylo zázračné a Jezevci tam v létě chodili obětovat bohům.
Nedaleko toho posvátného místa mu cestu náhle zkřížily stopy. Tětva se zamračil. Kůň, který zanechal otisky takových širokánských kopyt, musel být obrovský. Stopy byly úplně čerstvé a mířily fflezi stromy u jezera. Tětva zamyšleně zavrtěl hlavou. Co hledá nějaký cizí jezdec u jejich svatiště? Mladík uchopil oštěp do obou dlaní a zvědavě se vydal po stopě.
Jezírko bylo zamrzlé. Staré vrby k němu unaveně skláněly své povislé černé větve. Stopy vedly křížem přes sněhem pokrytý led. Junák je sledoval. Uprostřed jezera se rýsovaly stopy velkých chodidel, protože jezdec seskočil na zem. Pak ale zjevně vyskočil zpět do sedla a vydal se dál, někam do lesa. Tětva na chvíli zamyšleně hleděl tím směrem, ale nakonec bezradně pokrčil rameny. Nemělo smysl sledovat neznámého někam do divočiny... Mládenec se otočil s úmyslem vrátit se na cestu.
A vykřikl.
Na břehu, jen několik sáhů od něj, stál mohutný vraný oř s robustním černooděncem v sedle. Zjevil se jako přízrak odnikud, bez jediného zvuku. Temnota, která zírala z kovových očnic jezdcovy přilby, Tětvu proklála skrz naskrz. Skoro si nadělal do kalhot.
"Výborně,'" ozval se zpod drátěné kukly strašlivý, lidskému hlasu nepodobný zvuk, připomínající vrčení nějakého nepozemského dravce. "Lidská krev se hodí."
Hřebec hlasitě zafrkal a vykročil na zamrzlou hladinu Perunova oka. Tětva v zoufalém záchvěvu pudu sebezáchovy zvedl oštěp a bodl jím proti jezdcově hrudi. Černooděnec však šikovně uhnul, Popadl násadu těsně za hrotem a vytrhl zbraň mladíkovi z rukou.
Junák pochopil, že je ztracen. Bleskově - a úplně nesmyslně - se otočil a dal se na útěk. Nepřebrodil se však sněhem ani pár kroků, když jím trhl náraz a tělo mu proklála příšerná bolest. Spatřil, jak mu z břicha vyčnívá hrot jeho vlastního oštěpu. Krev vystříkla sáh daleko. Změkla mu kolena. Padl na tvář, rukama a nohama křečovitě rozrývaje sníh.
Jezdec seskočil z koně, přišlápl tělo, vytrhl z něj oštěp a odhodil zakrvácenou zbraň stranou. Potom se sklonil k umírajícímu mladíkovi, popadl ho za vlasy a přitáhl si ho ke tváři, zakryté drátěným závěsem. "Člověčina," promluvil zlověstně a z průzoru přilby vylezla slizká černá chapadla.

"Otče, slyšíš mě?"

»Moragu! Konečně! Pátrám po tobě už několik dní. Vůbec jsem nedokázal zachytit tvé vědomí. I teď tě vnímám hodně slabě, jako pouhý obraz na zčeřené vodě, šepot ve větru. Obával jsem se nejhoršího...«
"Žiju."
»Co se stalo? Z plamene tvé moci zůstal jen matně blikající uhlík. Kam se poděla? Mluv!«
"Démon v meči. On pohltil část mé síly. Ale rychle se mi vrací..."
»Řekni mi přesně, co se přihodilo! Našel jsi ho? Našel jsi Černovirova parchanta?«
"Čarodějnice nás zradila, otče. Přidala se na jeho stranu..."
»To mě nezajímá! Mluv o meči! Viděl jsi ho? Máš ho?«
"Viděl. Ale nemám. Ten muž je mocnější, než jsme si mysleli. Sekl mě tou proklatou čepelí, planoucí Černobohovým ohněm. Poprvé od zrození jsem cítil bolest... Málem mě sežehla..."
»Kňučíš jako nakopnutý pes! Ten zkurvysyn tě přemohl? Zvítězil nad Moragem, kterého jsem stvořil, aby šířil strach a zkázu?«
"Zlomil můj meč, posvěcený samotným Belbohem... Zranil mě... Ta bolest.."
»To stačí. Pošlu tam Svaruna a Veruši...«
"Ne!"
»Selhal jsi, Moragu. Tvůj bratr a sestra ti přijdou na pomoc...«
"Otče, ne! Zvládnu to. Dám se dohromady. Rána se už zahojila. Najdu černokněžníka a pomstím se mu..."
»Černokněžníka? Slyšel jsem dobře? Není to žádný černokněžník, rozumíš? Ten rod je mrtvý! Mrtvý mou rukou! Tvůj protivník je jen zmetek, zplozený mým slabošským bratrem a tou bezcennou čubkou. Nikdy nebude vládnout Krvavému ohni, protože ten už dávno podléhá mně a našemu pánu, Belbohovi. Musí chcípnout a Krutomor se vrátí na Kančí horu. Do mých rukou, rozumíš?!«
"Postarám se o to, otče. Vymyslím plán. Dej mi čas, abych napravil svou chybu... Otče?! Slyšíš mě ještě?"
»Jsem pořád tady, Moragu. Dobrá tedy. Dostaneš ještě jednu příležitost. Znič toho zkurvysyna a přines mi meč. A dobře ti radím, nenechej ho na Morenu čekat příliš dlouho. Je ze dne na den silnější. Čím déle zůstane Krutomor v jeho pařátech, tím těžší bude vytrhnout mu ho z nich. A... ještě něco.«
"Přikazuj."
»Tu čarodějnici, jestli ještě žije, přiveď sem. Svarun si s ní bude chtít promluvit.«

Kapitola čtrnáctá
Požár na obzoru

Dny plynuly. Svarog a Chors si navzájem předávali vládu, zářivé zlato dní se střídalo s přízračným stříbrem noci. V povodí Vltavy začalo být rušněji. Zpráva o hrozbě se rychle rozletěla, rody se probíraly ze zimní malátnosti, všude bylo najednou plno pohybu a hluku. I v osadě pod Vyšehradem, kterou Rogan a Dagomir jednou ráno projížděli na svých oříchách, to jenom hučelo. Z komína kovářské výhně se navzdory časné hodině kouřilo, kladiva zvonila, rozpálené železo syčelo v sudech s ledovou vodou.
"V tomto období," poznamenal lesovik, když na chvilku zastavili koně u dílny a nahlédli otevřenými dveřmi dovnitř, "se obvykle kovají pluhy pro jarní orbu."

"To je pravda," zvedl kovář, chlap jako hora, pohled od kovadliny. "Jenže tohle železo se nebude nořit do půdy."
"To rozhodně ne," zabručel Dagomir a přelétl pohledem hromadu nových dřevěných topůrek, navršených u stěny výhně a čekajících na ocelové hlavice. "A tamtěmi sekerami se zjevně nebudou stínat stromy."
"Ne," zachechtal se kovář a otřel si zpocenou tvář předloktím, zanechávaje si na čele černou šmouhu od sazí. "Ani ty šípy nejsou určeny pro lov divokých kachen."
V rohu výhně seděla žena a tři odrostlé děti, zřejmě kovářova rodina, a usilovně nasazovali na opeřené násadky novotou se lesknoucí železné hroty.
"Ale tak už to chodí v předvečer války," pokrčil valibuk širokými rameny, odvrátil se od jezdců a pokynul svým pomocníkům. Jeden se zavěsil na táhlo měchů a párkrát jimi mocně dmýchl do uhlíků. Druhý dlouhými kleštěmi šikovně vytáhl z výhně žhavé železo a přiložil ho ke kovadlině. Kovář se rozmáchl a kladivo zazvonilo.
Černokněžník a lesovik nechali osadu za sebou a dali se do stoupání po řídce zalesněném svahu na jeden z pahorků severně od Vyšehradu. Oteplilo se, nastala obleva, sníh zmizel, jelo se dobře.
"Pokud dobře počítám," přemýšlel Dagomir nahlas, "už je to měsíc, že?"
"Od té doby, co jsme přišli na Vyšehrad?"
"Jo."
"Zhruba třicet dní. Proč. Začínáš mít dlouhou chvíli? Znudilo tě čekání?"
"Ale ne. Jen mi z toho vepřového s kapustou, kterým se pořád cpeme, narostlo břicho. Ne že by mi nechutnalo..."
"Neboj se, dostaneš příležitost ten tuk vypotit. Už brzy."
Na návrší zastavili a seskočili z koní.
"Nesmysl," zavrtěl Rogan hlavou, hledě přes Vltavu na západ. "To se nemůže podařit. Za tu dobu se musel dostat příliš daleko."
"Dokážeš to. Dělej, chop se meče."
Černokněžník sevřel rukojeť Krutomoru a plynulým pohybem obnažil čepel. Črtami tepaná ocel si ve studeném ranním vzduchu kovově zanotovala.
"Nezdá se ti, že probouzíme démona v meči příliš často?" utrousil Rogan. "Sám jsi říkal, jak je to nebezpečné..."
"Jistě. Jenže jak se znásobuje tvá moc, zároveň se zmenšuje možnost, že by ti Krutan mohl nějak ublížit. Postupně pro tebe přestane být hrozbou a stane se tvým poslušným otrokem. Hlavně nesmíš zakolísat, projevit strach nebo slabost. Vládni mu pevnou rukou a tvá duše se pro něj stane nedotknutelnou."
Černokněžník přikývl a poklekl na jedno koleno. Jílec sevřel v obou dlaních, obrátil meč hrotem dolů a zabodl ho přes vrstvu sněhu do ztvrdlé půdy.
"Krvavý oheň vzešel ze země," řekl Dagomir, "Z pukliny, kterou Černobohův úder rozťal Kančí horu. Proto spojení se zemí posiluje jeho čarodějnou moc. Čerpej sílu z půdy, která je prapočátkem všeho."
Rogan zavřel oči a sklonil hlavu. Pěsti sevřely rukojeť, až kůže zavrzala.
"Probuď démona," přikázal lesovik.
V rubínových očích kovového obličeje na záštitě zablikalo nadpřirozené světlo. Na prahu slyšitelnosti se ozval syčivý šepot - podrážděný hlas běsa zakletého v meči. Chvějivá červená záře sílila, rozlévala se podél čepele, obestřela Rogana.
"Odpoutej svou mysl a vyšli ji do prostoru."

Touto částí výcviku už prošli. Černokněžníkovo vědomí se odpoutalo od těla a vzlétlo nad pahorek. Rogan cítil, jak se jeho prostřednictvím spojilo povětří a půda a začala jím proudit nevídaná moc. Duchové země i vzduchu ho přijali mezi sebe. Jeho mysl se proměnila v nehmotný přízrak, letící nad Vltavou a Pražským hradištěm, nad mlčenlivými pralesy na vrškách za nimi, přes doliny s burácejícími bystřinami, do hlubin odlehlé divočiny.
»Goryvlade?«
Žádná odpověď. Rogan jako sokol kroužil nad krajinou a hledal dole na zemi náznak pohybu, na který by se mohl vrhnout.
Tam... Tam!
»Gorjo!«
»Tady jsem, bratříčku. Zachyť se mě!«
Roganovou myslí probleskl obraz mohutného černého dravce, běžícího lesem. Zaútočil na něj jako ten sokol a vzápětí se ho zmocnil dojem, že to on sám běží mezi stromy a noří tlapy do nízkého sněhu. Svět se změnil v bezbarvé, podivně tvarované království pronikavých vůní a pachů.
»Dokázal jsi to, bratříčku. A docela snadno. Jsi vážně dobrý. Ne že by to bylo dvakrát příjemné, cítit někde v mysli i tvé vědomí, ale nikdy nevíš, kdy se nám takové propojení může hodit.«
»Cítím nějaký hodně výrazný pach. Z nějakého důvodu mi připadá příjemný, lákavý.«
»Protože skrz mne vnímáš vlčím způsobem. Máš z toho pachu chuť začít výt, že?«
»Přesně tak. Co to sleduješ za stopu?«
»Áaale... Nic, co by se tě týkalo.«
»No tak, co je to?«
»Tak dobře. Jedna místní vlčice, jasné? A je už docela blízko, takže laskavě vypadni! Na tohle chci být v sobě sám.«
Roganovo vědomí okamžitě vyklouzlo z Goryvladovy hlavy a vzneslo se nad prales. Návrat byl bleskurychlý - krajina s temnými skvrnami lesů a lesklou stuhou Vltavy se jen mihla pod ním a vzápětí byl opět naplno ve vlastním těle. Otevřel oči. Sníh kolem Krutomoru roztál, z obnažené půdy se kouřilo. Svět byl zastřený rudou clonou. Někde uvnitř cítil podivné píchání. Věděl, co to je. Krutan natahoval své neviditelné paťáty a pokoušel se mu je zatnout do duše. Černokněžník se soustředil, rázně ho vypudil a nechal Krvavý oheň pohasnout. Běs tichounce, skoro neslyšitelně zavyl.
Rogan zvedl hlavu.
"Spojil ses s ním?" Dagomirovy oči nedočkavě svítily. "Přenesl jsi své vědomí do vlkova mozku?"
"Jako nic," přikývl Rogan ještě trochu omámeně. "Bylo to jednodušší, než jsem čekal."
Lesovik přikročil, aby mu pomohl vstát.
"Není třeba," pohlédl na něj černokněžník a bez zakolísání se zvedl. Očistil hrot meče od hrudek hlíny a zasunul zbraň do pouzdra.
Mužík zamrkal. "Necítíš se vyčerpaně?"
"Ne. Žádná změna."
"Vážně? Goryvlad už musí být na hony daleko. Navázat spojení na takovou vzdálenost je mimořádně náročné kouzlo. Muselo z tebe vysát hodně síly."
"Říkám, že mi nic není," pokrčil černokněžník rameny. "Cítím se stejně, jako předtím. Pojďme si trochu zalovit. Napjal jsem na luk novou tětivu, těším se, až ji vyzkouším. Tyhle čáry máry mi už beztak lezou krkem."

Dagomir se zaraženě díval, jak Rogan nasedá na koně. Až když černovlasý dlouhán pobídl vraníka dolů svahem, uvědomil si, že zapomněl zavřít ústa.

Dny se prodlužovaly. V noci ještě občas přituhlo a sem tam krajinu poprášila tenká vrstva čerstvého sněhu, ale zima už byla očividně na ústupu.
"Všiml jsem si, že jsi čím dál uzavřenější a málomluvnější."
Rogan se překvapeně ohlédl. Tak se ponořil do vlastních chmurných myšlenek, že vůbec neslyšel Neklana přicházet. Seděl rozvalený v jeho honosném knížecím křesle u ohniště na konci haly a natahoval nohy k plamenům. V rozpacích hned začal vstávat.
"Odpusť, kníže, jen jsem..."
"Seď," zadržel ho Přemyslovec mírným gestem. "Jsme tu sami. Nemáme před kým hrát divadlo o urážce knížecího majestátu dosednutím tvého prostého zadku na můj vladařský stolec. Já si na tyhle věci nepotrpím."
Rogan nejistě klesl zpátky do rysími kožešinami vystlaného křesla. Neklan si přitáhl blíž obyčejnou židli a také natáhl nohy ke zdroji tepla. Ve světle ohně byla jeho tvář strašidelně bledá, pod jakoby věčně unavenýma očima se rýsovaly tmavé vaky.
"Je to kvůli té ženě?" navázal na svá předchozí slova. "Proto jsi v poslední době bez nálady? Pořád se neprobrala, že?"
"Ne." Rogan se k tomu dál nevyjadřoval. Mirena nebyla jedinou příčinou jeho mrzutosti. Stejně ho znepokojovalo to, co se odehrávalo v jeho nitru. Cítil, jak v něm čarodějná síla roste a bují - ale jako něco cizího, jako nenasytný vetřelec, který se nekrmí vnitřnostmi, ale duší. Dagomir tvrdil, že je to dočasné, že si tím musí projít a naučit se tu moc, která zdánlivě žije vlastním životem, opanovat a vnímat jako svou součást.
"Kde jsou tví společníci?"
Rogan pokrčil rameny. "Dag to včera přehnal s pivem, takže vyspává kocovinu. Goryvlad je pryč už celé dny. Běhá po lesích a nahání... vlastní záležitosti."
"Možná by se měl chovat nenápadněji," ušklíbl se vládce Čechů. Mezi vesničany se šíří zvěsti o obrovitém černém vlkodlakovi. Někteří si dokonce myslí, že jsi to ty. Prý se po nocích proměňuješ ve vlka a slídíš po lidském masu."
"Jako Vlastislav?"
Při zvuku toho jména jako by se Neklan, už tak dost útlý a shrbený, ještě scvrkl. Bledé tváře se mu propadly, jako by se přilepily přímo na lebku.
"Slyšel jsem o jeho schopnostech," promluvil chraplavě. "O nečistých rituálech a krvavých lidských obětech, kterými po nocích vzývá temné bohy."
Rogan to nijak nekomentoval, jen se ještě víc zamračil.
"Poutníci přinášejí stále nové zprávy o dění na severu a na západě." Neklan nepřítomně civěl do ohně a jeho oči se chorobně leskly. "K lucké pevnosti neustále proudí houfy válečníků ze všech stran. Brousí si zuby na válečnou kořist, obluzení povídačkami o přemyslovském pokladu, ukrytém v tajné síni v útrobách skály pod námi. Dokonce prý i sám Karel, král Franků, poslal Vlastislavovi na pomoc početnou družinu těžce ozbrojených rytířů. S Lučanem jsou staří spojenci. Vlastislav vláčí na západní hranici nejlepší otroky ze slovanského rodu a prodává je za francké zlato. V západních krajích jsou velmi žádaní, hlavně naše ženy."
Silné poleno v krbu podélně puklo a do průduchu vylétl roj jisker.
"Válka je za dveřmi," zabručel Rogan a pohlédl na knížete. "Jest-li ti není lhostejný osud tvého kmene, musíš se přestat schovávat."

Neklan opětoval jeho pohled. "To se o mně říká? Že se schovávám? Už nejen Čestmír, ale i vlastní lidé mě obviňují ze zbabělosti?"
"Jsou věci, které ti ani tví nejvěrnější neřeknou do očí. To tě snad nepřekvapuje."
"Ne," zachraptěl Přemyslovec po delší odmlce. "Dobře vím co si šeptají za mými zády. Že jsem slabý, bojácný, nerozhodný. Nejsem důstojným nástupcem výbojného, pyšného Křesomysla. Obávám se, že mnou v podstatě pohrdají. Řekni, je to tak?"
Černokněžník neodpověděl. V hlubinách jeho černých očí tančil odraz plamenů.
"Tak," přikývl Neklan. "A vlastně se jim ani nedivím. Od dětství jsem byl slabý a churavý, trpěl jsem nechutenstvím a řídkou krví. Je zázrak, že jsem se vůbec dožil dospělého věku. Vždy jsem raději skládal písně, než abych cvičil s lukem a mečem. Raději jsem vždy všechno dobře zvážil, než abych dělal rázná rozhodnutí. Ano, můžeš to nazvat váhavostí. Čestmír mě kvůli tomu dodnes nenávidí. Nevyrazil jsem mu na pomoc, když Lučané obklíčili Hradec. Počkal jsem, až dorazí Děčané a Litoměřicové a vpadnou té zběsilé smečce do týla."
"Jenže tvůj lid teď nepotřebuje písně a rozvahu," řekl Rogan. "Potřebuje vůdce. Musíš se vzchopit a začít konat, kníže."
Neklan se nevesele ušklíbl. "Podívej se na mne, Rogane. Připadám ti jako člověk, který dokáže vést Čechy do boje? Obzvlášť proti takové zkáze, jaká se proti nám šikuje na západě? Mé tělo je neduživé a slabé, s tím nic neudělám. Svatomysla i nejlepší cizokrajní čarodějové mě léčili kouzly a odvary ze vzácných bylinek, a přece mi nedodali sílu. Neuzvednu meč ani štít, neudržím se v sedle uprostřed válečné vřavy. Já nemůžu velet našemu vojsku. Padl bych během první srážky a to by mužům vzalo naději a odhodlání."
"Tak kdo tedy povede kmeny, když ne jejich velekníže?"
"Nic tě nenapadá?"
Černokněžník pohlédl na Neklana přimhouřenýma očima. Dlouho mlčel, než se zeptal.
"Myslíš, že ho budou následovat? Je z tvého rodu, ale musela by zasednout rada vladyků, aby ho uznala jako velitele..."
"To nebude potřeba."
"Jak to myslíš?"
"Uvidíš." V Neklanově ustarané tváři se najednou vyrovnaly vrásky, dokonce se na rtech objevil náznak lstivého úsměvu. "Uvidíš."

Začal měsíc bříz a ráno přestalo mrznout. V souvislé sněhové pokrývce se objevily ostrůvky holé půdy a na nich zvedly své křehké hlavičky sněženky. A uprostřed jarního dne obloha daleko na západě zčernala kouřem. Netrvalo dlouho a na Vyšehrad dorazil zraněný jezdec na uštvaném koni.
"Lučané..." vyrazil ze sebe, když ho předvedli před knížete a dali mu napít. "Zaútočili uprostřed noci... Vyli jako divá zvěř, vraždili a rabovali... Odehnali všechen dobytek, vymetli všechny zbytky ze sýpek, vyprázdnili udírny a komory..."
Neklan kostnatými prsty křečovitě svíral vyřezávaná držadla na bocích křesla. "Už to začalo," zasípal slabým hlasem. "Vlastislav vytáhl do boje... Jeho horda se valí k Vltavě..."
Utečenec zavrtěl hlavou. Vlasy měl slepené špínou a krví. "Ne, můj pane. To nebylo vojsko, ale smečka zuřivých, vyhladovělých psů..."
"Přesně tak," ozval se Rogan. "Lučané zatím ještě nezatroubili k pochodu. Ale sběř ve Vlastislavu už pomalu nemá co žrát. Proto vlčí kníže vyslal přepadové oddíly, aby v pohraničí slídily po nějakých zásobách. A přitom šíří strach a pouštějí žilou hraničním posádkám. To ještě není válka. Jen její krvavá předehra. Ale už brzy to vypukne. Kníže?"

Neklan se zhluboka nadechl. Vladykové a družiníci, svolaní, aby vyslechli ty nedobré zvěsti, na něm napjatě viseli očima. Neklan si úkosem vyměnil pohled s Roganem, a pak se narovnal na stolci a promluvil zvučným hlasem: "Zadujte na rohy, vyšlete jízdní posly, vypusťte holuby se zprávami. Nechť se všechny rody a kmeny, které zůstaly věrné přemyslovskému plemeni, shromáždí na letenské pláni pod Prahou! Potáhneme do boje!"
Sbor nadšených hlasů se nesl dvoranou jako ozvěna hromu.

Před úsvitem se Rogan obul, přehodil si přes ramena plášť a vyšel na zadní dvůr. Tam poklekl na kus suché země a zarazil Krutomor do kamenité půdy. Okolní dřevěnice zalilo přízračné, sytě rudé světlo Vzápětí už černokněžníkovo vědomí letělo šerem pod hasnoucími hvězdami, na západ, přes kopce a potoky, nad černými lesy a loukami s posledním sněhem, nad ohni blikajícími osadami a hradišti.
»Gorjo?!«
»Bratříčku! Jsem na místě! Už na tebe čekám!«
Rogan se zachytil jasného plamene v šedi a jeho duše hladce vklouzla do Goryvladova vědomí. Na jeho smysly okamžitě zaútočila směs výrazných pachů. Bezpečně poznal kouř z ohnišť, nemytá lidská těla, koňský pot, lidské i zvířecí výkaly, smrad špíny i vůni prostého jídla. Pak se rozhlédl vlčíma očima. Dravec se krčil v řídkém stromoví na vrcholku vysokého kopce. Nad východním obzorem už bledlo nebe, ale v táhlém údolí pod ním pořád blikaly táboráky. Mnoho ohňů, jako roj světlušek během noci letního slunovratu. Na druhé straně údolí, na pahorku nad táborem, se černaly mocné hradby.
»Vlastislav,« promluvil Rogan vnitřním hlasem. »Dokázal jsi to. Jsi rychlý jako vítr.«
»Pořádně jsem se proběhl,« zašeptal Goryvlad. »A dostat se přes Oharku taky nebyla hračka.«
»Ale že jich je,« zasténal Rogan, přelétávaje zrakem rozlehlý, vlčímu čenichu nesnesitelně páchnoucí tábor.
»Mraky,« přisvědčil Goryvlad. »Ani se nevešli do hradiště. A další ležení je v úvalu na druhé straně kopce. Tam je jich skoro tolik jako tady.«

»Moreniny kosti, až se tahle zhouba oboří na Čechy…«
»Ani nemluv. Navíc tady cítím hodně příslušníků svého druhu. Vlastislav přikázal přivést všechny psy, válečné i lovecké. A taky každého cvičeného sokola, jestřába, myšilova. Mám podezření, že je Kovir dokáže ovládat. Jestli vypustí proti českým šikům to mračno ostrých tesáků a silných pařátů, Neklanovi muži se ve strachu rozutečou, ještě než začne boj.«
»Co s tím uděláme? Kouzla českých čarodějnic nebudou stačit.«
»To tedy nebudou. Ani náhodou. Hlavně když i lucké rody přivedly své čarodějnice a vědmy. Něco mě ale napadlo.«
»Vím, na co myslíš. Zvládneš to?«
»Nevím, nechci nic slibovat. Na nějakou dobu se vypařím. Nehledej mě, budu z dosahu.«
»Rozumím. Spěchej.«
»Snad to stihnu. Ty hlavně zařiď, ať se Pražané nespoléhají jen na sekery a štíty, jak mají ve zvyku. Budou potřebovat lukostřelce. A silné oštěpy. Proti zkáze, která se přižene s vytím a skřehotáním.«
»Tak mě napadlo, jestli by Svatomysla nemohla…«

Nad hradištěm náhle zatroubily rohy. Goryvlad mimovolně couvl hlouběji do smrkoví. Nebe už bylo bělostné, hvězdy zmizely. V mdlém světle úsvitu bylo vidět, jak se shromážděné vojsko zvedá na nohy, hasí ohně, strhává stany a přístřešky z chvojí, navléká se do zbroje a sedlá koně. Psi nedočkavě štěkali, draví ptáci tloukli křídly na zápěstích svých pánů. Úvaly pod pevností se v ozvěnách nesl ohlušující lomoz.
»Černobohu, stůj při nás. Je to tady,« zakňučel Goryvlad.
»Ano,« přisvědčil Rogan stejně nevesele. »Chystají se k odchodu.«
Netrvalo dlouho a lebkami ověšená brána hradiště se otevřela. Její temný chřtán vyvrhl impozantní jízdu zakovanou v železe. V jejím čele jel na mohutném grošovaném hřebci sám Vlastislav, v zářivě červeném plášti jakoby namočeném v čerstvé krvi, na hlavě přilbu s masivním nánosníkem a tepanými chrániči očí. Za ním klusali Kovir a žrecové, lučtí vladykové a knížecí družiníci, ocelí zvonící francká jízda i záplava pěších válečníků se štíty na zádech, sekerami na opascích a kopími v dlaních. Vlastislav tasil meč a drž ho nad hlavou celou cestu dolů táborem. Šero v údolí rozřízl první paprsek vycházejícího slunce a široká čepel se v něm zablýskla jako plamen. Vojsko zvedalo nad hlavy vlastní zbraně a křičelo na počest svého vládce a velitele, až z toho zaléhalo v uších.
»Bohové nechť ochraňují Neklana,« zhrozil se Rogan při pohledu na tu sílu.
»Už to nic nezastaví, bráško. Zkusím přivést pomoc, ale musím vyrazit hned. Ty zburcuj Vyšehrad.«
»Okamžitě. Uvidíme se.«
»Ano. Na válečném poli.«
»Hodně štěstí, Gorjo. Budu tě vyhlížet.«
»Dorazím včas.«
Černokněžník vyklouzl z vlkovy mysli a ještě jednou se přehnal nad dolinami kolem tvrze Lučanů. Všude se to hemžilo nadšeně vyjícím vojskem. Dlouho očekávaná válečná výprava konečně vyrážela na pochod.
Vzápětí už Rogan letěl nad loukami a háji zpátky k Vltavě. Vědomí chvilku bloudilo v povětří, protože bylo mimo tělo příliš dlouho a příliš daleko, ale nakonec našlo vyšehradskou skálu a spustilo se dolů.
Rogan zakolísal a musel se pevně zachytit Krutomoru, aby neupadl na zem. Krvavý oheň pohasl. Země kolem zabodnuté čepele byla spálená. Někdo se dotkl černokněžníkova ramene. Překvapeně vzhlédl.
"Pomůžu ti vstát," řekl Dagomir a popadl ho v podpaží. "Není potřeba. Jen se mi trochu zatočila hlava." Lesovik ho stejně podepřel. Rogan se pomalu vztyčil a vytrhl meč ze země.
"Musím hned ke knížeti," zašeptal.
"Co jsi viděl?"
Černokněžník pohlédl Dagomirovi do očí. Ten ztuhl a brada se mu zachvěla. Nebylo potřeba slov. Chápavě přikývl. "Vyrazili. Nad Vlastislavem zaduněly válečné rohy. Kolik jich je?"
"Jako červů v mršině uprostřed parného léta."
Mužík vytřeštil oči. "A do hovna..."
"Věru do hovna. Neztrácejme čas."
Mezi sruby zářily ranní červánky. Svým purpurem jako by zvěstovaly nadcházející krveprolití.

Kapitola patnáctá
Vojvoda

Brána Libušiny zahrady byla zavřená, jako vždy. Rogan do ní zatlačil, ale vrata se nehnula ani o palec, i když škvírou mezi nimi viděl, že zevnitř není žádná závora. Přiložil na vyřezávané dřevo dlaň a soustředil se. V očích mu zatančily rudé plamínky. Brána se zachvěla, jako by chtěla vzdorovat, ale vzápětí se otevřela.
Chodníky vysypané bílými vltavskými oblázky se kroutily porostem košatých stromů a hustých keřů, křížily se a splétaly, měníce zahradu ve skutečné bludiště. Černokněžník však kráčel bez zaváhání, jistě a přímo. Cestička ho vedla k dřevěnému přístřešku ve stínu nejstarších lip. Na rozložitém, mechem zarostlém balvanu tu stála mohutná modla s postříbřenou hlavou a zlatými vousy. V jedné ruce svírala roh hojnosti, ve druhé velkou sekeru, pod jantarem vykládaným opaskem měla otvor, do kterého se v čase oslav zasazoval masivní symbol plodné síly. Rogan před Perunem uctivě sklonil hlavu.
"Vetřelec!" vykřikl dívčí hlas někde vpravo. "Do zahrady vstoupil muž!"
Černokněžník se narovnal a vydal se za hlasem. Oblázky mu skřípaly pod nohama. Mezi stromy se objevily stěny svatyně, zdobené malbami a řezbami. Z brány právě vyšla Svatomysla. Kolem ní se to jen hemžilo vystrašenými, rozrušeně štěbetajícími kněžkami v bílých rouchách. Velekněžka mávla rukou, jako když se spáč ožene po dotěrné mouše. Okamžitě nastalo ticho. Rogan se zastavil mezi modlami, tyčícími se na prostranství před svatyní. Uklonil se tak hluboko, až mu černá hříva padla na tváře.
"Prosím o odpuštění, vznešená Svatomyslo, ale už brzy po Neklanově boku opustím Vyšehrad..."
"Já vím," přerušila ho velekněžka přísně. "I my odcházíme s ním, abychom stály po boku českým mužům v boji."
"Musím ji předtím vidět," zvedl Rogan hlavu. "Minuly už dva úplňky a vy jste mě k ní ještě nepustily. Chápal jsem to a poslušně čekal. Teď však neodejdu, dokud ji neuvidím."
Svatomysla se nadechla, aby ho pokárala za tu neslýchanou opovážlivost, ale něco ji zarazilo. Zase vydechla, spolkla hněvivá slova a pomalu přikývla.
"Rozumím. Tvé pohnutky omlouvají tvou drzost. Dokonce ti odpustím i to, že jsi mocí svého temného boha narušil čarovnou ochranu této zahrady. Pojď."
Kněžky se opět rozštěbetaly.

V mihotavém světle loučí jako by se Libušina socha v bílém hávu a s pozlacenými vlasy hýbala a ožívala. Rogan jí však věnoval jen kratičký pohled. Následoval Svatomyslu postranními dveřmi do dlouhého přístavku vedle svatyně. Podél stěn stála skromná lůžka kněžek. Na konci haly, za zástěnou z hrubého plátna, ležela Mirena.
"Rogane," zvedla se ze židle u postele Běloslava. "Jsem pořád u ní. Odháním zlé duchy, kteří se do ní pokoušejí vrátit."
Černokněžník dívčinu pozdravil letmým úsměvem a přikročil blíž. Srdce mu bušilo tak, že skoro slyšel jeho tep v hlavě.
V přízračném svitu olejových kahanců vypadala Mirena bledě a tváře měla propadlé, ale obličej měla klidný a vyrovnaný. Hruď se jí zvedala pravidelně, nádechy byly hluboké.
"Vypadá, jako by spala," zabručel.
"V podstatě to tak je," ozvala se Svatomysla. "Její stav se den ode dne zlepšuje. Už to nebude dlouho trvat a probudí se."
"Co její krev?"

"Už je skoro čistá. Jed zakrátko vyprchá úplně. Naše kouzla a její vnitřní síla ho přemohly."
Rogan vzal do dlaní Mireninu ruku a pevně ji sevřel. Byla studená, ale tep měla silný. Chvíli tak setrval. Kněžky mlčky čekaly.
"Vrátím se," řekl nakonec. "Slibuju."
"Je čas," přikývla Svatomysla. "Odcházíme. Mladé kněžky se o ni dobře postarají, neboj se."
Obrátil pohled k velekněžce. "Děkuji."
Jen kývla hlavou a spolu s Běloslavou rázně vykročily k východu. Rogan věnoval ještě jeden pohled Mireně a pak je následoval.

Vltava divoce hučela a pěnila kolem voru. Převozníci museli vybojovat tuhý zápas s mocným proudem a napnout všechny síly, aby přeručkovali po hrubých provazech spojujících břehy.
Neklan a početná skupina lechů a družiníků už čekali v sedlech na západním břehu. Rogan a zhruba dva tucty kněžek vyvedli plavbou znepokojené koně na kamenitou pláž, vsunuli nohy do třmenů a nasedli.
"Viděl jsi ji?" připojil se k černokněžníkovi Dagomir, když se celá jízda pohnula po široké cestě směrem k Pražskému hradu.
Rogan přikývl. "Uzdravuje se."
"To je dobře," usmál se lesovik povzbudivě.
Urazili několik honů na sever, pak se stočili na západ, proklusali hustým hájem a když se stromy rozestoupily a oni vyšli na širou pláň pod hradbami Prahy, otevřel se jim impozantní pohled. Od úpatí blízkých pahorků, od temné skvrny lesa Strahova až ke svahům pod knížecím hradem se rozkládalo obrovské tábořiště. Po uplynulé dny se ze všech stran scházely rody, odhodlané pod přemyslovským velením táhnout do války. Jakmile se objevila nablýskaná, železem a zlatem zvonící jízda s Neklanem v čele, všichni vstávali od ohnišť, vybíhali zpod stanů a přístřešků, nasedali na koně a spěchali k cestě, aby viděli vládce země, ukázali se mu a dali vědět, že přišli bojovat.
"Jen pohleď, kníže!" ukazoval starý lech, klusající po Neklanově boku. "Pohleď, kolik se jich shromáždilo! Praha ani Vyšehrad dosud takovou zbrojnou sílu neviděly! Přišli Žínané, Běduhostici i Mahorubové! Támhle táboří Čjaradici, Tuřané, vedle nich Netvořici a Holonohové ze sídel Drahelčiců. V úvalu pod lesem se rozložili Božkovici, Běchovici a Úhonici. Ba dokonce i pyšní Vršovci a Munici hodili za hlavu staré spory s knížecím stolcem a přišli v plném počtu a plné zbroji! Dívej se na tu sílu!"
Neklanovi družiníci pozvedli stříbrem okované rohy a z plných plic do nich zaduli. Jako řev celého stáda zubrů se rozlehlo troubení po pláni. V tu chvíli vojsko jako jeden muž zvedlo zbraně nad hlavy, zablýskalo jimi na slunci, udeřilo do kování na štítech a z tisícovek hrdel vzlétl mohutný pozdravný křik.
Neklan se zhluboka nadechl, narovnal ramena pod sobolím pláštěm, zvedl ruku na pozdrav a tak vedl jízdu cestou nahoru k bráně Prahy. Kolem se vlnily davy bojovníků zblízka i zdaleka a sbor nadšených hlasů narážel do hradeb na návrší jako mořský příboj.
"Rogane! Černý Rogane!"
Černokněžník se překvapeně ohlédl.
"Velboži!"
Toplický vladyka se zazubil jako vlk a zvedl ruce nad hlavu, sekeru v dlani a štít na předloktí. "Neřekl jsem, že tu budu stát, jen co Vesna dýchne na zem?" křičel.

Rogan se zasmál. "Uvidíme se v boji!"
"A po něm si zatancujeme na hlavách Lučanů!"
Pyšná jízda vklusala vysokou, mocnými věžemi hlídanou bránou do hradiště.
"Viděli jste Čestmíra?" zeptal se Neklan slabým hlasem.
"Zatím nedorazil," zavrtěl hlavou Vršata, věčně podmračený velitel knížecí družiny. "Ale určitě je už na cestě." Na Neklanově obličeji bylo vidět, že si tím vůbec není jistý.

Když dorazili ke knížecímu dvorci, Neklan sklouzl z koně, všechny odehnal a potácivým krokem se rozběhl dovnitř. Rogan rychle sesedl a spolu s Dagomirem a Svatomyslou spěchali za ním.
"Nikoho nepouštějte dovnitř," přikázal ve dveřích Vršatovi.
Náčelník knížecí stráže zareagoval na jeho ostrý tón skřípáním zubů. "Nějaký přivandrovalec mi nebude přikazovat, co..."
"Udělej, co ti řekl!" vyjela na něj Svatomysla.
Před velekněžkou Vršata pokorně sklonil hlavu. "Jak si přeješ, Vznešená."
Vešli dovnitř a družiníci za nimi zabouchli vrata.
Neklana našli na konci hodovní síně, klečícího nad kaluží čerstvých zvratků. Vyzáblým tělem ještě pořád lomcovaly křeče a v tichu paloty doznívaly dávivé zvuky.
"Přines mu pohár medoviny," přikázala Svatomysla otrokyni, ustrašeně se krčící za sloupem s pozlacenými řezbami.
"Ne," zachraptěl Neklan. "Jen doušek čisté vody."
Děvče odběhlo. Kníže se narovnal, ale vzápětí dopadl na zadek a zůstal sedět na podlaze, opřený o nohu masivního stolu. Rukávem si otřel z vousů slizké žaludeční šťávy a vzal si od otrokyně číši s vodou. Oči mu chorobně svítily. Kůži v obličeji měl skoro bílou a přilepenou k lebce, jako když na kůlu nabodnutá hlava vyschne na slunci.
"Musíš se vzchopit, kníže," naklonila se k němu Svatomysla. "Všechny ty rody tam venku se sešly ve víře, že je vládce Prahy a Vyšehradu povede do války!"
"Nepůjdu. Nemůžu," zasípal Neklan slabým hlasem. "Copak to nevidíte? Sotva se udržím na nohou. Knížecí zbroj by mě zadusila, váha meče by mi zlomila ruku. Když jsem viděl to vojsko, jako by se na mne zřítilo celé nebe."
"Ne nebe, ale odpovědnost na tebe dolehla," odsekla velekněžka. Jestli se nesebereš, mužů se zmocní malomyslnost. Ztratí naději a lučtí vlci je pobijí jako ovce. Na Čestmíra se spoléhat nemůžeš, možná vůbec nepřijde. Musíš ze svého srdce vydolovat zbytky odvahy!"
"Nic takového v něm nezůstalo."
Vrata se opět otevřela a šero v dvoraně prořízla čepel světla.
"Dorazili bojovníci z Hradce," oznámil Vršata.
"Čestmír!" ožil Neklan. "Přiveďte ho ke mně!"
"Samotného!" dodala Svatomysla.
Rogan a Dagomir se chopili knížete a pomohli mu usednout do knížecího křesla. Brána vrzla v pantech a síní zaduněly rázné, těžké kroky. Čestmír přicházel - v plné zbroji, s tepanou přilbou na hlavě a vlčí kožešinou podšitým pláštěm na mocných ramenou, s mečem u pasu a těžkým mlatem v pěsti. Statný, vznešený, jako modla válečného boha, která ožila a sestoupila ze svého podstavce.
"Tak se ti to přece jen podařilo, bratranče!" zaduněl na půli cesty k vladařskému stolci. "Sjednotil jsi české rody proti hrdlořezům ze západu. Zřejmě jsem tě podcenil... Bohové," zarazil se najednou, "co to tady tak smrdí? Snad jsi ne... A do prdele!"

Bohatýr došel ke knížeti. Počáteční nadšení vystřídal úžas. Zhnuseně nakrčil nos. "U Perunovy sekery, Neklane, vypadáš, jako by tě už Morena držela pod krkem! Vzpamatuj se, člověče! Lučané už pochodují směrem k Vltavě. Horda z Vlastislavu se u Slaného spojila s posilami z Luk v žateckém kraji. Je jich jako much, valí se na nás a cestou pálí, vraždí, drancují. Musíme jim vyrazit vstříc a včas zastavit ten ničivý příval. Jestli dovolíme, aby udeřili na osady v povodí a zahnali nás do pasti vlastních hradišť, jsme ztraceni. Nejpozději zítra za úsvitu se vojsko musí pohnout na sever!"
.Jenže to nebudu já, kdo ho povede," zachrčel Přemyslovec. Sotva ho slyšeli.

Čestmír se k němu naklonil, tvář zkřivenou zklamáním a odporem. "Na chvíli jsem zadoufal, že sis vzpomněl na své postavení a poprvé v životě jsi narovnal záda. Jenže jak vidím, právě jsi se snídaní vyblil i poslední zbytky své odvahy. Jsi přece kníže, u všech ďáblů! Nemusíš zkřížit s nepřítelem meč, ale můžeš vojsku velet! Tělo máš ochablé, ale mysl ti snad ještě úplně neseschla. Slyšíš mě? Chceš snad, aby tě Vlastislav skopl z tohoto stolce jako prašivého psa? Aby shodil rozsekané modly našich bohů do Vltavy a šířil hrůzovládu z Vyšehradské skály?"
Neklan odvrátil zrak. Čestmír se zhluboka nadechl a narovnal se. Hněv v jeho tváři definitivně vystřídalo opovržení. "Máme plán," přerušil tíživé ticho Rogan. Kníže z Hradce k němu obrátil pohled. "Dokážeš snad kouzly vrátit sílu a odvahu téhle trosce?"
"To ne," vstoupila mezi ně Svatomysla. "Ale dokážeme přesvědčit bojovníky dole na pláni, že se tak stalo." Čestmír zúžil oči.
"Jak?"
"Vezmeš si na sebe knížecí zbroj. Nasedneš na Neklanova bujného vraníka. A povedeš vojsko do divokého střetu s Lučany. Budou si myslet, že v jejich čele cválá sám velekníže."
"Pomátli jste se?" zavrčel bohatýr. "Jsem dvakrát větší a těžší než tahle třasořitka. Muži jediným pohledem prokouknou, že je v brnění navlečený někdo jiný."
"Neprokouknou," usmála se Svatomysla vychytrale. "Kouzly zamlžíme tvou skutečnou podobu. I hlas budeš mít Neklanův. Zůstane ti tvá síla, váha i ráznost, ale muži tě budou vidět jinak. Štíhlého, rychlého, mrštného. Takového, jaký by mohl být Neklan, kdyby jeho tělo nedrtila choroba a v srdci se našla aspoň špetka odvahy."
Čestmír zaraženě přelétl po tvářích všech přítomných. "Vy to myslíte vážně," řekl nakonec udiveně.
"Máš snad lepší nápad?" přešel k němu Rogan. "České plémě se shromáždilo, aby bránilo svou zem. Potřebuje však vojvodu. A ne ledajakého. Nepůjde za žádným z lechů nebo malým kmenovým knížetem. Ani za tebou ne, Čestmíre, i když si tě mnohé rody váží jako hrdiny a udatného bojovníka. Oni totiž velmi dobře vědí, že budou muset čelit přesile. Obrovské přesile. A do takového boje půjdou jen za samotným velekníže tem ze starobylého přemyslovského rodu. Je na tobě, abys vzal na ramena to břemeno a vrátil jim víru a odhodlání. Je to poslání hodné skutečného reka."
"Bude to podvod."
"Situace to vyžaduje. Nakonec, tvá čest neutrpí žádnou újmu." Robustní bojovník se zamračeně podíval na Neklana a dlouho mlčel. Velmi dlouho. Kníže jeho pohled s vypětím všech sil opětoval. Nakonec se Čestmír nevesele, tak trochu nepříčetně zachechtal a zavrtěl hlavou, jako by se divil vlastnímu rozhodnutí přistoupit na ten plán. Pak se opět naklonil k bratranci.

"Teď mě dobře poslouchej, ty zvratky smrdící zbabělá kryso," zavrčel mu do obličeje. "Udělám to. Ale ne kvůli tobě. Pro náš rod, který už od časů praotce Čecha zúrodňuje tuto zemi. Zastavím luckou zkázu a zhoubu, přísahám, že to dokážu. Ale neručím ti za to, že po boji sám nepřijdu na Vyšehrad s ocelí v pěsti a neshodím tě z knížecího stolce přímo do Vltavy. Až rozdrtíme Vlastislavovu hordu, zjevím vojsku svou skutečnou podobu a chopím se všech výsad i odpovědnosti, které pro mne z toho vítězství vyplynou. To ti otevřeně říkám hned teď. Vím, jak dokážeš být lstivý a zákeřný. Pokud jsi doufal, že mě využiješ a pak mě dáš odstranit zákeřným vrahem jako Vlastislavova otce, tak tě varuju - odhalím tvé úmysly a pomstím se ti. Chci slyšet, že jsi rozuměl!"
Neklan dlouho vzdoroval Čestmírovu planoucímu pohledu. Pak pomalu přikývl. "Jsem si toho vědom."
"Dobrá." Bohatýr se narovnal. Chvíli ještě hleděl na muže zhrouceného v malovaném křesle, pak obrátil zrak ke Svatomysle a souhlasně přikývl.
Velekněžka se nepatrně usmála. "Rozhodl ses správně. Vyjev ten tajný plán svým nejbližším spolubojovníkům, aby se muži z Hradce nedivili, kam se poděl jejich vůdce. Ale zapřísáhni je mlčenlivostí. A pak půjdeš se mnou a mými kněžkami do místní svatyně. Na to, abys zítra ráno mohl zavelet vojsku na pochod, bude potřeba složitý magický obřad."
"Podstoupím ho."
Jak se Čestmír vzdaloval síní ke vchodu, zbroj na něm rytmicky zvonila. Rogan a Svatomysla si vyměnili pohledy. Neřekli ani slovo, a přece si dobře rozuměli.
V tu chvíli se zdálo, že je osud knížectví ve správných rukou.

Na hrubý černý kabátec si navlékl pancíř z ocelových šupin. Byl to zvláštní pocit, zase na sobě po letech cítit váhu zbroje. Naposledy to zažil daleko dole na rovinách u Dunaje, když táhl s Franky a Bulhary proti Vukmaru, sídelnímu hrinku avarského kaganátu. Náloketníky odmítl, stačily mu jeho kožené náramky s bronzovými kroužky. Zato holenní chrániče si nasadil, ve válečné tlačenici byly nohy nejzranitelnější částí jezdcova těla. Přilbu si vybral prostou, s pohyblivými lícnicemi a krátkým nánosníkem, bez očnic, aby mu nic nepřekáželo ve výhledu při lukostřelbě. Strčil si ji pod paži a vyšel do rudého světla úsvitu.
Dagomir si nasadil jen svou přilbici z medvědí lebky a kroužkovou suknici - na jeho postavu stačila chlapecká.
"Všechno to železo by mě zadusilo," řekl, když nasedl na nízkého, ale zato pevného grošáka. Věrná mula by s ním do boje jít nemohla, nebyla naučená na válečnou vřavu.
Knížecí jízda se pohnula dolů hradištěm. Rogan pokradmu pošilhával po postavě, která klusala v čele.
Bohové, ať to vyjde, modlil se v duchu.

Poprvé zahlaholily rohy pod Prahou ještě před úsvitem. Tábor byl okamžitě na nohou, všichni se dali do sedlání koní, navlékali si zbroj a chystali výstroj na cestu.
Teď, když zpoza Vyšehradu vyšlo slunce a na letenskou pláň se začaly ve Svarogově ohnivém světle natahovat dlouhé stíny, bylo už české vojsko připraveno k pochodu, seřazené v oddílech, šicích, podle rodů i podle jezdců a pěšáků. A tehdy rohy zazpívaly znovu, brána Prahy se s duněním otevřela a na planinu vyrazila knížecí družina - v oceli zakutí přední lechové se svými gardami, náčelník Vršata a jeho skupina ochránců knížecího stolce, i v bílých cestovních oděvech a pláštích zahalené Libušiny kněžky. Nad

hlavami se jim v rychlém klusu chvěly symboly a vlajky se znaky nejvýznačnějších rodů i samotných Přemyslovců.
Leteň na okamžik obestřelo užaslé ticho. Pohledy všech spočinuly na jezdci v čele té velkolepé družiny. Mnozí v první chvíli nechtěli věřit vlastním očím. Zaslechli nedobré zvěsti, pochybovačné řeči, posměšné pomluvy i klevety. Říkalo se, že Neklan je zbabělec a slaboch, že se neosmělí vytáhnout do boje s Lučany. A přece právě teď vyrazil z brány na svém ušlechtilém černém hřebci.
I Velbož, vladyka hrdých Topliců z litoměřického kraje, si zaclonil oči šlachovitou dlaní a díval se směrem k Velké cestě.
"Je to možné?" zeptal se spíš sám sebe, než jezdců kolem. "Někdo snad přetavil Neklanovo srdce, které prý bývalo jen hroudou hnoje, na kus železa?"
Toplicové se rozchechtali.
Český vojvoda se nesl hrdě po cestě mezi zaskočeně mlčícími zástupy a jeho bílý plášť se za ním třepetal jako plamen. Na sobě měl skvostně kovanou knížecí zbroj - kroužkovou suknici a na ní šupinový pancíř, chrániče předloktí, ramen, stehen i lýtek. Hlavu mu zakrývala bohatě tepaná cizokrajná přilba, ke které byl připevněn kroužkový závěs z ryzího stříbra, zakrývající tvář, hrdlo i zátylek. Na sedle visela masivní sekera, silný oštěp a velký, železem a zlatem se lesknoucí štít.
"Je to vůbec on?" zapochyboval někdo z Velbožových mužů. "Má na sobě knížecí zbroj, ale do tváře mu není vidět."
V tu chvíli zářící jezdec, aniž by zpomalil, vytasil od boku dlouhý knížecí meč se záštitou a hlavicí pableskující jantarem a pevnou rukou ho pozvedl vysoko nad hlavu.
"Na sever!" vykřikl zvučným, junáckým hlasem. "Na Lučana!"
A sluneční světlo se odrazilo od čepele, až to vypadalo, že z nebe sjel zářivý blesk.
"Je to Neklan!" vykřikl někdo. "Poznávám jeho hlas!"
A tehdy jakákoli pochybnost ze zástupů spadla a stovky a tisíce rukou vyletěly nad hlavy, svírajíce meče, sekery, praky, luky, oštěpy a mlaty. Zbraně zařinčely na pozdrav a z bezpočtu hrdel se vydral řev, až se zdálo, jako by sám Perun pozdravil českého knížete a hrom zaburácel nad rozlehlým vltavským údolím.
Zatroubily rohy, zaduněly bubny. Země se zachvěla pod kopyty koní, koly vozů i rázným krokem mužů. Chladným vzduchem se do dáli nesl vášnivý křik i bojovný zpěv.
České vojsko se dalo na pochod.

"Střílejte!" zařval Vlastislav, poháněje svého strakáče průchodem mezi zástupy vojska a šiky dopředu vysunutých lukostřelců. "Obraťte to hadí hnízdo v popel!"
Tětivy zadrnčely a polední nebe zakryla pavučina černých kouřových stop, táhnoucí se za rojem zápalných šípů. Ohnivé střely zabubnovaly do hradeb a střech Budče. Hned vyskočilo několik malých požárů - slunečné počasí uplynulých dní dobře vysušilo dřevo i slámu na krovech domů.
"Nešetřete šípy!" vykřikoval vládce Lučanů, blýskající na slunci obnaženým mečem. "Toulce doplníme, sekery budou znovu nabroušené, padlé nahradí noví příchozí! Útočte!"
Od brány zněl rachot těžkých toporů, neúnavně kousajících do pevných vrat. Třísky lítaly na všechny strany. Obránci házeli na sekeríky kameny a oštěpy, ale nebylo to nic platné, ranění a padlí byli okamžitě nahrazeni, po cestě nahoru k hradišti se valili stále další a další útočníci.

Střelci opět svorně natáhli luky, až se hořící koudel na hrotech téměř dotýkala pěstí v rukavicích, svírajících dříky zbraní.
"Kníže! Vlastislave!"
Robustní Lučan se otočil za hlasem. Uličkou mezi šiky k němu poháněl koně Kovir. Za ním na zpěněném, únavou klopýtajícím sivákovi přijížděl lehce oděný, prachem a blátem pokrytý jezdec.
Tětivy opět zazvonily a lucké vojsko vyprovodilo tisícihrotý roj šípů sborovým pokřikem.
"Dorazil zvěd z jihu," snažil se Kovir překřičet ten lomoz a řev. "Od Prahy."
"Co jsi viděl?" štěkl Vlastislav netrpělivě.
Posel si olízl suché, popraskané rty. "Vyrazili, můj pane! Dnes za úsvitu. České vojsko pochoduje na sever. Nejpozději do půlnoci bude u Hradce."
Kníže si vyměnil významný pohled s markrabětem Siegtharem, velitelem franckého rytířstva, který také přiklusal, aby si vyslechl zvěsti. Pak opět zavrtal pohled do vyzvědače. "Kdo ho vede?"
"Sám Přemyslovec."
Vlastislavova tvář se protáhla marně potlačovaným údivem. "Neklan? Neklan velí vojsku? Ten neduživý, roztřesený, zbabělý potkan? Musel jsi špatně vidět!"
"Přísahám, pane, je to on! Ve zlatem a stříbrem se blýskající knížecí zbroji, pyšně se nesoucí na svém statném černém oři. Možná mu dodala odvahu kouzla vyšehradských čarodějnic - viděl jsem je, jak táhnou s vojskem."
Vlastislav se mračil jako démon hněvu a nenávisti. "Kolik je těch českých vší?"
"Asi polovina našeho počtu, pane. Ale vypadají odhodlaně a bojovně."
"Půjdeme jim naproti."
"Cože?" nastražil Kovir ucho, jako by špatně slyšel.
"Vyrazíme jim vstříc," zopakoval místo knížete markrabě Siegthar a spokojeně vycenil zuby. "Konečně. Mé rytíře už unavuje tenhle způsob boje. Chceme se s nepřítelem střetnout v poli a rozemlít ho naším železem!"
Velmož Lučanů rázně přikývl. "Zastavte útok! Ať se vojsko okamžitě přeskupí. Bez otálení se vydáme na jihovýchod!"
"Jestli necháme Budeč za námi," namítl zaklínač, "zdejší bojovníci nám můžou v příhodné chvíli vpadnout do zad."
"Tak je pobijeme!" vykřikl Vlastislav a pobídl koně. "Pobijeme je všechny!"
Pod hradištěm zaburácely rohy. Lučané a bojovníci podřízených rodů a kmenů překvapeně obraceli zraky za tím zvukem, přikazujícím zastavit útok a stáhnout se. Na vyvýšenině se objevil Vlastislav a doznívající válečnou vřavu přehlušil jeho medvědí hlas.
"Slyšte! Neklan a jeho smečka prašivých psů vyrazili z Prahy na sever! Ti hlupáci si myslí, že se nám můžou postavit v přímém boji! Hned se jim vydáme naproti, udeříme na ně jako vlci na ovce a naplníme jejich mršinami Vltavu! Kupředu!"
Lučané zařvali, tak zuřivě a krvelačně, až se obránci nahoře na palisádách Budče zděšeně zachvěli.

Kapitola šestnáctá
Turské pole

Bylo už před půlnocí, když Čestmír přikázal vojsku zastavit. Pak spolu s několika nejvěrnějšími vyrazil z tábora směrem k travnatým vrškům, které se táhly od Hradce na

západ a zkřížily na sever putujícím Čechům cestu. Koně svižně vyklusali na vyvýšeninu. Chvíli pokračovali po hřebeni, až nakonec zastavili u neobyčejně vysokého dubu. Rostl tady osamoceně, starý, vrásčitý a košatý, jako by byl pánem tohoto kraje a snažil se ho chránit doširoka roztaženými větvemi.
"Tohle je to místo," řekl Čestmír Neklanovým hlasem a sňal si přilbu. Stříbrný závěs, který celý den zakrýval jeho obličej, melodicky zacinkal.
Možná to bylo přízračným svitem hvězd, ale zdálo se, že se bojovníkova tvář mění. Chvíli převládaly mužné, pohledné rysy hradeckého knížete, ale pak se mu vrátila vyzáblá, nezdravá podoba Neklanova.
"Odtud zavelíš k útoku?" pohlédl na něj Rogan.
"Ano. Tenhle dub důvěrně znám, jsme staří přátelé. Často jsem kolem něj procházel při návratu z boje nebo z lovu a pokaždé jsem se tedy zastavil, abych si na chvilku odpočinul. Ve stínu jeho prastarého kmene jsem vždycky nabral sílu." Bohatýr se napřímil v sedle a přiložil dlaň na zbrázděnou kůru věkovitého stromu. "Přímo cítím, jak v něm pulzuje životodárná energie. Čerpá ji ze země, ve které je hluboce zakořeněný ještě z dob před příchodem praotce Čecha i vzduchu, v němž koupe své silné větve. Posilní mě i před bojem. Ano, tady budu stát, až dorazí Lučané."
"A to bude už brzy," ukázal Dagomir na severozápad. Tam, daleko za rozlehlou rovinou, se nad zalesněnými pahorky mihotala přízračná rudá záře. Občas k nim noční vánek dokonce přinesl utržky divoké písně. "Tam je Vlastislavovo ležení. Když slyšel, že jsme se dali na pochod, hned nám spěchal vstříc. Do hovna, jen se podívejte - tam za polem táboří tolik vojska, že od všech těch ohňů jako by hořelo samo nebe."
"Jsou v přesile," přitakal Čestmír ponuře. "Podle zvědů je jich skoro dvakrát tolik, co nás. A mají s sebou nespočetná hejna okřídlených dravců a smečky válečných, zuřivých psů. Kouzly v nich probudí touhu po lidském mase a poštvou je proti nám. Čeká nás strašný boj. Tolik krve tahle země ještě nevypila."
"Na naši straně stojí bohové," ozvala se Svatomysla. "Dnes v noci jim budeme hojně obětovat a vykonáme mnohé obřady, které pažím našich mužů dodají sílu, jejich očím přesnost a srdcím smělost."
Kníže přikývl. "Ta rovina před námi, to je Turské pole. Dobré místo pro bitvu. Obsadíme tohle návrší, roztáhneme se i po kopcích podél lesa támhle na východě a až přitáhnou Vlastislavovy voje, seběhneme po svazích jako lavina a udeříme na ty čubčí syny v plné rychlosti, veškerou silou. Proměníme pole v krvavé bahniště."
Jeho společníci mlčky bloudili pohledy po rovině. Zatím byla pustá a tichá, nikde nebylo vidět ani živáčka. Zítra se na ní zuřivě srazí několik tisíc mužů.
"Přátelé," promluvil Čestmír po delší odmlce a hlas měl najednou nezvykle mírný, ba vzdáleně v něm zaznívalo něco jako tesknota. "Zítra nebude čas na poslední přání. Proto vás chci o něco požádat už teď..."
Nemysli na setkání s Morenou, přitáhneš tím na sebe její pozornost."
"Nebojím se jejího objetí. Budu cválat v čele českých šiků, přímo do srdce bitvy, na hrotu útočného klínu. Je možné, že z té řeže nevyváznu. Pokud tedy padnu, pokud šípy a meče Lučanů prorazí tohle dobře kované knížecí brnění, nenoste mé tělo do Hradce. Pochovejte mě přímo tady, na úbočí pod tímto dobrým, starým, silným dubem, do země nasáklé čerstvou krví. Uděláte to pro mne?"
Hleděli na něj očima plnýma temných představ a tušení.
"Máš náš slib," zabručel Rogan.

Čestmír poděkoval kývnutím hlavy, narovnal se v sedle a zhluboka se nadechl svěžího vzduchu.
"Dnes," usmál se pod vousy, "je čarodějná noc. Cítíte to?"
Cítili. Jasně a ostře. Po dlouhé zimě se krajina probouzela. Duchové vylézali ze země, prohánělí se lesy, výskali a chechtali se v tmách. Z konečně rozmrzlých studánek, jezírek a močálů nedočkavě vycházely víly a bludičky a jako bílé plamínky tancovaly na odlehlých mýtinách. Z hlubin divočiny, kam nikdy nevkročila lidská noha, zněl podivný zpěv a výkřiky a míhala se bludná světélka. Nad stromy, loukami a poli poletovala tajemná zjevení, mnohá bez pomoci křídel, pleskajíce v chladném ovzduší cáry plesnivých šatů. Pod zemí i ve vzduchu opět naplno tepaly neviditelné proudy magických sil, jako krev, která se zase rozběhne zmrzlým tělem, když ho posadí do tepla a rozmasírují mu údy.
"Dnes v noci," promluvila Svatomysla, "proběhne ještě jedna bitva. Při ní ale nebude řinčet železo. Zaznějí zpěvy, zaklínání a vzývání, určené uším duchů a bohů. Bude to souboj kouzel a běsů. Pojď, veliteli," velekněžka tahem uzdy obrátila svou kobylu, "je načase probudit síly, které ochrání vojsko před kejkly luckých ježibab. Jako knížeti ti přináleží úloha hlavního obětníka. Porazíš na Perunovu počest mladého býka a jeho krví posvětíme čepele mečů, ostří seker, hroty šípů a oštěpů, kování štítů."
"Pojďme. Nechť kouzla vytrysknou." Bohatýr si opět nasadil přilbici, otočil koně a klusem následoval čarodějnici do tábora.

I Rogan a Dagomir zatáhli za uzdy. Černokněžník však uprostřed otočky zarazil vraníka a prudce se ohlédl v sedle.
"Co je?" zpozorněl lesovik.
Rogan soustředěně hleděl přes pole na temné pahorky na druhé straně. Větve dubu vrzaly v mírném vánku. Noc byla jasná a v porovnání s vlahým dnem až překvapivě studená.
"Necítil jsi to?"
Mužík zavrtěl hlavou. "Co?"
"Poryv síly. Jako závan ledového větru. S pachutí hniloby. Připadá mi to nepříjemně známé..." Černokněžník přehodil nohu přes sedlo, sklouzl z koně a podal uzdu lesovikovi.
"Měli pravdu. Bude to noc kouzel." S těmi slovy tasil Krutomor, poklekl na jedno koleno a zabodl meč do země. Koně neklidně zafrkali.
Krutanovy rubínové oči zazářily a bezlisté větve dubu zalilo rudé světlo.
V temnotě zaduněla kopyta a na temeni vyvýšeniny nad luckým táborem se objevil temný stín. Robustní jezdec zastavil bujného oře a přelétl pohledem tábořiště.
V úvalu plálo několik velkých vater a kolem nich se v zuřivém tanci zmítaly čarodějnice a vědmy, polonahé, postříkané krví obětovaných zvířat, nepříčetně vyjící, omámené výpary z hub, tajemných bylin a morku z lidských kostí. Kolem nich se vlnily zástupy bojovníků, zpívaly běsovské písně, dupaly a v tranzu mlátily zbraněmi.
Náhle Morag prudce odvrátil pohled. Temnota v průzoru přilby se neklidně zavlnila. Něco zachytil. A nešlo to z tábora. Jistě, i od vřískajícího shromáždění v údolí vyrážely vlny magie, syrové a nespoutané, ale on zachytil jiný poryv moci. Mnohem... cílevědomější. Zadíval se do temnoty na jihovýchodě. Ano, někde tam byl pramen toho čarodějného proudu.
Přízrak pobídl oře a po hřebeni zamířil k Turskému poli.

"Půlnoc," řekl Kovir, hledě mezi stromy na hvězdy. "Je čas."
Vlastislav zastavil na nejvyšším bodu nevysokého pahorku, kde uprostřed hustého porostu našli příhodnou mýtinu. Mezi vyčnívajícími kořeny křivých stromů se tady ještě bělaly zbytky sněhu. Nad zemí se převalovala modravá mlha a zpráchnivělé kmeny a padlé stromy kolem strašidelně světélkovaly. Sem nepochybně chodívaly jen rusalky, lesní duchové a skřítkové.
"Dobré místo," usoudil vládce Lučanů a ohlédl se.
Na provazu za sebou vedl potlučeného mladíka s rukama spoutanýma za zády. Zajali ho v jedné vesnici v podhradí Budče. Otrocká smyčka mu rozdírala kůži na krku. Mladíkovy oči svítily šíleným strachem.
"Jsem připraven," přikývl Kovir a sevřel vyřezávané žezlo v obou dlaních.
"Já také," vycenil Vlastislav zuby a vytáhl od pasu obětní sekeru.
Zaklínač znenadání koncem čarodějné hole udeřil junáka zezadu po nohou. Nešťastník s překvapeným výkřikem padl na kolena.
Vlastislav pozvedl sekeru. Matné světlo hvězd přeběhlo po črtami posetém stříbrném ostří. Zajatec vykřikl.
Rogan se zachvěl. Příšerný výkřik vražděného mu vibroval v mysli - přehlušil i ozvěny divokého zpěvu Lučanů. Soustředil se. Měl pocit, že jeho duše vyskočila z těla a letí nad Turským polem až k severozápadním kopcům. Obrazy se rychle střídaly. Na okamžik zahlédl rozběsněné, pachem krve opilé tanečníky, poskakující na pozadí plamenů. Ne, odtud to nepřišlo. Pátral dál. Hnal se ponurým lesem jako šelma na nočním lovu. A potom...
Někdo zavyl. Nejdřív podivně, nepřirozeně, jako by se nějaký člověk pokoušel napodobit hlas zvířete. Postupně se však zvuk změnil ve skučení skutečného dravce, pronikl až do morku kostí a obsypal tělo husí kůží.
Rogan pevněji sevřel jílec Krutomoru.

Lučané v táboře to vycítili také. Čarodějnice na okamžik ustaly v divokém tanci a zvedly hlavy jako vlci, naslouchající volání vůdce smečky. Oči měly vytřeštěné, zuby vyceněné, nahá ňadra se udýchaně chvěla.
Netvor v lese zavyl znovu.
A pak se z opačné strany, z hlubin lesa někde u Vltavy, ozvala odpověď. Pronikavý štěkot, přecházející do táhlého vytí.
Vzápětí přilétl podobný hlas odněkud z jihu. Další z divočiny daleko na západě. Vlci se ozývali jeden po druhém, rozezvučeli noc svým strašlivým zpěvem.
Přicházeli odevšad.

Český tábor obestřelo napjaté ticho. Muži s úzkostí hleděli do tmy. Vytí se blížilo. Dokonce i světlo hvězd jako by vystrašeně zesláblo a temnota nad krajem zhoustla.
"Vlk z Vlastislavu svolává na pomoc všechny bestie," proťala ticho Svatomysla a rázně natáhla k Čestmírovi ruku s obětní sekerou. "Rychle, kníže! Obětuj býka! Musíme proti černým kouzlům Lučanů zvednout štít vlastní magie!"
Bohatýr se bez otálení chopil těžké zbraně. Muži už na vyvýšeninu uprostřed tábora přiváděli bránícího se, žalostně bučícího býčka. Čestmír se mocně rozmáchl sekerou.
Svatomysla prudce zvedla ruce a z ohniště na temeni pahorku vyšlehl plamen. Jeho světlo roztrhlo strašidelnou tmu a rázem odehnalo hrozivé stíny, obklučující tábor. Češi zahučeli, jako by ten oheň v okamžení spálil jejich obavy a tíseň.

Rogan soustředil všechnu svou moc. Vnitřním zrakem zahlédl uprostřed lesa mýtinu, zahalenou matným světlem - šířilo se z hlavice žezla v rukou hrbatého muže. Poznal ho a podvědomě zaskřípal zuby. V tom přízračném svitu však stál ještě jeden muž. Obrysy jeho ramenaté postavy byly nejasné, kroutily se, měnily, ztrácely lidský tvar. Na chvíli se zdálo, že muži roste protáhlá tlama plná tesáků, že se mu špičatí uši a nehty se mění v drápy.
Zuby měl potřísněné čerstvou krví.
Hlasy v lese se množily, vytí bylo čím dál zřetelnější. Pak houštiny kolem paseky ožily a tma se rozzářila odrazem čarodějného světla v tuctech a tuctech dravčích očí. Čenichy hlasitě nasávaly pach lidské krve, zpoza vyceněných tesáků se dralo dychtivé vrčení. Zdálo se, že ve vytí robustního muže občas zaznívá triumfální smích.

Morag vyklusal po zalesněném svahu a zarazil koně na návrší. Před ním se rozprostřela širá planina. Nedbal na to, co se děje kolem - na skučení vlků v divočině, zpěvy čarodějnic a neustávající příboj magie. Jeho zajímalo něco jiného. Pohledem zalétl ke vzdáleným vrškům na jižním konci pole. Tam, na místě, kde se zdánlivě střetávalo nebe se zemí, pulzoval rudý plamen.
Zpod železné přilby zaznělo nenávistné vrčení.

Roganem to trhlo. Rychle odpoutal vědomí od Vlastislava, který ve své vlkodlačí podobě trhal tělo obětovaného junáka a házel kusy masa a vnitřností sbíhajícím se vlkům. Přenesl se blíž, na kopce za Turským polem. Okamžitě zachytil siluetu temného jezdce.
»Vidím tě, černokněžníku!« zahřmělo mu v lebce. »Vím, že jsi to ty!« Rogan prudce zvedl hlavu. Oči mu svítily jako díry do žhavých útrob země.
»Vítej zpátky... Moragu.«
»Podívejme se. Znáš mé jméno.«
»Vím o tobě spoustu dalších věcí.«
»Jejich znalost ti nade mnou nedává žádnou moc.«
»To ani není třeba. Kdy se utkáme? Přišel ses přece pomstít, ne? Toužíš po mé hlavě a po tomhle meči...«
»A získám je. Uvidíme se ráno. V boji. Přivedl sis spojence, ale i já jsem si nějaké našel.«
»Lučany?«
Rogan se zasmál skrz zuby. »Snad se nechceš dát do spolku s uctívači Černoboha? Jsi Belbohův přisluhovač, byla by to zrada vůči tvému pánovi...«
»V bitvě na bozích nezáleží, Černý. Jen na množství uťatých nepřátelských hlav. A zítra jich bude tolik, že to nikdo nespočítá. Přísahám u všech běsů Soumračných hor, že jedna z nich bude patřit i tobě. Tvé kosti zadupu do toho lánu země, který nás teď odděluje.«
»Uvidíme.«
»Uvidíme. Takže ráno.«
»Budu tady.«
Démon rázně otočil koně a ztratil se v lese, ověnčeném mihotavou září luckých táboráků. Rogan zavřel oči a nechal divotvorný plamen pohasnout.
"To byl on," řekl chraplavě.
"Démon z Dřevíče?" zeptal se Dagomir ze sedla. Černokněžník přikývl a pomalu vstal. "Chystá se na mne. Touží po pomstě. Vlastně se divím, že nevyrazil křížem skrz pole a nezaútočil na mne hned."

"Kdepak," podal lesovik dlouhánovi vraníkovu uzdu. "Morag je stvořen z Belbohových kouzel a Belboh je denní démon, krade sílu Svarogovi ze slunce. Proto i tvůj soupeř počká do rána. Ve slunečním svitu bude mocnější."
"Má v úmyslu přidat se k Lučanům." Rogan zasunul nohu do třmene a vyskočil na koně. "Pospěšme do tábora. Čestmírovi muži budou potřebovat nalít do žil odvahu. Slyšeli, jak Vlastislav svolává ještě jedno vojsko. Vlčí vojsko běsů."
"Teď by se nám hodil Gorja."
"To tedy ano. Bohové vědí, kde se toulá."
Libušiny kněžky procházely zástupy s objemnými miskami v rukou a bojovníci v ještě teplé býčí krvi smáčeli své zbraně. Pak se zpěvem vystoupali na pahorek a nořili ostří, hroty a čepele do plamenů živených Svatomyslinými kouzly. Krev se škvařila na oce-li a zanechávala na ní posvátná Perunova znamení.

Kupředu, bratři, do líté seče,
ať ocel zvoní, krev proudem teče,
udeřte tvrdě v nepřátel houf,
pošlete jim domů novinu zlou...

"Zle je," hlesl Čestmír, když k němu přistoupili Rogan s Dagomirem. "Všichni slyšeli, jak Vlastislav svolává šelmy..."
"Neztrácej odvahu," položil mu černokněžník ruku na rameno. "Zpozorují-li na tobě muži sebemenší zaváhání, zakolísání, projev malomyslnosti, i oni podlehnou beznaději. Nezapomínej na své poslání. Musíš jim dát víru ve vítězství. A teď," Rogan s letmým úsměvem sáhl do toulce a vytáhl hrst šípů, "pojďme posvětit zbraně v krvi a Perunově ohni."
Libušiny kněžky odpovídaly bojovnému sboru mužů zaklínáním:

Peruna hrom nechť zazní nad námi,
ať naše bratry soupeř nezraní,
duchové předků, kouzla a čáry,
ať na ně nečekají pohřební máry...

S prvním sychravým světlem, ještě než se šero z luk a polí stáhlo do hlubin lesů, vyšli frančtí rytíři ze stanů a poklekli k ranní modlitbě. Utábořili se opodál luckého ležení, ale přesto v noci jasně slyšeli všechny ty pohanské zpěvy a vřesky, i vytí ďáblů v temnotách Nejeden z nich probděl noc oduševnělým křižováním se a vzýváním křesťanského Boha.
"Myslete na to, bratři v Kristu," zdůrazňoval jim Siegthar, "že když těmhle prašivým pohanům pomůžeme v boji, o to lépe pak u nich prosadíme vliv našeho krále a císaře Karla. Následně je obrátíme na pravou víru a jejich satanské modly rozsekáme a spálíme na popel."
Ranní modlitba už byla téměř u konce a markrabě se právě nadechoval k závěrečnému »amen«, když někde v lese náhle zaduněla těžká kopyta. Klečící rytíři překvapeně zvedali hlavy. Sotva na půl honu od nich se od temnoty lesa odtrhl temný stín. Jezdec prolétl kolem franckých stanů jako duch a vecválal do šerého luckého tábora. Černý plášť za ním divoce vlál.
Frančtí rytíři se horlivě křižovali a šeptem hádali, kdo by to mohl být. Nikdo nevěděl. Domněnku, že to mohl být sám Lucifer, se nikdo z nich neodvažoval vyslovit nahlas.

V českém táboře tu noc málokdo zamhouřil oči. Ještě potmě všichni sedlali koně, navlékali na sebe zbroj, naposledy ocílkami přejížděli po ostřích zbraní. Na krky si věšeli ochranné amulety a před malými modlami, které každý lech a vladyka přivezl z domova svého rodu, prosili duchy svých dědů o vítězství, nebo aspoň o čestnou smrt. Když Čestmír za úsvitu zachmuřeně vyšel z knížecího stanu, skoro se srazil se štíhlým bojovníkem v lehké zbroji z vařené volské kůže. Pohlédl na něj a i když tvář toho druhého částečně zakrývala stříbrem tepaná přilba, hned ji poznal.
"Běloslavo," sykl. Mladá Češka svírala v ruce kopí a za sebou vedla nastrojeného koně. Na sedle visel meč a kulatý štít. "Snad nechceš..."
"Nesnaž se mi to rozmluvit, bratříčku," odsekla tlumeně, aby je neslyšeli kolem pobíhající muži. "Rozhodla jsem se už dávno. Už tam na západě, kde jsem byla otrokyní nadutého divocha ve službách Lučanů. Zakusila jsem příliš mnoho útrap, pohrdání a ponižování, než abych teď jen zpívala a modlila se v týlu vojska s ostatními kněžkami. Chci svou pomstu."
"Ale jsi přece..."
"Žena? Jen se dobře rozhlédni. Nevidíš, kolik žen přišlo s rody? Nejedna z nich pozvedne zbraň a poběží do válečné vřavy po boku svého muže, otce nebo bratra. A já půjdu s nimi. Umím zacházet s mečem a krve se už dávno nelekám."
Popadl ji za paži. "Běloslavo..."
"Pusť mě!"
Tón jejího hlasu a divoký záblesk v očích přinutily Čestmíra okamžitě poslechnout. Kněžka se rychle vyšvihla do sedla a pobídla koně. Vzápětí se bohatýrovi ztratila v proudu válečníků, směřujících k poli.
Slunce vstávalo, studené a bledé. Vypadalo to, jako by se hustá mlha na východě snažila uhasit Svarogův kotouč ve svém vlhkém sevření.

Kníže Vlastislav mlčky, zachmuřeně stál uprostřed prostranného velitelského stanu. Kolem něj rychle jako lasice pobíhali otroci a navlékali mu zbroj.
Na hrubý kabátec z prošívané kůže navlékli pancíř ze železných destiček. Na hruď a záda řemeny připevnili bronzové puklice se stříbrným tepáním vlka a dravého ptáka. Kolem mocných zápěstí mu zapnuli ocelí pobité kožené chrániče, sahající až po lokty. Stejně obrnili holeně. Na ramena připevnili hroty naježené nárameníky. Kolem pasu zapnuli široký řemen se stříbrem pobitou pochvou, skrývající těžký meč. Když mu podali přilbu, někdo zprudka odhrnul kožešinu ve vchodu do stanu.
Vlastislav vzhlédl a přimhouřil oči. Otvorem se dovnitř vlilo bledé světlo úsvitu a zředilo ohnivé šero v síni. Robustní černá postava, která se vzápětí v tom přízračném přísvitu objevila, vypadala jako z jiného světa.
Kníže panovačným zasyčením odehnal otroky. Rozprchli se jako myši při zašustění sovích křídel.
Nečekaný host vkročil dovnitř. S přízračným zjevem nešlo dohromady zvučné, dočista pozemské řinčení zbroje a těžké kroky. Dva družiníci popadli zbraně a vykročili, aby drzému návštěvníkovi zastoupili cestu. Vlastislav je zastavil rázným gestem. Zaváhali, nejistí, nedůvěřiví a ostražití.
"Kdo jsi?" zavrčel vládce Lučanů.
Neznámý šel mlčky dál. Jeho stín se doplazil k nohám knížete.

"Dej pozor, pane," varoval Vlastislava Kovir, stojící za ním a křečovitě svírající v prstech své čarodějné žezlo. "Ať je to kdokoli, nepochází z tohoto světa. Vůbec to není člověk."
Černooděnec se zastavil tři kroky před knížetem. Vlastislav nehnul brvou. V jeho modravých očích nebyl strach, jen zvědavost. Stáli tam proti sobě, oba mohutní, silní, neústupní.
"Tvůj čaroděj má pravdu," zaduněl tajemný ozbrojenec. "Nejsem člověk."
"Když nejsi, nejsi. Nebojím se tě, i kdybys byl běs z pekelné propasti." Lučan se pokoušel pohlédnout příchozímu do očí, ale z průzoru přilby na něj hleděla jen neproniknutelná temnota. "Co tu chceš?"
"To, co všichni. Táhnout po tvém boku do boje. Brodit se v krvi a drtit lebky. Jsem v tom dobrý, lepší než kdokoli z tvých bojovníků."
Vlastislav na něj upřeně hleděl. Kovir se k němu zezadu naklonil.
"Opatrně, kníže. Cítím z něho sílu, která je nepřátelská vůči našemu pánovi. Ten tvor slouží Belbohovi."
"Co na tom záleží?" obrátil k němu obrněnec temný pohled.
"Dnes spolu nebudou bojovat bohové, ale smrtelníci. Není důležité, která mocnost za mnou stojí, jen jaký máme cíl. Chci pro vás zabíjet - načerpat sílu ze smrti mužů, kteří čekají na druhé straně pole..."
"Chceš ukrást jejich duše pro svého boha!" vyštěkl Kovir. "Jsou určeny Černobohovi!"
"Váš pán dnes dostane tolik duší, že se jimi zadáví," opáčil pochmurný host. "Nebude mu vadit, když si jich pár vezmu pro sebe."
"Jak se opovažuješ..." začal zaklínač, ale Vlastislav ho umlčel prudkým pozvednutím ruky. Potom velmož pohlédl do temné škvíry tvorovy přilby a jeho rty zkřivil nehezký úsměv. "Mně je jedno, kterému bohu obětuješ. Jestli chceš s námi zabíjet Čechy, jsi zde vítán. V krvi, kterou hodláme prolít, se budeš moci třeba i koupat. Jaký žádáš žold?"
"Žold mě nezajímá," zahřmělo zpod černé přilby. "Ani podíl na kořisti. Už jsem řekl: chci načerpat sílu z boje. A ještě něco."
"Mluv."
"První věc: potřebuju meč. Má čepel byla zlomena."
"Dám ti takový meč, který bude sám skákat pochvy a roztínat nepřátelská těla. A dál?"
"S Čechy proti vám vytáhne do pole jeden muž. Čaroděj. Nikdo z vás se ho nedotkne. Jeho život patří mně."
Vlastislav zúžil oči jako šelma větřící úlovek. "Kdo je to?"
"Možná ho znáš. Havraní vlasy, oči jako díry do věčnosti."
Ve stanu zavládlo ticho, nikdo ani nemukl. Kníže pomalu přikývl. "Vím, koho myslíš."
"Je můj."
"Důvod?"
"Pomsta."
Lučan se dlouhou chvíli zamyšleně mračil. "I mně je ten zkurvysyn něco dlužen. Přísahal jsem, že se napiju jeho krve. Trváš na tom, že musí chcípnout tvou rukou?"
"Trvám."
"Dobrá. Dohodneme se. Beztak tam bude dost jiných na zabití."
"Bude mi stačit jeho hlava."
"Tu nepotřebuju. Dostaneš ji ode mne darem." Vlastislav spokojeně vycenil zuby a natáhl ruku. Neznámý k ní přirazil svou a oba si navzájem pevně sevřeli zápěstí. "Na co čekáte, psi?" štěkl kníže na své nohsledy. "Běžte a přineste tomuto bojovníkovi nejlepší meč, jaký jsme kdy na Vlastislavu ukuli!"

Bylo až podivné ticho, v tu hodinu, kdy se Češi shromáždili na vršcích. Nezpívali, nezaklínali, nevolali do boje. Jen stáli a mlčky hleděli na severozápad, kde se zpoza lesa zvedaly sloupy kouře z vyhaslých luckých ohnišť.
Čestmír v Neklanově podobě obcházel jednotlivé rody a rozdával poslední pokyny před bojem. Kopyta jeho vraníka pronikavě rachotila v tom zaraženém, napjatém tichu. Když objel celé pole, vyklusal na pahorek ke starému dubu. Tam už v sedlech koní vyčkávali knížecí družiníci a lechové nejvýznamnějších rodů v šupinových a lamelových zbrojích, s přilbami na hlavách a štíty na sedlech. Nechyběli ani Rogan, Dagomir a Svatomysla. Čestmír si s každým z nich vyměnil pohled a potom otočil koně čelem na tu stranu, odkud měl přitáhnout nepřítel.
Stáli a čekali - ztichlí, zachmuření. Vládlo bezvětří. Občas zafrkal kůň, zacinkala zbroj. Hroty oštěpů a kopí nehybně čněly k nebi. Nad planinou začiřikal vrabec, ale jeho hlásek rychle odumřel v tíživém tichu.
A potom, právě když se slunce konečně vydrápalo ze zajetí mlh a šero nad Turskem prořízly první jasné paprsky, za polem zlověstně zatroubily rohy.

Češi zvedli hlavy a pevněji sevřeli zbraně v dlaních. Zatím nikoho neviděli, ale z lesů na severu a západě spolu s troubením vzlétl tisícihlasý pokřik, mohutně podpořený ržáním koní, dusotem kopyt, třeskotem zbraní, štěkáním psů, křikem sokolů a jestřábů. Přemyslovské šiky se neklidně zavlnily.
"Přicházejí," řekl Čestmír, natáhl ruku a přiložil dlaň k drsné kůře dubu. "Dej mi sílu, starý brachu. Ze země i vzduchu, z vody i větru!"
Vzápětí, přesně jak ohlašoval ten strašlivý lomoz, začalo se přes vzdálené pahorky, ze stinných úvalů a lesního šera valit vojsko Lučanů. Na koních i pěšky, ve zbrojích i kožešinách, s přilbami i prostovlasí, s meči i sekerami, ale také s primitivními praky a kamennými mlaty v dlaních, proudili na planinu jako černí mravenci cestičkami z mraveniště. Nad hlavami nesli rodové znaky zhotovené ze dřeva, kůží, peří, kostí a vlasů, ale také kopí s nabodnutými lidskými hlavami, čerstvě ukořistěnými během tažení na východ. A řvali, zpívali, mlátili železem, vítěznými písněmi oslavovali porážku nepřítele, o níž nikdo z nich neměl nejmenších pochyb.
"Vidíš ho?" zeptal se Rogan Čestmíra.
"Vidím."
Na hrotu vojska se na svém strakáči hrdě nesl Vlastislav v krvavě rudém plášti. V ruce svíral obnažený meč, na levém předloktí měl nasazený bronzovými hroty naježený štít. Rogan přimhouřil oči. V bohatýrské družině za luckým knížetem se vyjímal obrovitý temný jezdec, o hlavu vyšší než ostatní bojovníci. Svým pochmurným zjevem zastínil dokonce i impozantní franckou jízdu v těžkém brnění, nesoucí nad hlavou korouhev samotného Karla Velikého.
Když dojel do třetiny rozlehlého pole, Vlastislav zvedl ruku s mečem. Rohy zaječely a mračno Lučanů se zastavilo. Psi už nedočkavě škubali řetězy a krví podlitýma očima civěli na svou kořist, shromážděnou na kopcích. Z tlam jim tekly sliny.

"Kníže?" obrátila Svatomysla pohled k Čestmírovi. "Nastala tvá chvíle."
Ten, jehož okolní davy považovaly za Neklana, odtáhl dlaň od kmene dubu, zase si nasadil rukavici a pomalým, neuspěchaný pohybem vytrhl masivní meč. Jeden z družiníků na jeho pokyn zvedl k ústům roh a z plných plic do něj zadul. Češi jako jeden

muž obrátili pohledy k pahorku s dubem na temeni. Čestmír popohnal oře na kraj návrší, aby ho všichni viděli, a zablýskal mečem na slunci, jako Perun úlomkem blesku.
"Hleďte, synové Čecha!" vykřikl zvučným, do daleka se nesoucím hlasem. "Hleďte na to pyšné lucké plémě a nelekejte se jeho počtu! Vzpomeňte si, kolik našich vesnic a hradišť spálili, kolik mužů pobili, kolik žen a dětí do otroctví odvlekli a cizím přivandrovalcům prodali! A teď přišli zase, aby pálili a hubili! Zotročit nás chtějí, vyhladit, vykořenit! Jejich vůdce, vlkodlak a přisluhovač temných bohů, se už vidí, jak sedí na vyšehradském stolci a vládne Vltavě svou krvavou rukou! To snad chcete?!"
České zástupy zahučely nevolí a hněvem.
"Ať chceme nebo ne," pokračoval Čestmír Neklanovým hlasem, "musíme se jim zde dnes postavit, o naši českou zem se opřít a zastavit tu zkázu a zhoubu. To je naše poslední spása, synové a vnuci Čecha! Bojujte za svou svobodu a raději zde kosti složte, než abyste z boje utekli a hanbou tak poskvrnili rodnou zem!" Kníže křičel, že ho muselo být slyšet až k luckým šikům. "Já půjdu před vámi a jestli padne má hlava, nic se nelekejte, bojujte dál, vpřed se žeňte, dokud nezvítězíte!"
Ruce vyletěly k nebi, zvedly se lesy oštěpů a zářivých ostří. Z hrdel se vydral pokřik, jako by z jasného nebe náhle zahřmělo.
"Na Lučana!!!"
"Bijte je!!!"
"Vítězství!!!"
Vlastislav dole na poli pozoroval neklidné, po boji dychtící české voje s pohrdavým úšklebkem na rtech.

"Jen se na ně podívejte!" zakřičel na své muže. "Dodávají si odvahu, zbabělci prašiví! Na kopcích se rozestavili, doufajíce, že jim poskytnou výhodu v boji. Nic jim to nepomůže, protože jsou slabší, srdce mají měkká jako kravská lejna! Jen co na ně udeříme, rozutekou se jako myši. Škoda špinit meče krví. Kovire! Vypusťte ptactvo, to je vyplaší a rozežene jako holuby! Poštvěte na ně psy, ať se nachlemtají jejich krve! Jsem vlčí kníže a vlci ať trhají to proklaté plémě na kusy!" Hrbatý zaklínač popohnal koně vpřed, před zástupy, a pozvedl ruku s čarodějným žezlem. Z vlčí hlavy na konci vyšlehlo narudlé světlo.
"Teď to přijde," zavrčel Rogan, pozvedl luk a sáhl do toulce. "Připravte se!"
"Střelci!" zařval Čestmír a zvuk rohu nesl ten příkaz dál, až k nejvzdálenějším šiku.
Znělo to, jako by se ze severu náhle přihnal vichr. Všechno dravé ptactvo, které Lučané s sebou přivezli, zatřepetalo křídly a vzneslo se z rukou a ramenou svých pánů. Jestřábi, sokoli, káně, ba dokonce i pár majestátních orlů, to všechno s uši drásajícím skřehotáním vzlétlo nad pole jako živé mračno.
Češi se zachvěli, ale neustoupili ani o krok. Natáhli luky, tisíc tětiv zavrzalo, tisíc šípů sklouzlo dozadu po sevřených pěstích střelců.
Stíny dravců se slily do jedné souvislé temné skvrny, která nejdřív zastřela lucké vojsko, ale vzápětí se rychle pohnula přes pole k českým houfům.
"Ten čaroděj je ovládá kouzly!" zvolala Svatomysla. "Nic je neodežene!"
"Nic," procedil Rogan skrz zuby a zacílil. I Dagomir vedle něj natáhl luk.
Obrovské hejno se blížilo. Ptáci už skládali křídla ke střemhlavému útoku, křivili spáry a otevírali zobáky, aby je mohli zabořit do lidského masa.
"Teď!" švihl Čestmír mečem.

Tětivy zadrnčely, až zalehlo v uších. Proti mračnu dravců vzlétlo mračno opeřených střel. Zazněl zoufalý skřek a stín na táhlém úbočí se roztrhal na kusy, jako když vichřice náhle rozsápe oblak. Zasažení ptáci padali k zemi po tuctech, po stovkách, jako strašlivý déšť krve a peří.
"Znovu!"
Lukostřelce nebylo potřeba pobízet. Bleskově sáhli do toulců a vyslali k nebi další roj střel. Hejno opět prořídlo, ale dobrá stovka dravců pronikla krupobitím ostrých hrotů a vrhla se na Čechy. Zobáky a paťáty zaškrábaly na štítech a zbroji, strhly z hlav něko-lik čepic a přilbic, krvavými šrámy označily ruce a tváře mužů Okamžitě zakročily meče a dýky. Vzduch zhoustl peřím jako podivnou vánicí. Ptáci padali s useknutými hlavami a polámanými křídly a v posledních křečích poskakovali a zmítali se na zkrvavené zemi.
Rogan mezitím vystřelil pětkrát, a pětkrát jeho šíp proklál opeřenou hruď. Obrovského orla, který se, jistě vedený vůlí samotného Kovira, snesl k dubu s jednoznačným úmyslem napadnout Čestmíra, skolil v poslední chvíli. Pták dopadl mezi jezdce a křídla s úctyhodným rozpětím se polámala se slyšitelným praskáním kostí. Koně frkali a zvonili postroji.
Nad českými voji ještě nedoznělo šustění peří, když Kovir dole na poli zvedl koně na zadní a znovu zablýskal čarodějnou holí. Červenavé světlo přelétlo po Tursku jako purpur ranních červánků, odrážený kruhem na jezerní hladině.
"Tohle bude horší," zašeptal Dagomir a vložil do tětivy další šíp.
Odpovědí mu bylo vytí a strašlivé štěkání. Ale nejen od lucké hordy zněl ten krvelačný sbor. I z okolních lesů vzlétly hlasy dychtící po lidském mase. Vlci, které Vlastislav v noci přivolal a podřídil své moci, útočili.
Na české vojsko padl stín strachu.

"Oštěpy a kopí!" zavelel Čestmír. "Nelekejte se, bratři! Jsou to jen prašiví psi!"
Lučané na Kovirův pokyn najednou pustili bestie z obojků a řetězů a obrovská smečka vyrazila přes pole. Zároveň se vyrojili vlci z houštin, hlavně ze severu a západu, ale také Čechům za zády. Ti udeřili první. Zaskočení muži padali pod nárazy těl skákajících šelem Tesáky kousaly a trhaly, meče sekaly, kopí bodala.
České šiky se zavlnily jako tráva sklánějící se před vichrem, ozvaly se první výkřiky nabádající k útěku.
»Bratříčku!«
Rogan překvapeně spustil ruku s lukem. »Gorjo? Kde jsi? Sotva tě slyším!«
»Nech vzplanout Krvavý oheň! Rychle! Vyraz dopředu a otevři trhlinu v prostoru! Dokážeš to!«
Černokněžník zaváhal jen na chvilku. Vzápětí už se na vraníkovi řítil dolů úbočím. Dagomir a Svatomysla ho vyprovázeli udivenými pohledy. Hřebcova hruď nedočkavě rozrazila šik lukostřelců v čele vojska. Zhruba v polovině dlouhého svahu Rogan seskočil, tasil Krutomor, padl na kolena do suché loňské trávy a spěšně zabodl meč do půdy. Vražedná smečka se blížila, zpod tlap létala hlína, tlamy slintaly, oči krvelačně zářily.
»Rychle, bratříčku, rychle! Otevři bránu!«
Rogan soustředil veškerou sílu. Krvavý plamen zahučel.

"To je on!" zařval Morag a sáhl po meči.
"Co to dělá?" zavrčel Vlastislav a v modrých očích se zle zablesklo.
"Čaruje!"

V tom okamžiku postavu klečící před českými houfy zahalil jasný rudý plamen. Z něj vyšlehly další ohně, jako když se rozbije hliněná lampa a hořící olej se rozstříkne kolem. Útočící šelmy právě dosáhly úpatí pahorků, když svah mezi nimi a přemyslovským vojskem rozřízla ohnivá stěna. Češi i Lučané si s úžasem zakrývali oči rukama a krčili se za štíty.

Rogan měl pocit, že se svět roztrhl vedví. A on že je klínem zaraženým v té rachotící puklině. Za jeho zády jako by se návrší s českým vojskem náhle někam propadla a místo nich se najednou zvedla houština gigantických stromů. Černokněžník klečel na prahu Lesa věčnosti, říše mrtvých. A z něj se vyřítila jiná smečka, stokrát strašnější než ta před ním. Rogan se roztřásl pod náporem nepředstavitelné síly z jiného světa, která proudila přímo skrz něj a nakrátko spojila světy bohů a smrtelníků.
»Do útoku, bratři!«
Goryvladův hlas v jeho mysli byl najednou úplně zřetelný.

"U Libuše!" vydechla Svatomysla. V očích jezdců pod dubem se odrážely divotvorné plameny dole na úbočí. Bojovníci se s pokleslými čelistmi dívali, jak z té ohnivé stěny, zdánlivě odnikud, vyskakují obrovité černé bestie s rudě planoucíma očima.
"Černobohova smečka," zachraptěl Dagomir.
Vlci ze záhrobí.

»Trhejte ta štěňata!«
Šelmy se srazily v příšerném shluku útočících drápů a sekajících tesáků. Vytryskla krev, ve vzduchu zavířily chumáče chlupů. K nebi vzlétlo bolestné skučení luckých psů i vlků z povltavských lesů. Ohňoocí démoni v okamžiku rozbili útočící smečku na menší skupinky. Pod mocnými vlčími čelistmi zapraskaly psí kosti. Křečovitě hrabající tlapy vyhazovaly do výšky zkrvavenou půdu.
"Dělej něco, ty všivý vědmáku!" zařval Vlastislav na Kovira. Hrbáč vykřikoval zaklínadla, mával žezlem a vysílal k bojujícím zvířatům jednu vlnu kouzel za druhou. Nebylo to nic platné.
Zdálo se, že to trvalo jen několik úderů srdce. Lučany vyslaná smečka se změnila ve zkrvavené, chvějící se maso rozházené po úbočích. Jen několika psům a vlkům se podařilo vyváznout - krvaví, kulhající a kňučící běželi z pole a hledali úkryt v okolních houštinách.
To byl okamžik, kdy se poprvé znepokojeně, znejistěle zavlnily i lucké šiky. Vlastislav klel jako smyslů zbavený.
»Díky, bratříčci!« zachytil Rogan, shrbený nad mečem a zmítaný poryvy magie, ozvěnu Goryvladova hlasu. »Neuškodí občas smočit čenich v čerstvé krvi! Teď běžte, brána se brzy zavře!«
»Vraťse s námi. Buď zase naším vůdcem.«
»Rád bych. Ale mám tady něco rozdělaného a je potřeba to dokončit. «
Strážcové záhrobí se rozběhli zpátky k Roganovi. Magický plamen se rozhořel jasněji a v podobě zářivé vlny jim vyrazil vstříc. Skočili do něj - téměř to vypadalo, jako by je ten nadpřirozený oheň najednou spálil na popel. Zmizeli stejně rychle, jako se objevili. Zbyl jen jediný, ten nejmohutnější. Stál vedle klečícího černokněžníka a z tlamy mu odkapávala psí krev.

Rogan zvedl hlavu. Les věčnosti za ním se rozplynul v pohasínajícím ohni a opět se tam vztyčily pahorky plné zbrojného lidu. Brána mezi smrtelným a záhrobním světem se zavřela. Čestmír vítězoslavně vykřikl a vojsko ho podpořilo ohlušujícím sborem. Ten překvapivý obrat situace opět nalil odvahu do českých srdcí. Kníže pobídl koně dolů svahem a lechové a družiníci ho následovali.
Černokněžník vstal, vytáhl meč ze země a přivolal svého koně. Do sedla vyskočil právě v okamžiku, kdy k němu dorazil Čestmír. Stanu-li bok po boku, oba na statných vraných hřebcích, jeden černý jako velký krkavec, druhý v zářivé zbroji a bělostném plášti, oslnivě zrcadlícím sluneční svit.
"Netuším, odkud jsi přivolal tu démonickou družinu," zaznělo zpod stříbrného závěsu na vojvodově tváři, "ale přišla v pravou chvíli. Jen díky tobě se vojsko neobrátilo na útěk."
»Hej, co takhle přiznat nějaké zásluhy i mně?«
Čestmír překvapeně vytřeštil oči na Goryvlada.
Rogan sňal z hrušky sedla přilbu a nasadil si ji na hlavu, vězně svou černou hřívu pod obrubou z leštěného bronzu. "Neraduj se předčasně, kníže. Lučanů je pořád skoro dvakrát víc než nás. Podívej, už se šikují k útoku."
Měl pravdu. Nad luckým vojskem zaduněly bubny, zatroubily rohy a celá ta dychtivě vyjící a železem řinčící záplava se pohnula. Nejdřív pomalu, ale postupně zrychlující, koně cvalem, pěšáci během, hrnuli se přes planinu. Do čela Vlastislav postavil francké těžkooděnce. Země se zachvěla pod kopyty jejich obrněných koní.
Čestmír vyčkával, odhadoval vzdálenost a čas. Zástupy za ním už začaly nervózně hučet a přešlapovat, když se bohatýr konečně ohlédl v sedle a pozvedl meč. "Přišla naše chvíle, české plémě! Za naše otce i syny, za matky a dcery! Na Lučana! Jezdci dopředu, kopí sklonit! Žeňte koně cvalem! Vpřed!!!"
"Na Lučana!!!"
Vyrazili dolů táhlými úbočími. Vpředu jezdci - opancéřovaní družiníci z Prahy a Vyšehradu, ocelí se lesknoucí velmožové, v dobré zbroji navlečení lechové, vladykové, kmenová knížata. Za nimi záplava pěších, štíty na zápěstích, připraveni všechno rozsekat a roztlouct meči, mlaty, sekerami. A na konci lukostřelci a muži s praky, i v běhu neúnavně metající nad hlavy svých druhů smrtící střely.
Cválali a běželi, oči vyvalené, zuby vyceněné, křičící z plných plic. Jezdci se roztáhli do stran, aby mohli udeřit všichni společně, naplno. Zbroj řinčela, nohy dusaly, kopyta rachotila. Znělo to jako dunění kamenné laviny, řítící se po strmých horských úbočích. Srazili se na úpatí pahorků, Češi v plné rychlosti, Lučané a Frankové terénním zlomem přinucení zpomalit. Chviličku před střetem, v tom okamžiku, kdy jezdci zaťali zuby a koně se vzepjali k poslednírnu skoku, jako by nakrátko, ani ne na jeden úder srdce, všechny hlasy odumřely. To se však jen váleční bohové prudce nadechli před následným strašlivým výkřikem.
Pak bitva, ta krvelačná šelma, zařvala.

Kapitola sedmnáctá
Kupředu, bratři, do líté seče!

Kopí udeřila do štítů a pancířů, zařinčelo železo, zapraskaly lámané násady. Několik jezdců doslova vystřelilo ze sedla, ve vzduchu se zatočily sražené přilbice a ulomené hroty, do očí prskly třísky. Koně do sebe narazili hruděmi, jen to zapraštělo; ti vycvičení

k boji vztekle cvakali zuby. Zezadu se na jezdce s řevem nahrnula běsnící masa pěšáků a vzápětí už se Turské pole hemžilo jako rozkopnuté mraveniště.
Vlastislav nechal za sebou i francké rytíře a vtrhl do nepřátelského houfu na hrotu ocelového klínu. Ve štítu mu uvázly dva šípy i zlomené české kopí, ale on se v sedle ani nezachvěl, vrazil mezi přemyslovské jezdce a rubal mečem hlava nehlava. Cokoli mu přišlo do cesty, proměnil v železem rozemleté maso. Řval, metal kletby, vyl hlasem šelmy, kterou v něm probudil pach čerstvé krve. Pak někde vlevo spatřil uprostřed krvavé řeže probleskovat bělostný plášť českého knížete. Odděloval je však houf křičících válečníků. Lučan se začal nemilosrdně probíjet tím směrem. Odťatá lebka každého českého lecha nebo knížecího družiníka byla vzácnou kořistí, ale on toužil jen po jedné trofeji.

Daleko od nejzuřivější válečné vřavy, na chvostu valící se lucké masy, se nesl na svém kosmatém koníkovi Straba z rodu Žalanů. Na levé ruce měl nasazený štít, v pravé svíral dlouhý oštěp. Jeho pohled zmateně poskakoval zprava doleva. Srdce mu hlasitě bilo, ne však válečným odhodláním a touhou po krvi. Chvělo se strachem. Ve Strabově mysli totiž stále zněla slova Soběny, jeho macechy, která vyřkla tehdy v zimě u posvátného kamene za žalanskou vesnicí.
"Do pole s křikem pyšně vyrazíte, ale více odtamtud neodjedete!" propalovaly se mu do mozku vědminy šedé oči. "Kouzla českých čarodějnic jsou mocnější než naše. Lučané Čechům podlehnou a na tom poli zůstanou ležet, všichni do jednoho. Jen tebe jediného se Morena nedotkne, synu můj, ale musíš dát na mou radu: Až vypukne boj, postav se prvnímu nepříteli, na kterého narazíš. Bodni ho oštěpem a až padne k zemi, uřízni mu obě uši. Pak obrať koně a cválej z bojiště, jako by se ti za patami hnali všichni běsi. Nedbej na křik a lomoz zbraní, neohlížej se, nezpomaluj, jen utíkej. Tak se jediný zachráníš a domů ke svému rodu navrátíš... "
Straba se nechal vléct houfem dalších mužů z úpatí Krušných hor a vystrašeně hleděl dopředu, tam, kde se blýskalo železo a tryskala krev. Zatím nic nenasvědčovalo tomu, že by se Soběnina špatná věštba měla naplnit. Pravda, Češi stáli pevně, necouvli ani o krok, ale Lučanů se vzhůru po poli valilo stále závratné množství. Žalanský vladyka však i přesto o proroctví macechy ani na okamžik nezapochyboval.
Kopí v jeho ruce se viditelně chvělo, ale byl odhodlaný udělat přesně to, co mu Soběna radila.

"Do hovna!" zařval Dagomir, když odněkud přilétl šíp a trefil ho do hrudi. Naštěstí střelu zastavila kroužková suknice. Lesovik vytrhl hrot z mělké rány a podrážděně ho odhodil. I Rogan děkoval bohům za zbroj. Pancíř už zadržel nejmíň pět šípů i ostrý kámen, vržený luckým prakem, dokonce i bodnutí kopím. Kopiníka za odměnu sekl Krutomorem. Krev stříkající z rozpolcené lebky mu zmáčela kalhoty.
Rogan a Dagomir se bok po boku ponořili do lomozící masy bojovníků. Goryvlad se proplétal krvavým průsekem za nimi a Lučanům, které srazil k zemi mágův meč nebo lesovikova sekera, prokusoval hrdla. Jen tak, pro jistotu.
Po chvíli však přelévající se vlny lidských těl trojici roztrhly. Zatímco lesovík uvázl někde vzadu v nepřátelském houfu, Rogan si rychle klestil cestu dál - otáčel se v sedle tak bleskově, že to ani zrak nestíhal sledovat, a Krutomor neúnavně kmital. Lučané na něj skákali ze všech stran a snažili se ho zastavit.
"Z cesty, krysy! Ten zkurvysyn je můj!"

Rogan dobře věděl, komu patří ten hlas valící se k němu odněkud zleva. Kvůli soustředěnému náporu luckých pěšáků se však nemohl otočit. Zvedl se proti němu celý les oštěpů - bodaly a dorážely jako roj sršňů.
»Bratříčku, pozor!«
Jeden z oštěpů pronikl spojem v pancíři na černokněžníkově boku a bolestivě vnikl do těla. Rogan zařval, oči mu rudě zazářily. Jediným širokým rozmachem najednou odrazil všechny oštěpy, porazil tu houštinu jako lískové mlází. Lučané vytřeštili oči na bezcenné pahýly násad ve svých rukou. A víc už nestihli, protože jezdec jim dalším mocným úderem zkrvavil obličeje. S řevem a skučením popadali na zem.
»Rogaaaneee!«
Černokněžník se konečně otočil v sedle. Pozdě. Zorné pole mu zastřela mohutná, nezadržitelně se valící temná hora.

"Neklane! Bojuj se mnou, ty kryso zbabělá!"
Čestmír si tak trochu zaskočeně uvědomil, že ta zuřivá výzva je určena jemu. Probojoval se hluboko do nepřátelského šiku a stínal hlavy Lučanů jako zralé makovice. Zbroj už měl poškrábanou a postříkanou krví, plášť potrhaný a červený skoro jako ten Vlastislavův.
Rozsekl chlupatou čapku i lebku pod ní, skopl třesoucí se tělo z čepele a ohlédl se za hlasem.
Na knížete Lučanů byl strašlivý pohled. Z purpurového pláště zbyly jen cáry. Několik dobře mířených úderů utrhlo železné destičky z jeho pancíře, i chrániče rukou a nohou už byly zkřiveny zásahy nepřátelských ostří. Bronzové hroty štítu olepily chomáče vlasů, tříšť z českých lebek a kaše z krve a mozků. Meč v jeho pěsti vypadal, jako by ho ukovali z červeného železa.
Čestmír se nezalekl, ani se nezachvěl. Trhnutím obrátil koně, zavyl jako démon pomsty a popohnal statečného Neklanova vraníka proti vlčímu knížeti. Lučané, kteří stáli mezi nimi, se bohatýrům rychle klidili z cesty.
Meče do sebe narazily tak silně, až krev z nich cákla soupeřům do tváří.

Moragův hřebec vrazil do Roganova vranika tak prudce a zuřivě, že ho doslova smetl. Zvíře se s řičením a bezmocným kopáním zřítilo na bok. Rogan nestihl vytáhnout nohu ze třmene. Kůň ho zalehl a holenní kosti pronikavě zapraštěly. Černokněžník vykřikl. Přilba mu spadla z hlavy, Krutomor mu při dech vyrážejícím nárazu vylétl z ruky. Morag se divoce zařehtal.

Místo, kde kolem sebe tančili Vlastislavův strakáč a Čestmírův vraník, se rychle vyprázdnilo - zuřivost dvou bohatýrů zaplašila české i lucké bojovníky. Meče řinčely o štíty i jeden o druhý a jiskry lítaly. K boji vycvičení koně po sobě chňapali silnými zubisky, kopali a srdnatě ržáli. Vojvodové zápasili s neutuchající silou a zuřivostí. Vlastislavovi zlostí odlétávala od úst pěna. Nemohl uvěřit, že Neklan, vyhlášený slaboch a zbabělec, mu tak urputně odolává. Zavyl, vycenil ostré zuby, jako by i na slunci v sobě dokázal probudit vlčího démona, a udeřil do soupeřova štítu vší silou. Český bohatýr zakolísal v sedle a štít mu sklouzl z ochromené ruky pod dusající kopyta koní. Vlastislav vítězoslavně zařval.

Černokněžníkův kůň ržál, hrabal kopyty a snažil se vstát, čímž ještě víc zraňoval nohu jezdce, který pod ním uvázl. Rogan se marně snažil zadusit bolestný řev za sevřenými, hlasitě skřípajícími zuby. Se skučením otočil hlavu, hledaje očima Krutomor. Meč ležel pohozený v krvavém blátě mezi umírajícími, ještě pořád se křečovitě třesoucími luckými oštěpaři. Natáhl ruku. Nedosáhl na něj.
Běs v černém brnění se znovu štěkavě zasmál. Rogan vzhlédl. Z čepele v Moragově pravici v lepkavých slzách stékala krev pobitých Čechů. Temný jezdec popohnal oře, jako by ani neměl v úmyslu černokněžníka zabít zbraní, ale potupně ho rozdupat na kaši koňskými kopyty.
V tom okamžiku se masa Lučanů roztrhla a zpoza zmateně a zděšeně pokřikujících mužů vylétlo robustní černé tělo. Morag se překvapeně ohlédl. Goryvlad bojovně zavyl a skočil. Odrazil se od zad vstávajícího Roganova vraníka a vzápětí zaťal tesáky do hrdla démonova hřebce. Vytryskla tmavá krev. Obludný kůň nelidsky zaržál a trhl hlavou, aby zakousnutého vlka setřásl. Marně. Morag po vlkovi švihl mečem, ale chybil. Goryvladovy mocné čelisti znásobily stisk. Odporně to zapraskalo a zaskřípalo, zakřupaly drcené svaly, šlachy, tepny. Zoufalý kůň se vzepjal na zadní, zabubnoval kopyty a vzápětí se zřítil mezi bojující muže. S výkřiky se rozběhli na všechny strany - zapraštěly lámané kosti a zaznělo skučení a štěkot nadávek. Morag se skutálel mezi raněné.
Rogan obrátil pohled ke Krutomoru a soustředil se. V hlubinách černých očí opět probleskly červené plameny.
Meč se pohnul a skočil jílcem přímo do připravené dlaně.

Vlastislav se radoval předčasně. Čestmír se okamžitě vzpamatoval, narovnal se v sedle a odvětil neméně silným seknutím. Lučan jen v poslední chvíli vykryl výpad štítem. Meč zajiskřil na krvavých bodcích. Vlastislav se zakymácel. Čestmír sekl znovu, tentokrát o dvě pídě vedle. Čepel odštípla dlouhou třísku z okraje štítu a zvučně, jako když sekáček šikovného trhovce jediným úderem rozpoltí zralou tykev, prošla svalem a kostí.
Vlčí kníže zavyl, zaskučel, zuřivě zaklel. Lučané, když zaslechli ten hlas bolesti, ustali v boji a s hrůzou se ohlédli.
Vlastislavův štít, s rukou stále zachycenou v řemenech na vnitřní straně, padl do krvavého bláta. Z pahýlu velmožovy paže vytryskl mohutný gejzír, na slunci jasně rudý jako drahé řecké víno v křišťálové číši.

Rogan se se zaťatými zuby zvedl do sedu. Zmrzačenou nohu táhl za sebou. Křečovitě sevřel Krutomor v dlaních a ponořil hrot do země. Oči démona v kovovém obličeji na záštitě vzplály. Černokněžník nechal moc Krvavého ohně, aby se mu rozběhla tělem, aby proudila dolů, do zraněné nohy, do polámaných kostí a poškozené tkáně kolem nich. A jeho čarodějná hojivá síla, kterou zdědil po předcích a bozích, začala kosti skládat k sobě. Rogan obrátil tvář k nebi a zavyl jako tisíc ďáblů. Bolelo to stokrát hůř, než když se kosti pod těžkým koňským tělem lámaly.
Zpoza zběsile kopajícího démonického oře se zvedl Morag. Nevšímal si kolem pobíhajících mužů, ani Goryvlada, který trhal hrdlo jeho koně na kusy, dočista zaslepený zuřivostí a stříkající krví. Zamířil k Roganovi. Podle hlubokého, nenávistného vrčení deroucího se zpod přilby nebyl zrovna v nejlepší náladě.
Smrtelně raněný Vlastislav z posledních sil máchl mečem, ale Čestmír odrazil čepel tak rázně, že jílec vylétl knížeti z dlaně. Strakáč a vraník do sebe narazili svalnatými, krví zalitými boky. Vlastislav se napůl sklonil, napůl padl směrem k Čechovi a zdravou rukou

ho popadl za zbytek pláště, zlatou sponou sepnutého pod krkem. Lesknoucíma se očima pohlédl do soupeřova částečně zahaleného obličeje a jako by mu Morena na okamžik vyčistila zrak, vycenil zuby v dravčím úsměvu.
"Věděl jsem to! Ty... ty nejsi Neklan!"
"Ne," procedil Čestmír skrz zuby, prudce od sebe Lučana odstrčil a sekl ho mečem do hlavy. Zařinčelo to, zkřivená přilbice odlétla a kníže Vlastislav, tvář strašlivě rozťatou, vlčí zuby polámané, krev tryskající na vousy a hruď, padl dozadu, sklátil se z koně mezi ostatní mrtvé Lučany a naposledy vykopl nohama.
Jekot plný hrůzy a nenávisti vzlétl z okolních luckých houfů. Všichni se za tím řevem otáčeli, celé bojiště, a každý viděl nad hlavami ostatních zářícího českého vojvodu. Okamžitě bylo všem jasné, co se stalo. Z českých hrdel se vydral křik divoké radosti, nová síla zapulzovala v pažích bojovníků od Vltavy. Družiny Lemuzů, Litoměřiců a Děčanů, které přišly na pole ve službách Lučanů, se náhle obrátily proti svým pánům. Jako by z nich Vlastislavova smrt sňala kouzlo poroby a narovnala jim záda. Šiky Lučanů se otřásly a roztrhly pod novým náporem.
Čestmír nezahálel, jako by ho tuhý souboj s luckým vévodou vůbec nevyčerpal. Švihl mečem, pohrdavě z něj setřásaje Vlastislavovu krev, a popadl velký knížecí štít, který zvedl ze země jeden z bojovníků. Čestmír zachytil jeho pohled. Velbož z roduTopliců se povzbudivě zašklebil. Bohatýr mu poděkoval rázným kývnutím hlavy a pobídl vraníka doprostřed pomstychtivě vyjícího luckého davu.

Morag neposlouchal nadšený pokřik Čechů, ani nešťastné kňučení Lučanů, obracejících se na útěk. Blížil se k Roganovi. Jílec těžkého meče sevřel v obou pěstích a zvedl krvavou čepel nad hlavu. Od černokněžníka, který se vsedě krčil u planoucího Krutomoru, ho dělilo už jen pár kroků. Divoce zavrčel.
Najednou Rogan ohnul pravou nohu, pevně se o ni opřel a rázně vstal. Vytrhl Krutomor ze země a usmál se - tak strašně, že i Morag zaváhal. Ale jen na chvilku. Zpod přilby zazněl řev a masivní meč sykl vzduchem.
Rogan uskočil doleva a zároveň vší silou vodorovně sekl ohnivou čepelí. Zařinčelo to. Moragův meč dopadl do prázdna. Temný bojovník ztratil rovnováhu a s kovovým zaduněním padl na kolena. Z rozseknutého břicha se mu vyvalil mazlavý černý sliz. Cákance se na zemi hýbaly, plazily se a syčely jako hnusní červi. Rogan rychle zvedl Krutomor, obrátil ho v dlaních hrotem dolů a zezadu vrazil magickou zbraň kousek pod Moragovu přilbu. Čepel prošla běsovým tělem a vynořila se z hrudi, párajíc kroužkový pancíř jako starý hadr. Morag ohlušivě zavyl. Rogan nepouštěl jílec - ostří váznoucí v obludném těle jasně zaplálo, Krvavý oheň vyšlehl. Zpod zbroje na všechny strany vytryskly gejzíry černé krve. Statná postava začala ochabovat a ztrácet tvar, meč vypadl z náhle slabých prstů.
Tehdy Rogan popadl Moragovu přilbici a strhl mu ji z hlavy i s kroužkovým závěsem. A zhnuseně nakrčil nos. Přízrak vlastně neměl hlavu, černokněžník se díval jen na jakýsi měnící se a přelévající tvar, stvořený z tmavého slizu. Ten vzápětí ztratil soudržnost a rozstříkl se démonovi po ramenou. Oděv splaskl jako měch, z něhož někdo vysál poslední hlt vína. Rogan vytrhl Krutomor z prázdného pancíře a ten s čvachtavým zvukem dopadl do velké černé kaluže.
Černokněžník vzhlédl. Od nehybné mršiny Moragova oře se k němu blížil Goryvlad. Od čenichu až po chvost byl ulepený tmavou koňskou krví.
»Ještě není konec, bratříčku,« prorokoval.

"Já vím."

Zmatený Straba se na svém chlupatém koníkovi pořád jen nechával vláčet přelévajícími se luckými zástupy. Dobře viděl, že se bitva obrací v neprospěch jeho druhů. Český vojvoda zlomil Vlastislava a teď vedl své rozdivočelé muže do nového, drtivého útoku. Vypadalo to, jako když se těžký balvan valí lánem zralé pšenice. Klasy luckých hlav padaly pod kosou českých, ale i litoměřických nebo děčanských ostří. Krví nasáklá země čvachtala pod nohama a kopyty. Vojsko od Oharky se definitivně rozpadlo na malé skupinky a Češi je hnali z pole a nelítostně zabíjeli.
Žalanský vladyka už chtěl obrátit koně a dát se na útěk, nedbaje na tu hanbu, že vůbec nesmočil zbraň v nepřátelské krvi, když se mu náhle do mozku zaryl pronikavý výkřik. Před ním se z válečného chaosu znenadání vynořil jezdec a s mečem v ruce se hnal přímo na něj. Pod přilbou s mohutným nánosníkem svítily divoké oči. Straba zaváhal jen na okamžik. Zvedl svůj těžký oštěp nad pravé rameno, vztyčil se ve třmenech a mocným rozmachem hodil zbraň na útočníka.
Jeho žena tam doma nabrousila hrot oštěpu dobře. Železo proklálo pancíř z vařené kůže jako cár pergamenu a český jezdec se s výkřikem zřítil z koně.
" ...a až padne kzemi, uřízni mu obě uši... "
Straba urychleně sklouzl ze sedla a s nožem v ruce se sklonil ke skolenému soupeři. Štíhlá postava ležela obličejem dolů, chvěla se a mohutně krvácela z rány pod žebry. Žalan jí strhl z hlavy přilbici, odhrnul špínou a potem slepené vlasy, popadl ucho a jistě, silně švihl nožem. Raněný byl zjevně v mdlobách, protože nevykřikl, jen přidušeně vzlykl. Straba mu otočil hlavu a druhým rychlým řezem dokončil, co mu Soběna přikázala. Vzápětí už s krvavými trofejemi v pěsti seděl na svém hnědákovi a výkřiky a kopáním ho poháněl pryč z bojiště.
Byl nejvyšší čas. Češi pobíjeli poslední zbytky Lučanů, odhodlaní nenechat naživu ani jediného.

Čestmír s obnaženým mečem v ruce cválal podél lesa na severním konci pole. Pár rychlonohých, divoce vyhlížejících Lučanů se před ním otočilo na útěk a zmizelo v porostu. Strhl koně za nimi. Za houštinou se před ním otevřel zamlžený úval. V tom okamžiku bohatýr pochopil, že se nechal nachytat. Za potokem, zurčícím na dně prohlubně, ve strakatém stínu buků a líp, na něj číhaly dobré dva tucty nepřátel. Byli to špinaví, ukrutní, v kožešinách oblečení Chlumčané, kteří přišli z bažinatých lesů u horní Mže. V rukou svírali luky a hrubé oštěpy. Za nimi na hřbetě zpěněného oře mával svou čarodějnou holí hrbatý lucký zaklínač.
"Tady ho máte!" zavřeštěl Kovir. "Zkurvysyna, jenž zahubil vašeho knížete! Zabijte ho! Pomstěte Vlastislava!"
"Perun a Radhost!" vykřikl Čestmír jména válečných bohů a pobídl Neklanova vraníka proti té smradlavé chátře. Tětivy zadrnčely, mlhu nad potokem rozvířil roj šípů a oštěpů. Přinejmenším půl tuctů hrotů uvázlo ve vraníkově hrudi. Statečné zvíře se snažilo běžet dál, ale síly ho opustily a koník se s řičením zřítil na mechem obrostlé balvany. Jezdec se včas vymrštil ze sedla a s kletbou se skutálel do houští. Hned se však zvedal na nohy, kryje se za velkým štítem s poškrábaným a krví umazaným přemyslovským znakem. Opět zabzučely šípy. Štít se otřásl pod krupobitím střel. Několik šípů však se zvoněním prorazilo i knížecí pancíř a uvázlo ve svalnatém těle. Čestmír jako by to ani necítil, nenávistně vykřikl, rozmáchl se mečem a rozběhl se proti té sebrance.

"Střílejte!" ječel Kovir. "Snad v tolika lidech dokážete skolit jednoho prašivého Čecha!"
Vzduchem prolétl těžký oštěp a Čestmírův potlučený, šípy naježený štít rozťala velká prasklina. Setřásl rozlámané zbytky z levačky, znovu zařval a přeskočil potok. Další déšť šípů mu skropil hruď, ale bohatýr navzdory tomu s řevem vpadl mezi zděšené Chlumčany. Rubal mečem napravo nalevo. Údy a hlavy létaly v zářivých výbuších krve. Mozky a oční bulvy vychrstly z rozpolcených lebek. Z rozpáraných břich se valila střeva. Pod stromy zarachotila kopyta a houštím se do úvalu prodral Rogan následovaný přeživšími lechy, knížecími družiníky a zástupem pěšáků.
"Kovire!" vyštěkl zlostně.
Zaklínači stačil jediný pohled do černokněžníkových planoucích očí a na přízračně zářící meč v jeho ruce. Okamžitě otočil koně a ozlomkrk vyrazil do lesa.
Pod Čestmírem se podlomily nohy. Padl na kolena a vyplivl krev. Na jeho přilbici a pancíř zabušily chlumčanské mlaty a sekery. Navzdory hrozným zásahům stále odhodlaně křičel a bil mečem kolem sebe, utínal nohy, otevíral břicha, rozsekával rozkroky. Rogan a družiníci konečně ze sedel udeřili na lucké přisluhovače. Boj byl krátký. Voda v bystřině zrudla krví, na mokrých kamenech zaklapaly vyražené zuby a kusy lebek, zazvonily zbraně vypadnuté z uťatých rukou.
Černokněžník rázným seknutím umlčel posledního Chlumčana a seskočil z koně. Čestmír, stále na kolenou, nepopsatelně posekaný a naježený polámanými šípy a oštěpy, právě tehdy ztratil sílu a převrátil se dozadu. Rogan odhodil meč a zachytil ho. Opatrně položil umírajícího bojovníka na zem a stáhl mu přilbu. A právě v tu chvíli se skrz stromy prodral paprsek slunce, zasvítil na rekovu tvář a kouzlo náhle pominulo. Okolostojící lechové, vyšehradští družiníci i prostí vojáci oněměli překvapením, protože spatřili, že nikoli Neklan je vedl do vítězné bitvy, ale smělý kníže z Hradce.
"Nezapomeň..." zachraptěl Čestmír s ústy plnými krve. "Tam pod dubem..."
Rogan přikývl. A potom ucítil ledový chlad a spatřil nezřetelnou, přízračnou postavu, která jako by se zhmotnila z vířící přízemní mlhy. Morena se sklonila ke zmrzačenému tělu, přímo láskyplně pohladila Čestmírovo zkrvavené čelo a bohatýr dodýchal.
Potok si tiše zurčel, jako by se vůbec nic nestalo. Krvavá pěna kolem vodou obroušených kamenů nejdřív zrůžověla, a potom se opět vyčistila a zbělela. Bylo po boji.

Kovir pobízel koně lesem, přeskakoval padlé kmeny, skláněl hlavu před nízko visícími větvemi. Trnité keře mu roztrhaly plášť a poškrábaly ruce a stehna, ale vůbec si toho nevšímal. Teď už si jen chtěl zachránit holý život.
Najednou však oř zděšeně zaržál a zaryl kopyta do země, až mu zaklínač skoro přelétl přes hlavu. Lucký vědmák přimhouřil zdravé oko a probodl pohledem lesní šero před sebou. A nasucho polkl. V tom stínu se totiž rozsvítily děsivé, rudě hořící dravčí oči.
»Kampak, kamaráde?« zaznělo mu v lebce.
"Máš nějak naspěch," dodal někdo za ním. Kovir se vylekaně ohlédl. Zpoza stromů se vynořil podivně malý jezdec na statném grošákovi s přilbou z medvědí lebky na hlavě. Mezi bradou a vousy mu probleskoval křivý, zlomyslný úsměv.
Čaroděj pozvedl žezlo. "Z cesty, sráči! Nechtě mě projít, jinak na vás vrhnu Černobohův oheň!"
»Jen to zkus,« povzbudil ho Goryvlád a klidně se posadil, jako by se chystal sledovat nějaké zajímavé představení.
"Sám jsi to chtěl, prašivče! Udělám z tebe hroudu spečených chlupů a hnátů!" vycenil Kovir křivé zuby a prudce švihl hlavicí žezla proti vlkovi.

Nic se nestalo.
Zaklínače to tak zaskočilo, že otevřel i druhé oko. Znovu prudce namířil hůl proti černé šelmě.
Goryvlad zívl, docela jako pes, vyplazuje dlouhatánský růžový jazyk a ukazuje tesáky.
»Nic z toho nebude, člověče. Chceš vědět proč? Určitě chceš. Řekni mu to, Ohňooký.«
Kovir zděšeně vzhlédl. V temnotě za vlkem, dobrých osm stop nad zemí, se otevřel další pár ohnivých očí. Kovir se zachvěl a bezcenné žezlo mu vyklouzlo z prstů. Zdálo se mu, že se mezi stromy rýsuje stín neuvěřitelně robustní postavy.
"Pane..." protlačil skrz stažené hrdlo. "Ty... jsi nás zradil..."
"Mýlíš se, červe," zaduněl lesním šerem nelidský hlas. "To vy jste zradili mne."
"To není pravda! Celou noc jsme ti obětovali a ty jsi nám slíbil vítězství! Jenže všichni zahynuli, i sám Vlastislav, tvůj nejvěrnější..."
"Zemřel, protože mě neposlechl. Varoval jsem ho, aby se nepostavil proti černokněžníkovi. Jenže pýcha ho obrala o poslední zbytky pokory a rozumu. A když se dnes ráno spřáhl s přisluhovačem mého úhlavního nepřítele, sám se odsoudil k smrti.
»Je jedno, kterému bohu obětuješ.« To jsou jeho slova. Pohrdl mou přízní. A ty jsi mu v tom nezabránil. Nejsi hoden zacházet s mou mocí!"
"Vždy jsem ti věrně sloužil!" namítl Kovir zoufale, tuše, co bude následovat.
»Jenže jsi zapomněl na jednu důležitou věc,« ohlásil se Goryvlad. »Že bohové jsou ještě ješitnější než smrtelníci.«
Černoboh po něm střelil pohledem, ale vlk si toho ani nevšiml, díval se na hrbáče. »Dost řečí, skončeme to. Můžeme?«
Obr pohlédl na roztřeseného, studeným potem zmáčeného zaklínače. "Nač čekat? Je váš," vyřkl chladný ortel.
»Díky.« Goryvlad významně pohlédl na Dagomira.
Kovir se vyplašeně otočil, ale zareagovat už nestihl. Lesovikův zblízka vystřelený šíp ho srazil z koně. Splašené zvíře odcválalo do lesa. Zaklínač zaúpěl, zalapal po dechu. Když jakž takž zaostřil zamlžený zrak, uviděl nad sebou čenich a širokou dravčí tlamu. Příšerně smrděla krví.
"Milost..." zachraptěl.
»Ale no tak. Jsem přece démon.«
Kovir tváří v tvář rozevírajícím se čelistem a krvavě rudému chřtánu spustil ohlušující řev. Ten však náhle zmlkl, když úlomky vlastní lebky zaklínači prošpikovaly mozek.
"Co bude dál, Mocný?" zeptal se Dagomir, vytahující z mrtvoly šíp.
"Co by bylo? Zaveďte Černého na Kančí horu. O zbytek už se postará sám. Je to šikovný hoch."
Černoboh zavřel oči a jeho temná silueta splynula s lesními stíny. Vzápětí vlk a lesovik opět osaměli.

Svatomysla na sivé kobylce projížděla bojištěm. Zatímco ostatní kněžky se staraly o raněné, ona se vydala hledat ty, co se ztratili uprostřed válečné vřavy. Byla až neobvykle bílá, uprostřed všeho toho bahna a krve a černé smrti. Turské pole doslova zakryla vrstva mrtvých těl. Ranění skučeli a prosili o pomoc. Na stromech nahoře na vrškách se už shromažďovali havrani a krkavci a pronikavým krákáním svolávali další své druhy na hostinu.
Na severním konci bojiště velekněžka zachytila záchvěv čarodějné síly. Byl slaboučký a skomírající, ale přece jí ukázal směr. Blízko bezradně postávajícího koníka ležela mezi

mrtvými Lučany dolů obličejem štíhlá postava. Svatomysla sklouzla z kobyly a opatrně obrátila umírajícího na záda. Tvář mladé ženy už byla sinalá, duše se jí chvěla na rtech. Z hluboké rány pod prsy vyklouzl ulomený hrot luckého oštěpu.
"Běloslavo..." hlesla Svatomysla a oči jí zvlhly. Odhrnula dívčině vlasy a uviděla strašlivé krvavé rány. "Sestro, co to..."
"To byl on..." zachraptěla kněžka. "On... Našla jsem ho..."
Kdo ví proč, s posledním výdechem se Běloslaviny rty roztáhly do podivně klidného, vyrovnaného úsměvu.
Straba hnal koně po loukách, po lesních průsecích, jen aby co nejdřív položil mezi sebe a bojiště co největší vzdálenost. Nikde nepotkal, dokonce ani z dálky nespatřil jediného dalšího uprchlíka. Bohové, říkala snad Soběna pravdu, když jasnozřivě předpověděla, že se z celého luckého vojska zachrání jen on?
Urazil od Turského pole dobrých dvacet honů, když si najednou uvědomil, že v dlani ještě stále svírá strašlivé válečné trofeje. Trochu zpomalil a rozevřel pěst. A srdce mu ztuhlo. Přitáhl uzdu ještě víc a podíval se lépe. Ty krvavé náušnice na ušních lalůčcích... Až teď si všiml... To jsou přece... To nemůže být...
Zachvěl se, před očima se mu zatmělo, skoro se neudržel na rychle klusajícím koníkovi. Z tváří mu zmizela všechna krev. Chvíli lapal po dechu a potom se mu z hrdla vydral srdceryvný nářek.
Ty náušnice před rokem sám připjal na uši své mladé nevěsty. Bývala otrokyní, ale pak v ní našel zalíbení a navzdory nevoli celého rodu z ní udělal svou ženu. Jeho krásná, mladá Češka...
"Macecho!" vykřikl zlomeně, s tváří zalitou slzami. "Ty jsi to věděla!"
Odpověděla mu však jenom ozvěna.

Kapitola osmnáctá
Probuzení

Vítězoslavný hlahol rohů a sborový pokřik Čechů postupně odumíraly, když knížecí družiníci vynesli zpod stromů rozbité tělo vojvody. Nesli ho přes pole k vršku, ze kterého za úsvitu zavelel k útoku. Vojsko hořce zaplakalo a zabědovalo, když zjistilo, že pod knížecí zbrojí se skrýval udatný Čestmír. Vynesli ho po svahu k dubu a složili na zem před Neklanem, který před chvílí dorazil a teď, obličej bledý jako sníh, pohledem bloudil po hrůzostrašnou úrodou posetém Turském poli.
Velekníže rozechvěle sklouzl z koně a poklekl k mrtvému bohatýrovi. Ostatní mlčky stáli kolem, Rogan, Dagomir, Svatomysla, Vršata, lechové rodů a udatní bojovníci, a zachmuřeně se dívali na zbabělého vládce. Tváře jim však zjihly, když Neklan uchopil do dlaní Čestmírovu studenou ruku a políbil ho na krvavé, posekané čelo. Brada mu padla na hruď a ramena se roztřásla nezadržitelným, upřímným pláčem.
"Obětoval ses místo mne, bratranče!" zavzlykal Přemyslovec. "Vedl jsi mé vojsko do vítězného boje, zlomil jsi zpupnost a pýchu Lučanů! Nepřál jsem si tvou smrt, přísahám. Uložíme tě do hrobu se všemi poctami, v knížecí zbroji, s mým koněm po boku a jako velkému válečníkovi ti navršíme velkou mohylu, tak velkou, že tu bude stát navěky. A dnes nad tvým tělem budeme pít medovinu a hodovat. Vystrojím ti takovou tryznu, že naše zpěvy bude slyšet až do Lucka."

Neklan pustil nebožtíkovu ruku a s námahou vstal. Zvedl uslzenou tvář, narovnal ramena a krví podlitýma očima přelétl po špinavých, unavených tvářích válečníků.
"Čestmíra jste následovali, bratři, v domnění, že jsem to já. Teď vás žádám, abyste šli za mnou. Tentokrát v tom nebudou žádná kouzla, žádná lest. Povedu vás na západ, do země Lučanů, abychom si ji podmanili a navždy podřídili vládě přemyslovského rodu. Čekají nás ještě mnohé boje. Ve Vlastislavu i Lukách a hradištích po celém západě zůstalo dost mužů, aby proti nám postavili nové vojsko. Zde, nad Čestmírovým mrtvým tělem, zaklínaje se Perunem, Velesem a Radhostem, vám přísahám, že více ve zbabělosti neodvrátím tvář od svého vojska. Budete mne následovat?"
Vršata jako úrvní zvedl ruku se sekerou a vykřikl knížeti na pozdrav. A po něm sborově zahučelo celé české vojsko, shromážděné po okolních kopcích, muže z hradce nevyjímaje.

"Musím jít," řekl Rogan ze sedla. "Určitě to chápete."
»A ty jistě chápeš,« vzhlédl k němu Goryvlad, »že my tu zůstaneme na tryznu a hlavně na stravu. Velká hostina je přesně to, co teď potřebujeme ke štěstí. Co na tom, že je pohřební!«
"Přijedeme za tebou," pokýval Dagomir hlavou. "Pro nás tři tato válka skončila. Češi teď potáhnou na západ, budou plenit , vraždit, zotročovat, přesně jako to lučané chtěli udělat s nimi. Jejich pomsty se už zúčastňovat nemusíme. Čeká nás náš vlastní boj."
"Ano, je nejvyšší čas vyrazit na východ," přikývl černokněžník vážně. "Počkám na vás na Vyšehradě. Spěchejte."
Potom obrátil koně a bez meškání vyrazil na jih. Vyprovázelo ho krákání mrchožroutů, kteří černou vrstvou pokryli celé Turské pole.

Cválal dnem i nocí, bez odpočinku. Tušil, co ho čeká na konci té divoké jízdy, jasně to v sobě cítil. A ať se přemáhal, jak chtěl, nenašel v sobě ani kousek trpělivosti.

Když kopyta jeho vraníka zarachotila na kamenitém vyšehradském nádvoří, všichni se seběhli a překřikuje jeden druhého, dožadovali se zpráv. Viděli táhnout na sever mračna havranů, ale netušili, jestli se slétají na lucké nebo české maso.
"Zvítězili jsme," řekl jim pouze a zanechávajíc jásající dav za sebou, spěchal k Libušině zahradě. Jediným ledabylým gestem otevřel kouzelnou bránu a neomylně se propletl bludištěm stromů a keřů. Nedbaje vyplašeného křiku mladých kněžek, prošel svatyní a kolem Libušiny sochy do zadního přístavku. Před lůžkem na konci haly, odděleném plátěnou zástěnou, však náhle zpomalil. Hrdlo se mu sevřelo, srdce rozbušilo.
Pohlédl na lůžko. Ležela tam, tichá a nehybná. Spala. Na kožešinách rozprostřené plavé vlasy se leskly na slunci svítícím skrz vysoko položené okno jako zlatá vlákna.
Židle u postele, na níž po mnohé noci bděla Běloslava, byla prázdná. Rogan se na ni posadil. Snažil se to udělat co nejtišeji, ale okrajem pouzdra s Krutomorem stejně klepl o podlahu.
Mirena pohnula hlavou. A otevřela oči. Zamrkala, na okamžik oslepená sluncem. Pak obrátila hlavu a přimhouřenýma očima pohlédla na Rogana, do jeho zaprášené, zarostlé tváře, vroubené špínou a potem slepenými vlasy.
Vzal její ruku do dlaní, sklonil hlavu a přitlačil si její prsty ke rtům. Už zdaleka nebyly tak studené, jako když se jich dotýkal naposledy.
"Pamatuješ?" zeptala se tichounce, skoro neslyšně.
"Na co?" zvedl zrak.

"Když jsi chtěl, abych ti řekla, že... že tě..." Hlas se jí vytratil do šepotu, až odezněl úplně. Nepřikývl, nepromluvil, jen se díval do jejích šedých očí. I bez kouzel se mu zdály být pořád stejně uhrančivé.
A pak se zhluboka nadechla, letmo se usmála a řekla to.

V Banské Štiavmci, říjen 2003 - březen 2004

Juraj Červenák
ČERNOKNĚŽNÍK: RADHOSTŮV MEČ
/Černokňažník: Radhostov meč/
překlad © 2004 R. Pilch
ilustrace na obálce © 2004 M. Ivan
české vydání © 2004 Václav Soukup - Wales
Veškerá práva vyhrazena.
Vydalo nakladatelství Václav Soukup - Wales
jako svou 89. publikaci
ISBN 80-86390-81-0